

STAROZÁKONNÍ

MESIÁŠSKÁ

PROROCTVÍ

A JEJICH NAPLNĚNÍ

V ŽIVOTĚ

JEŽÍŠE KRISTA

P. Zdeněk Rafael Budil OFM Cap

OBSAH

PROLOG

I. STAROZÁKONNÍ PŘEDPOVĚDI O NOVÉ MESIÁŠOVĚ DOBĚ

II. STAROZÁKONNÍ PŘÍSLIBY MESIÁŠOVA PŘÍCHODU A JEHO VTĚLENÍ

III. VTĚLENÍ A NAROZENÍ BOŽÍHO SYNA

IV. PŘEDCHŮDCE PÁNĚ

V. STAROZÁKONNÍ MESIÁŠSKÁ PROROCTVÍ A JEJICH NAPLNĚNÍ V ŽIVOTĚ JEŽÍŠE KRISTA

VI. MESIÁŠOVA SVĚDECTVÍ O SOBĚ SLOVY I SKUTKY

VII. SVĚDECTVÍ DUCHA SVATÉHO O MESIÁŠI SKRZE CÍRKEV

VIII. MESIÁŠ PŘIŠEL ZMĚNIT MENTALITU TOHOTO SVĚTA

IX. DUCH SVATÝ MĚNÍ MENTALITU SVĚTA SKRZE CÍRKEV

PODROBNÝ OBSAH

PROLOG.....	8
I. STAROZÁKONNÍ PŘEDPOVĚDI O NOVÉ MESIÁŠOVĚ DOBĚ.....	10
Mesiáš změní způsob myšlení lidí.....	10
Starozákonní proroctví o nové Mesiášově době.....	11
II. STAROZÁKONNÍ PŘÍSLIBY MESIÁŠOVA PŘÍCHODU A JEHO VTĚLENÍ.....	13
Nejvyšší smysl Mesiášova příchodu na zem.....	13
O Mesiášově příchodu.....	13
Přísliby Mesiášova příchodu na zem.....	14
Prótoevangelium.....	14
Hospodinovo požehnání Abrahamovi.....	14
Jakubovo požehnání Judovi.....	14
Bileámovo proroctví.....	14
III. VTĚLENÍ A NAROZENÍ BOŽÍHO SYNA.....	16
Izaiášovo proroctví o Svaté Panně.....	16
Andělské zvěstování Svaté Panně.....	16
Narození Mesiáše v Betlémě.....	16
Micheášovo proroctví o místě Mesiášova narození.....	17
Klanění mudrců z Východu.....	17
Ozeášovo proroctví o povolání Mesiáše z Egypta.....	18
Jeremiášovo proroctví o mateřském nářku.....	18
IV. PŘEDCHŮDCE PÁNĚ.....	19
Působení Předchůdce Páně.....	19
Mesiášův Božský původ.....	20
Svědectví Jana Křtitele o Mesiášově původu.....	21
Mesiášovo svědectví o vlastním původu.....	21
Svědectví apoštola Pavla o Mesiášově původu.....	21
V. STAROZÁKONNÍ MESIÁŠSKÁ PROROCTVÍ A JEJICH NAPLNĚNÍ V ŽIVOTĚ JEŽÍŠE KRISTA.....	22
Patnáct velmi výrazných starozákonních proroctví o životě Mesiáše na zemi.....	22
1. O Vtělení Mesiáše a Narození Mesiáše.....	22
2. Místo Mesiášova Narození.....	22
3. Půjde před Ním posel.....	23
4. Lid, který žil v temnotě, uvidí světlo.....	23
5. Duch Páně je nade mnou.....	23
6. Vzal na sebe naše slabosti.....	23
7. Mesiáš, syn Davidův je více než člověk.....	23
8. Jak Mesiáš vstoupí do Jeruzaléma.....	24
9. Bude zrazen svým přítelem.....	24
10. Bude zrazen za 30 stříbrných.....	24
11. Peníze budou vhozeny do Božího chrámu.....	24
12. Bude mlčet před svými žalobci.....	24
13. Bude ukřižován.....	24
14. Syn člověka přijde v oblacích.....	24
15. Mesiášova vladařská moc nad světem.....	25

Dalších 41 podstatných starozákonních Mesiášských proroctví a jejich naplnění v životě Ježíše Krista	25
Žalm 22.....	32
Izaiáš 52 – 53 kapitola: Služebníkovo utrpení.....	33
Bude povýšen.....	33
Nejpohrdanější z lidí.....	33
Trpěl za nás.....	33
Zvítězil nad smrtí.....	34
VI. MESIÁŠOVA SVĚDECTVÍ O SOBĚ SLOVY I SKUTKY.....	35
Starozákonní proroctví o Mesiáši: Je Pastýř, Služebník a Prostředník.....	35
Předěl mezi zaslíbením a naplněním Příchodu Mesiáše.....	35
„Kdo je Mesiáš?“.....	36
Dvanáctiletý Mesiáš v chrámě.....	37
Mesiášovy skutky.....	37
Mesiáš vymítá zlé duchy.....	38
Mesiáš uzdravuje nemocné.....	38
Mesiáš uzdravuje nemocné a odpouští hříchy.....	38
Mesiáš křísí mrtvé.....	39
Vzkříšení syna naimské vdovy.....	39
Vzkříšení dcery Jairovy.....	39
Vzkříšení Lazara.....	40
Mesiášovy výroky o Boží Trojici.....	41
Ježíš obhajuje svůj Božský původ.....	41
Otec dal Synovi moc nad životem.....	41
Sám Otec svědčí o svém Synovi.....	42
O Těle a Krvi Syna člověka.....	43
„Kým je Mesiáš Bohu Otci a světu?“.....	43
Mesiášova podobenství o sobě.....	43
Mesiášova svědectví o jednotě mezi Otcem a Synem.....	44
Ježíš ukazuje jedinou cestu vedoucí k Otci.....	45
Mesiáš slibuje učedníkům Ducha Svatého.....	46
Mesiášův příklad lásky učedníkům – po Večeři Páně.....	47
Mesiáš odsouzen veleknězem Kaifášem.....	48
Utrpením Ježíše Krista	
se naplnila starozákonní proroctví o trpícím Služebníkovi.....	48
Souhrn 20-ti starozákonních proroctví o trpícím Služebníkovi.....	50
Mesiáš Zmrtvýchvstalý a Oslavený.....	50
Vzkříšený Mesiáš uděluje učedníkům	
dar Ducha Svatého a moc odpouštět hřích.....	51
Mesiášova veškerá moc nad světem a rozeslání učedníků do světa.....	51
Z Mesiášových slov je patrné.....	52
Důvěra Otce k Synu.....	52
Důvěra Božího Syna ke svým učedníkům.....	52
VII. SVĚDECTVÍ DUCHA SVATÉHO O MESIÁŠI SKRZE CÍRKEV.....	53
Mesiášova pomoc Církvi.....	53
Svatý Jan o rozlišování duchů.....	53
Děti Boha a děti ďáblů.....	53
List Římanům.....	54
List Korint'ánům.....	54
O kapacitě rozumového poznání.....	54

Pavlovo „Vyznání víry“.....	55
List Efezanům.....	55
List Filipanům.....	56
1. list Soluňanům.....	56
O zesnulých.....	56
O Druhém příchodu Mesiáše.....	57
1. list Timotejovi.....	57
List Titovi.....	58
Spása světa na základě Božího milosrdenství.....	58
List Židům.....	58
1. list Petrův.....	59
2. list Petrův.....	61
Skutky apoštolů.....	61
Zjevení Janovo – Apokalypsa.....	62
Duch Svátý Církvi zjevuje události posledních časů.....	62
List Kolosanům.....	62
Pradávná touha lidí po Mesiáši.....	62
Duch Svátý sděluje Nevěstě mnohá tajemství o Beránkovi.....	62
VIII. MESIÁŠ PŘIŠEL ZMĚNIT MENTALITU TOHOTO SVĚTA.....	64
Matoušovo evangelium.....	64
O nerozlučitelnosti manželství.....	68
O panictví.....	68
Markovo evangelium.....	68
O pokoře.....	69
O evangelní chudobě.....	69
Lukášovo evangelium.....	70
O nezištné lásce.....	70
„Jaká víra – takové skutky.“.....	70
O Božím milosrdenství.....	71
Janovo evangelium.....	72
Ježíšovo dokonalé poznání lidí.....	72
Ježíšova dokonalá láska k lidem.....	72
Velekněžská modlitba.....	72
IX. DUCH SVATÝ MĚNÍ MENTALITU SVĚTA SKRZE CÍRKEV.....	74
Evangelia.....	74
Zvěstování Svaté Panně.....	74
Křest a obnovení Duchem Svatým.....	74
„Křtíte lidi ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“.....	75
Znovuzrození z Ducha Svatého.....	75
Působení Ducha Svatého.....	76
Moc apoštolů křtít, učit a odpouštět hříchy lidí.....	76
Skutky apoštolů.....	77
O Soslání Ducha Svatého.....	77
„Když nastal den Letnic...“.....	77
Petr s ostatními jedenácti slavnostně promluvil.....	78
Povolání pohanů do Kristovy Církve.....	78
Křest římského setníka Kornélia a jeho přátel.....	79
List Římanům.....	81
Zákon těla a zákon Ducha.....	81
1. + 2. list Korint'anům.....	81
Hranice lidského poznání.....	81

Mimořádné dary a ctnosti od Ducha Svatého.....	82
Listy Galat'anům a Efezanům.....	83
Sjednocení lidstva v Duchu Svatém.....	83
Rozpor mezi naším tělem a naším duchem.....	84
1. list Timotejovi.....	84
„V posledních dobách...“.....	84
1. list Petřův.....	84
1. list Janův.....	85
Základní pravidla pro rozlišování duchů.....	85
Janovo Zjevení – Apokalypsa.....	86
Duch Svatý odhaluje Církvi tajemnou budoucnost světa.....	86

„Slyš, Izraeli!“

*„Slyš, Izraeli,
Hospodin je náš Bůh.
Hospodin je jediný.
Miluj Hospodina, svého Boha,
celým srdcem, celou duší a celou svou silou!
Ať tato slova, která ti dnes přikazují,
zůstanou v tvém srdci!
Opakuj je svým synům, mluv o nich,
když budeš přebývat doma,
když budeš na cestách,
když budeš ležet i stát.“*

(Dt 6:4–7)

Prolog

Lidé jsou schopni rozumem dospět k poznání, že Bůh skutečně existuje. Poznání mohou čerpat ze dvou pramenů: z řádu stvořeného světa nebo z Božího Zjevení, tedy z Písma svatého.

Poznání existence Boha z řádu Stvoření: rozum člověka má schopnost dojít poznání existence Boha z řádu stvořených věcí. Ať už z řádu přírody, z obdivuhodného uspořádání vlastního těla nebo z řádu vesmíru nad námi. Z řádu ve Stvoření, má člověk poznat, že nad řádem musí panovat Někdo, kdo tento složitý řád uspořádal. Logicky by měl člověk dojít k tomu, že ten „Někdo“ musí být Osoba, která je transcendentní (nadpřirozená); „Někdo“, kdo musí mít ROZUM a VŮLI, protože hmota tyto vlastnosti nemá. Z řádu ve Stvoření člověk také poznává, že veškeré dění má svou příčinu, nic se neděje náhodně, za vším je nějaký důvod a vyšší smysl. (Člověk se vzpírá představě, že by se na světě ocitl náhodou a jeho posledním cílem by byl otevřený hrob...)

Na tuto rozumovou rozlišovací schopnost člověka poznat existenci Boha, krásným způsobem poukazují verše Písma svatého. Připomeňme si úryvky ze Starého i Nového zákona.

Kniha Moudrosti 13:1-9: „Vskutku nicotní jsou od přírody všichni lidé, kterým nebylo dáno znát boha. Ze všeho dobrého, co mají před očima, nedokázali poznat Toho, který je, a z pohledu na dílo nerozpoznali Tvůrce. Ale oheň, vítr nebo rychlý mrak, hvězdný kruh, dravé vodstvo nebo nebeská světla považovali za světovládne bohy. Jestliže uneseni jejich krásou je pokládali za bohy, tím spíše měli poznat, oč lepší je jejich Pán, neboť On, té krásy Prapůvodce, vše stvořil. Jestliže žasli nad jejich mocí a působením, měli z nich pochopit, oč mocnější je Ten, kdo je uspořádal. **Neboť z velikostí tvorů může být srovnáváním poznán Původce jejich bytí.**

*Ale ovšem, zasluhují malou výtku: zřejmě bloudí při hledání Boha a ve snaze Ho nalézt. Zabývají se totiž Jeho dílem a zkoumají je, ale spoléhají na svůj zrak, neboť je krásné, co vidí. Nelze je však omluvit, neboť **jestliže dokázali tolik poznat, že byli schopni probádat svět, jak to, že nenašli hned Pána těchto věcí?***

Římanům 1:19–20: „*Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně už jasné, protože jim to Bůh sám zjevil. Co totiž je u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu a z toho, co stvořil. Proto je nejde omluvit.*“

Poznání existence Boha z Božího Zjevení: Bůh k lidem promlouvá mnoha způsoby. Jedním z nich je Boží Zjevení, tedy Písmo svaté. V Písmu svatém Bůh lidem zjevuje, že je Stvořitel všeho, že všemu dal řád. Z Písma svatého se lidé dozvídají skutečnosti o svém původu, o prvním hříchu a jeho následcích, ale také o tom, že k nám má Bůh otcovský vztah a chce nás zachránit. Z Písma se také dozvídáme o způsobu této záchrany. Bůh natolik miluje lidi, že k nám posílá nejen Proroky, aby nás učili pravdě – ale slíbil, že mezi lid přijde Bůh osobně, jako Mesiáš. Boží Syn vnáší do světa svou mentalitu, lidi učí dokonalosti, uzdravuje, dává sílu, posvěcuje člověka, svým utrpením lidem zasluhuje odpuštění hříchů a věčný život, nabízí Boží království, věčnou blaženost v nebi.

Starozákonní proroctví a život Ježíše Krista

Ze starozákonních proroctví o Mesiáši – můžeme POZNAT, že Ježíš Kristus je Boží Syn. MŮŽEME TEDY NEJEN VĚŘIT V BOŽSTVÍ JEŽÍŠE KRISTA – ALE POROVNÁNÍM PROROCTVÍ SE ŽIVOTEM JEŽÍŠE, TO MŮŽEME TAKÉ DOKÁZAT!!! A to je nesmírně závažná věc pro náš život.

Ve Starém zákoně je na 456 proroctví o Mesiáši.

Ve Starém zákoně je na 456 proroctví o Mesiáši. **Jsou natolik konkrétní, že je nemožné, aby se naplnila na někom jiném než na pravém Mesiáši.** Proroctví se týkají celého života Mesiáše: jeho nadpřirozeného původu, jeho Vtělení, Narození, života na zemi, působení, zázračných skutků, umučení, smrti, i oslavení...

„Za koho pokládají lidé Syna člověka?“

Mesiáš přišel na svět, svým životem a zázraky dokázal svůj Božský původ. Lidem přitom nevzal darovanou svobodu, ale chtěl od nich slyšet odpověď na své otázky: „Za koho pokládají lidé Syna člověka?... „A za koho mě pokládáte vy?“ (Mt 16:13;15). Následující kapitoly nám mají dopomoci k podložené odpovědi.

„Emauzští učedníci“

Evangelista Lukáš zachytil ve svém evangeliu pozoruhodnou událost dvou učedníků, kteří po ukřižování Krista utíkali z Jeruzaléma do Emauz. Cestou potkali vzkříšeného Ježíše Krista, Od něhož se dozvěděli, co všechno se na Mesiáše v Písmu svatém vztahuje.

Lk 24:13–27. *Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálená od Jeruzaléma stošedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se událo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale cosi jim jakoby zdržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo.“ Zeptal se jich: „Copak?“ Odpověděli mu: „To s Ježíšem z Nazareta – byl to prorok, mocný činem i slovem před Bohem i u všeho lidu – jak ho naši velekněží a předáci vydali k trestu smrti a ukřižovali. My jsme doufali, že právě on má izraelskému národu přinést vykoupení. A k tomu ke všemu je to dnes už třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice uvedly v rozrušení: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly tělo, přišly a tvrdily, že měly vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak říkaly ženy, jeho však neviděli.“*

A on jim řekl: „Ó, bláhoví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což nemusel Mesiáš to všechno vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.

My bychom si tolik přáli být osobně při této nezachycené „Ježíšově katechezi“... Snažil jsem se vypsát důležitá proroctví z Písma svatého a seřadit je tak, aby z nich byla patrná souvislost mezi proroctvími a jejich naplněním v životě Ježíše Krista.

Kéž vám dobrotivý Bůh otevře srdce pro své Slovo, aby přestala být „váhavá k uvěření“.

I. STAROZÁKONNÍ PŘEDPOVĚDI O NOVÉ MESIÁŠOVĚ DOBĚ

ÚVOD

Bůh ke svému lidu promlouvá mnoha způsoby, aby ho vedl a zachránil. Ve Starém zákoně dal lidem skrze Mojžíše Desatero Božích přikázání, skrze Árona započíná starozákonní kněžství, skrze Proroky a Soudce Bůh vedl a napomínal hřešící lid...

Bohu nestačilo se s lidmi setkávat jen skrze literu nebo prostřednictvím Proroků... Bůh tak miluje svět, že k lidem posílá svého jediného Božího Syna. Na Příchod Božího Syna – Mesiáše připravoval lid skrze proroctví.

MESIÁŠ ZMĚNÍ ZPŮSOB MYŠLENÍ LIDÍ:

- 1) Bůh přichází osobně mezi svůj lid.
- 2) Přichází, aby zahnal strach lidí, který mají z Boha. Aby lidem ukázal lásku Boha k lidem, radost Boha ze vztahu s lidmi.
- 3) Přichází, aby lidé poznali Boha takového, jaký skutečně je. Aby vzrostla jejich láska, víra a naděje k Němu, jejich Otcí. Aby lidem zjevil svou starostlivost: bdít nad všemi lidmi a milovat je jako své děti, plod svého lůna.
- 4) Přichází, aby přinesl naději na spásu všem lidem a národům. Aby je naučil žít v míru, bezpečí a naději a pracovat na vlastní spáse.
- 5) Přichází, aby na sebe vzal všechny naše nepravosti a hříchy.
- 6) Přichází, aby za naši spásu přinesl výkupnou oběť.
- 7) Svou bolestnou obětí nám zasluhuje spásu a účast na ztraceném Božím království.

O Mesiášově Příchodu

Bůh tedy nechtěl mezi svým lidem přebývat pouze v oblaku kolem Archy úmluvy, přislíbil lidu osobní Přítomnost, skutečné setkání Boha s lidmi tváří v tvář.

Mnohá starozákonní proroctví svědčí o tomto slíbeném setkání, o NOVÉ DOBĚ, která nastane příchodem Božího Syna mezi lidmi. Mesiáš sestupuje na svět proto, aby do mezilidských vztahů vnesl svou mentalitu, abychom měli Jeho smýšlení i Jeho svaté jednání.

Připomeňme si dávná proroctví, která slibují tuto novou, Mesiášovu dobu.

STAROZÁKONNÍ PROROCTVÍ O NOVÉ MESIÁŠOVĚ DOBĚ

- Gn 49:10 „Nebude odňato žezlo od Judy, vladařská hůl od jeho kolen, dokud nepřijde Vládce; národy ho budou poslouchat.“
- Iz 7:14 „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, to je Bůh s námi.“
- Iz 9:5 „Dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostane jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje.“
- Iz 13:22b; 14:1a „Blíží se již jeho doba, jeho dny nebudou oddáleny. Neboť Hospodin se smiluje nad Jakubem, vyvolí zase Izraele.“
- Iz 45:13 „Já jsem ho vzbudil pro spravedlnost a narovnáám všechny jeho cesty. On vystaví moje město a propustí vyhnance bez kupní ceny a bez úplatku – praví Hospodin zástupů.“
- Iz 49:6 „Hospodin mi řekl: 'Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.'“
- Iz 52:7–10 „Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: „Bůh tvůj kraluje!“ Slyš! Tvoji strážní pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!“

O pokoji v Mesiášově království

Než budeme citovat další proroky, zakončíme Izaiášovo proroctví slovy, která jsou zároveň liturgickým textem 2. neděle adventní. V adventu je slyšíme ještě v jiný den při modlitbě církve, o slavnosti Narození Páně. Texty se neopakují náhodně. Izaiášova slova jsou korunním textem adventní doby. Jsou to slova o pokoji, který zavládne v království Mesiáše. Je to Mesiášovo dědictví, které Izaiáš vidí očima malého chlapce.

- Iz 11:1–10 „Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypočít z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem. Má zálibu v bázni před Hospodinem.
Nebude soudit podle zdání očí, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro pokorné v zemi. Bude bít holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude provazem jeho beder a věrnost bude pánem jeho ledví.“
Vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kozlátka, tele a lvíče budou žrát pospolu a malý chlapec je bude vodit. Pást se bude kráva s medvědicí, jejich mláďata ulehnou spolu, lev bude žrát jako

býk plevy. Kojenec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.

Nikdo nebude škodit ani zabíjet na celé mé svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi, tak jako vody pokrývají moře.

Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.“

- Jer 23:6 „Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“
- Jer 29:11,13 „Znám své myšlenky, které mám o vás – praví Hospodin – to, co zamýšlím pro vaše blaho, a ne pro utrpení: dát vám budoucnost plnou naděje. Budete mě hledat, a naleznete mě, budete-li mne hledat celým svým srdcem.“
- Jer 30:21–22 „Vzejde z Jakuba vladař, povstane kníže z jeho středu. Dovolím mu a přistoupí ke mně. Kdo by se jinak odvážil přiblížit se ke mně? – praví Hospodin. Budete mým lidem a já budu vaším Bohem.“
- Mich 2:12 „Celého tě shromáždím, Jakube, Izraelovy zbytky spojím v jedno, přivedu ho jak stádo společně do ovčince, jak ovce doprostřed pastvy.“
- Mich 5:1b,3–4a „Ten, který bude vládcem v Izraeli, bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, a oni budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“
- Ag 2:6b,9 „Ještě jednou, za malou chvíli, otřesu nebem i zemí, mořem i souší. Budoucí sláva tohoto domu bude větší, než byla sláva prvního. Na tomto místě dám pokoj – praví Hospodin zástupů.“
- Zach 2:15 „Toho dne se mnohé národy přidají k Hospodinu a stanou se mým lidem. Budu bydlet uprostřed tebe, a tak poznáš, že mě k tobě poslal Hospodin zástupů.“
- Mal 3:20 „Vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má na svých křídlech uzdravení; vyjdete a budete poskakovat jako vykrmená telátka – praví Hospodin zástupů.“
- Tob 14:6–7 „Pohané opustí své modly, shromáždí se a přijdou do Jeruzaléma. Budou se radovat všichni, kdo se klanějí Bohu v pravdě.“

Z těchto proroctví jsou patrné Boží záměry s lidem. Mesiáš připravuje lidská srdce pro příchod svého Království.

II. STAROZÁKONNÍ PŘÍSLIBY MESIÁŠOVA PŘÍCHODU A JEHO VTĚLENÍ

Nejvyšší smysl Mesiášova příchodu na zem

Starozákonní proroctví lidem především oznamují důvod vtělení Božího Syna, který On sám vysvětlil: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen* (Jan 3:16-17). To je nejvyšší smysl Mesiášova příchodu na zem: záchrana lidstva.

Mesiáš lidem zjevuje, jaký Bůh doopravdy je, aby se Boha nebáli a důvěřovali mu jako děti svému nebeskému Oci. Skrze Proroky Bůh lidem slíbil záchrana – na svět přijde Boží Syn - a svou obětí lidstvo vykoupí. Tak Bůh miluje svět.

O Mesiášově Příchodu:

- Mesiáš není pouhý obyčejný člověk, má Božskou podstatu.
- Mesiáš je Boží Syn, který na sebe přijme lidskou přirozenost.
- Narodí se ze Svaté Panny.
- Svým vtělením o Božství nepřijde, ale lidem zaslouží účast na Božství.
- Lidem zjeví pravdu.
- Vezme na sebe všechny naše nepravosti a hříchy.
- Za naše hříchy bude trpět a zemře.
- Bude ale vzkříšen a oslaven.
- Mesiáš je vládcem a soudcem celého světa.

Přišel také proto, aby s lidem uzavřel Novou smlouvu, zpečetěnou svojí Krví. „*Vzal kalich, vzdal díky a řekl: Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.*” Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: *"Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To činite na mou památku."* A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: **"Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá."** (Lk 22:17-20).

To jsme ale trochu předběhly dávná proroctví... Pohleďme na starozákonní předpovědi pěkně popořadě a **zkusme vystopovat, jestli se z nich dá dokázat, zda právě Ježíš z Nazareta je skutečný Mesiáš, tedy Boží Syn, pravý Bůh a pravý člověk, skrze něhož jsme spaseni...**

PŘÍSLIBY MESIÁŠOVA PŘÍCHODU K LIDEM

PROTOEVANGELIUM

Po hříchu přišel sice na lidi trest, ale také přišla Boží milost. V 1.Mojž 3:15 je první příslib spásy, první sdělení, že Bůh nenechá lidstvo natrvalo v zuboženém stavu: „**Mezi tebe (satana) a ženu (Svatou Pannu) položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu zasáhneš patu.**“

Podle církevního Otce sv. Irenea (+202) je zde zaslíbeno Kristovo vítězství nad Antikristem – satanem. Kristus, Mesiáš, Boží Syn bude zároveň potomek ženy, Svaté Panny. Tomuto příslibu, radostné zprávě o konečném vítězství dobra nad zlem za cenu oběti, říkáme „prótoevangelium“ (prótos: první; evangelium: radostná zvěst) = starozákonní předzvěst evangelia (radostné zprávy).

HOSPODINOVO POŽEHNÁNÍ ABRAHAMOVI

Nedaleko za tímto prvním příslibem spásy je další radostná zvěst: záchrana není určena jen pro několik málo vyvolených nebo jen dokonalých, ani se netýká jen jediného národa. Vykoupení zahrnuje všechny lidi. Dočteme se o tom v 1.Mojž v 15:5; 17:4-8: „**Pohled' na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat. Tak tomu bude s tvým potomstvem... „Já jsem Bůh všemohoucí... A toto je má smlouva s tebou: Staneš se praotcem mnoha pranárodů (nejvzdálenějších pokolení, generací do předu i dozadu)... Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve VŠECH POKOLENÍCH činím totiž SMLOUVOU VĚČNOU: ŽE BUDU BOHEM TOBĚ I TVĚMU POTOMSTVU.**“

V této smlouvě je zachycena naděje pro CELÉ lidstvo. Smlouva se vztahuje nejen na všechny národy, ale zároveň platí pro všechny časy, je totiž „věčná“. Ve smlouvě jde o „universalitu spásy“ = spása bude nabídnuta všem lidem, včetně hříšníků, protože Bůh je Otec všech lidí.

JAKUBOVO POŽEHNÁNÍ JUDOVI

Dostáváme se k dalšímu Božímu příslibu, ve kterém se spása začíná konkretizovat. Tento závažný příslib dostal Judův kmen. Připomeňme si, kdo byl Juda. Abraham měl syna Izáka. Izák měl syna Jakuba. Jakub měl 12 synů, (z kterých vzešlo 12 izraelských kmenů), jedním z Jakubových synů byl Juda.

Judovu rodu se dostalo zvláštního požehnání, že Mesiáš vzejde z jeho generace: „**Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž mu u nohou leží, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde – TOHO BUDOU POSLOUCHAT VŠECHNY NÁRODY**“ (1.Mojž 49:10).

„Ten, který vzejde z pokolení Judy... toho budou poslouchat všechny národy“ – tato slova zaslubují Mesiáše, který bude panovat nad všemi lidmi.

Slíbený Příchod Mesiáše se naplnil v rodokmenu Ježíše, jak čteme v evangeliu u sv. Lukáše 3:23-38: „**Ježíš byl potomek... Judův, Jakubův, Izákův, Abrahámův...**“ Mesiáš svou lidskou přirozeností pochází z Judova kmene, a Církev vidí Mesiáše v Ježíši Kristu.

BILEÁMOVO PROROCTVÍ

Vědomí příchodu Mesiáše na svět neměl jen izraelský národ, toto vědomí se dostalo zvláštní cestou i k pohanům. Ve 4.Mojž. ve 23-24 kapitole, jsou tyto události pečlivě zachyceny.

Moabský kníže Balák povolal pohanského věštce Bileáma, aby proklet Izraelity táhnoucí z egyptského otroctví do Zaslíbené země. Bileám sice k prokletí svolil, ale Hospodin věštce donutil, aby místo prokletí vyslovil nad Izraelem čtyřnásobné požehnání.

V prvních dvou požehnáních pronesl: „*Jak mám zatratit, když Bůh nezatrácuje? Jak mám zaklínat, když Hospodin neproklíná?... Proti Jakobovi není zaklínadla, proti Izraeli není věštby*“ (4.Mojž 23:8; 23).

Bileámovi Hospodin otevřel oči, takže spatřil nejen jedinečnost Božího lidu a zkázu jeho nepřátel, ale také budoucí slávu Izraele.. Eschatologicky to lze chápat jako vítězství Církve.

Ve třetím a čtvrtém požehnání pronesl Bileám důležitou předzvěst, kterou počítáme mezi největší proroctví Starého zákona: „*Jaký to lid! Povstává jako lvice, zvedá se jako lev...* ***VYJDE HVĚZDA Z JAKUBA, POVSTANE ŽEZLO Z IZRAELE.***“

Slova o hvězdě a žezlu se vztahují k naplnění času, kdy přijde Mesiáš na svět a ujme se svrchované vlády nad celým tvorstvem.

III. VTĚLENÍ A NAROZENÍ BOŽÍHO SYNA

IZAIÁŠOVO PROROCTVÍ O SVATÉ PANNĚ

Nejvýznamnější proroctví o způsobu, kterým přijde Mesiáš na tento svět, pronesl prorok Izaiáš. Podává zcela jasné oznámení o Vtělení Boha: „**Znamení vám dá sám Panovník: HLE, PANNA POČNE A PORODÍ SYNA A DÁ MU JMÉNO EMMANUEL TO JE BŮH S NÁMI**“ (Iz 7:14).

Znamením bylo nejen to, že panna počne – ale že pannou zůstane i po porodu: „jako Panna počne a jako Panna PORODÍ“ to je právě znamení od Boha. (Znamením by nebylo početí panny, neboť počít může i jiná panna.) Podtržením panenského mateřství prorok jasně zjevuje, že Syn této Panny bude počat bez přispění muže.

ANDĚLSKÉ ZVĚSTOVÁNÍ SVATÉ PANNĚ

Izaiášovo podstatné proroctví naprosto odpovídá evangeliu svatého Lukáše:

...Anděl Gabriel byl poslán od Boha do Galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Anděl k ní přistoupil a řekl: "Bud' zdráva, milostí zahrnutá! Pán s tebou!". Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: "**Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, POČNEŠ A PORODÍŠ SYNA a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a BUDE NAZVÁN SYNEM NEJVYŠŠÍHO a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. NA VĚKY BUDE KRÁLOVAT nad rodem Jákobovým a JEHO KRÁLOVSTVÍ NEBUDE MÍT KONCE.**"

Maria řekla andělovi: "Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?" Anděl jí odpověděl: "**SESTOUPÍ NA TEBE DUCH SVATÝ a moc Nejvyššího tě zastíní; PROTO I TVÉ DÍTĚ BUDE SVATÉ A BUDE NAZVÁNO SYN BOŽÍ.** Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť `u Boha není nic nemožného`." Maria řekla: "Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova." Anděl pak od ní odešel (Lk 1:26-38).

„**Milostiplná**“ toto andělské oslovení je dokladem toho, že jde o ženu bez hříchu, tedy Svatou Pannu.

„**Počneš a porodíš**“ je naplněním Izaiášova proroctví o znamení, kterého se dostalo lidem.

„**Dáš mu jméno Ježíš**“ = Jehošua. Ježíš z Nazareta nese jméno, které se dotýká spásy: „Bůh osvobozuje“. Jméno Ježíš říká, kým je Ježíš pro lidstvo: Spasitelem.

O Boží Trojici: V andělském zvěstování Svaté Panně je také jasně zmíněna Boží Trojice: Nejvyšší; Duch Svatý a Syn Nejvyššího.

O Mesiáši: podle proroctví Spasitel musí být počat a narodit se z jedné Adamových dcer, pocházející z Abraháмова a Davidova rodu. Počne, ale bez přispění muže. Při početí, při porodu i po něm musí zůstat neporušenou, tedy ustavičnou pannou.

NAROZENÍ MESIÁŠE V BETLÉMĚ

Co se týká narození Spasitele, osvětluje evangelista Lukáš:

„Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli

pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „**Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid: VMĚSTĚ DAVIDOVĚ SE VÁM DNES NARODIL SPASITEL –TO JE MESIÁŠ, PÁN. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a ležící v jeslích.**“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: "Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení." Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojd'me až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil" (Lk 2:1-15).

O Spasiteli čteme také u sv. Matouše: „**On totiž spasí svůj lid od hříchů**“ (Mt 1:21).

Apoštol Pavel píše: „**Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově Jménu pokleknout každé koleno... a každý jazyk musí k slávě Boha vyznat: Ježíš Kristus je Pán**“ (Fil 2:9-11).

Skutky apoštolů mluví ve stejném duchu: „**V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v kterém bychom mohli dojít spásy**“ (Sk 4:12).

MICHEÁŠOVO PROROCTVÍ O MÍSTĚ MESIÁŠOVA NAROZENÍ

Kromě toho, že bylo prorokem Izaiášem předpovězeno a andělem Gabrielem potvrzeno, že se Mesiáš opravdu narodí ze ženy – bylo z Micheášova proroctví známé **přesné místo Mesiášova narození.**

Rovněž si povšimněme důležité věty, která se týká Mesiášova Božského původu: „**Ten, který vyjde z Betléma, má původ od pradávna**“. K vysvětlení se dostane později, až budeme u Předchůdce Páně, ale mějme ji v paměti.

„**A TY, BETLÉME EFRATSKÝ, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, Z TEBE MI VYJDE TEN, JENŽ BUDE VLÁDCEM VIZRAELI, JEHOŽ PŮVOD JE OD PRADÁVNA**“ (Mich 5:1).

Zpráva o místě narození Mesiáše jasně koresponduje s událostmi v Betlémě, jak je zachytil evangelista Lukáš: „**V té krajině byli pastýři... Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid: VMĚSTĚ DAVIDOVĚ SE VÁM DNES NARODIL SPASITEL –TO JE MESIÁŠ, PÁN. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a ležící v jeslích**“ (Lk 2:8-12).

KLANĚNÍ MUDRCŮ Z VÝCHODU

Slyšeli jsme proroctví pohanského věštce Bileáma o Hvězdě a Vladaři: „**Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele.**“ Je na místě si připomenout zprávu o třech pohanských mudrcích, kteří viděli nejen tuto Hvězdu, ale samotného Vladaře, kterému se poklonili.

„**Když se Ježíš narodil v BETLÉMĚ v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten právě NAROZENÝ ŽIDOVSKÝ KRÁL? Uviděli jsme na východě JEHO HVĚZDU, a proto jsme se mu přišli poklonit**“ (Mt 2:1-2).

„**A v tom HVĚZDA, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli HVĚZDU, velmi se zaradovali – radost to byla nevyzpytatelná. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu**“ (Mt 2:9-11).

OZEÁŠOVO PROROCTVÍ O POVOLÁNÍ MESIÁŠE Z EGYPTA

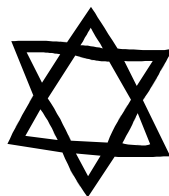
Evangelista Matouš nám vypráví okolnosti narození Božího Syna a porovnává je s Ozeášovým a Jeremiášovým proroctvím: Matouš 2:7-15: Tehdy Herodes tajně povolal (ty tři) mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala. Potom je poslal do Betléma a řekl: "Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit." Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. ... Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země. Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil." On tedy vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odešel do Egypta a byl tam až do smrti Herodovy. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: **„Z EGYPTA JSEM POVOLAL SVÉHO SYNA“** (Oz 11:1).

JEREMIÁŠOVO PROROCTVÍ O MATEŘSKÉM NÁŘKU

Příběh podle Matouše pokračuje. Mt 2:16-23: Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců. Tehdy se splnilo, co je řečeno ústy proroka Jeremiáše: **„V Rámě je slyšet hlas, pláč a velké bědování: Ráchel oplakává své děti. Není k utišení, protože nejsou“** (Jer 31:15).

Ale když Herodes umřel, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi v Egyptě a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země izraelské; neboť již zemřeli ti, kteří ukládali dítěti o život." On tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země. Když však uslyšel, že Archelaos kraluje v Judsku po svém otci Herodovi, bál se tam jít; ale na pokyn ve snu se obrátil do končin galilejských a usadil se v městě zvaném Nazaret - aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků, že bude nazván Nazaretský.

Ráchel byla žena Jakuba, zemřela u Betléma při porodu Benjamína. Jeremiášova slova se vztahují k pláči matek nad syny, které zabili nebo odtáhli do otroctví roku 586 Nabuchodonosorovi pochopové. To bolestné loučení se odehrálo právě v Rámě. **Pláč matek v Rámě byl předobrazem pláče matek povražděných chlapečků v Betlémě.**

IV. PŘEDCHŮDCE PÁNĚ

Mluvili jsme o tom, že Bůh skrze Proroky připravoval lidstvo na setkání s Mesiášem stovky let před Jeho příchodem. Shrnuli jsme dávná proroctví zaslubující příchod Božího Syna na zem. Připomenuli jsme si Andělské zvěstování Svaté Panně, její početí z Ducha Svatého a narození Božího Syna v Betlémě...

Před vlastním veřejným vystoupením Mesiáše přichází poslední starozákonní prorok – bezprostřední Předchůdce Páně. O tomto proroku prohlásil samotný Boží Syn: „**Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší, než Jan Křtitel**“; (Mt 11:11).

PŮSOBNÍ PŘEDCHŮDCE PÁNĚ

Z evangelia svatého Matouše:

Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v Judské poušti: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské." **To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše: `Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!`** (Iz 40:3).

Jan měl na sobě šat z velbloudí srsti, kožený pás kolem boků a potravou mu byly kobylinky a med divokých včel. Tehdy vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu křtít. Ale když spatřil, že mnoho farizeů a saduceů přichází ke křtu, řekl jim: "Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem? Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání. Nemyslete si, že můžete říkat: `Náš otec je Abraham!` Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. Sekera je už na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně."

Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já - nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. Lopata je v jeho ruce; a pročistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm."

Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?" Ježíš mu odpověděl: "Připusť to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá." Tu mu již Jan nebránil.

Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil hlas: "Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil." (Mt 3:1-17).

Obdobně o působení Předchůdce Páně vypráví i evangelista Lukáš:

Lk 3:2–3: ...za velekněží Annáše a Kaifáše, dostalo se slova Božího Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest obrácení na odpuštění hříchů.

Lk 3:15–17: Lid byl plný očekávání a všichni u sebe uvažovali o Janovi, zdali snad on není Mesiáš. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. V ruce má vějačku, aby pročistil obilí na svém mlatě a pšenici shromáždil na svou sýpku; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Lk 3:21–22: Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch Svatý sestoupil na něj v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.“

Při křtu Páně je jasným způsobem zmíněna celá Boží Trojice, Bůh se člověku zjevuje ve Třech Osobách: Duch Svatý sestoupil; z nebe se ozval hlas; ty jsi můj milovaný Syn.

V Novém Zákoně jsou čtyři místa, kde se jasně zjevuje Bůh ve Třech Osobách:

VTĚLENÍ BOŽÍHO SYNA Lk 1:35: *Anděl jí odpověděl: "Sestoupí na tebe **Duch Svatý** a moc **Nejvyššího** tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno **Syn Boží**."*

KŘEST PÁNĚ Mt 3:16-17: *Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil **Ducha Božího**, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil **hlas**: "Toto je můj milovaný **Syn**, jehož jsem si vyvolil."*

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO Jan 14:26: *Ale Přímluvce, **Duch Svatý**, kterého pošle **Otec** ve **jménu mém** (= ve jménu Ježíše Krista), ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.*

ROZESLÁNÍ JEŽÍŠOVÝCH UČEDNÍKŮ DO SVĚTA Mt 28:19: *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno **Otce** i **Syna** i **Ducha Svatého**.*

MESIÁŠŮV BOŽSKÝ PŮVOD

Svědectví Jana Křtitele o Mesiášově původu

Jan 1:29–34: Na druhý den viděl (Jan Křtitel) Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hleďte, **beránek Boží, který snímá hříchy světa!** To je ten, o kterém jsem řekl: 'Po mně přijde, který je přede mnou, **neboť byl dříve než já.**' Ani já jsem ho neznal, ale byl zjeven izraelskému národu, proto jsem já přišel křtít vodou.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a spočinul na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: 'Na koho uvidíš sestupovat **Ducha** a na něm **spočinout**, **to je ten, který křtí Duchem Svatým.**' A já jsem to viděl a dosvědčuji: **Toto je Syn Boží.**“

Připomněli jsme si slova a působení Jana Křtitele, kterého Izraelité obecně přijímali za Božího proroka natolik, až se domnívali, zda právě on není Mesiáš. Izraelité tedy měli k Janu Křtiteli velikou důvěru a úctu a nepochybovali o jeho pravdomluvnosti.

Velmi zajímavé je, že Jan říká: „Hleďte, beránek Boží, který snímá hříchy světa“ a Židé věřili, že hříchy může odpustit pouze Bůh, nikoli člověk. Jan jasně poukázal na skutečnost, že Ježíš je pravý Bůh, který tyto hříchy přišel odpustit.

„Po mně přijde Ten, který je přede mnou.“

Kromě toho Jan Křtitel prohlásil: „To je ten, o kterém jsem řekl: Po mně přijde ten, který je přede mnou, **neboť byl dříve než já.**“ A bylo nadmíru jasné a známé, že věkem je Jan Křtitel starší než Ježíš z Nazareta. Připomeňme si událost, kdy Maria, vzápětí co počala z Ducha Svatého, navštívila svou příbuznou Alžbětu, manželku Zachariáše, která byla již v šestém měsíci těhotenství a čekala Jana Křtitele. Jan Křtitel se narodil nejméně půl roku před Ježíšem.

Mesiášovo svědectví o vlastním původu

Tato Janova slova o tělesně starším Ježíši: „byl dříve než já“, jasně ukazují, že Ježíš má Božský původ od věčnosti. Srovnejme tuto tajemnou Janovu zprávu o původu Ježíše se samotným Ježíšovým svědectvím podle Janova evangelia.

Jan 8:56–58: „**Váš praotec Abrahám zajásal, že uvidí můj den.** Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let – a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Ano, skutečně, říkám vám: „**Dříve než byl Abrahám, já jsem.**“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili.

Tato Ježíšova slova jsou přihlášením k Božskému původu. Jimi říká: „Ano, já jsem Bůh“ – proto ho také chtěli ukamenovat k smrti za rouhání.

Matouš 22:41-46: „Když se farizeové sešli, zeptal se jich Ježíš: **„Co si myslíte o Mesiášovi? Koho je to syn?“** Odpověděli mu: **„Davidův.“** Řekl jim: **„Jak to tedy, že ho David v Duchu Svatém nazývá Pánem, když praví: `Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy. `**Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“ A nikdo nebyl s to odpovědět mu ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil tázat.

Slova, Janova i Ježíšova, o tajemném Mesiášově původu, korespondují s dávným proroctvím, které zvěstuje tutéž skutečnost.

Micheáš 5:1: „A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, **jeho původ je od pradávna.**“

Svědectví apoštola Pavla o Mesiášově původu

Také sv. apoštol Pavel se vyjadřuje k tomuto tajemnému původu v listě Kolosanům 1:15-17: **„On je VZOR, podle kterého bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: at' už jsou to andělé při trůnu, at' jsou to panstva, at' jsou to knížata, at' jsou to mocnosti – VŠECHNO JE STVOŘENO SKRZE NĚHO A KVŮLI NĚMU!“**

Tak tolik tedy k Předchůdci Páně, Janu Křtiteli, který lidem zvěstoval, že Ježíš je dlouho očekávaný Mesiáš, že je pravý Bůh, protože jeho původ je od pradávna. Který proto přišel, aby lidem odpustil hříchy a zachránil je z propasti bídy a uvedl je ve své nebeské království, aby jim dal účast na životě Boží Trojice.

V. STAROZÁKONNÍ MESIÁŠSKÁ PROROCTVÍ A JEJICH NAPLNĚNÍ V ŽIVOTĚ JEŽÍŠE KRISTA

PATNÁCT VELMI VÝRAZNÝCH STAROZÁKONNÍCH PROROCTVÍ O ŽIVOTĚ MESIÁŠE NA ZEMI

1. O Vtělení a Narození Mesiáše: Iz 7:14; Lk 1:30-35
2. Místo Mesiášova narození: Mich 5:1; Lk 2:1-12
3. Půjde před ním posel: Iz 40:3; Mal 3:1; Mt 3:1-3,11-12
4. Lid, který žil v temnotě, spatří veliké světlo: Iz 8:23-91; Mt 4:13-17
5. Duch Páně je nade mnou: Iz 61:1-2; Lk 4:17-21; Lk 4:40-41; 5:23-25
6. Vzal na sebe naše slabosti a nemoci: Iz 53:4-5; Mt 8:16-17
7. Mesiáš, syn Davidův je více než člověk: Žl 110:1; Mt 22:41-46
8. Jak vstoupí do Jeruzaléma: Iz 62:11; Zach 9:9; Mt 21:1-9; Žl 118:25
9. Bude zrazen svým přítelem: Žl 41:10; Mt 10:2-4
10. Bude zrazen za 30 stříbrných: Zach 11:12; Mt 26:14-16
11. Peníze budou vhozeny do Božího chrámu: Zach 11:13b; Mt 27:3-5
12. Bude mlčet před svými žalobci: Iz 53:7b; Mt 27:12
13. Bude ukřižován: Iz 53:5; Mt 27:26
14. Syn člověka přijde v oblacích: Dan 7:13; Mt 26:63-64; Sk 1:9-11; Mt 25:31-32
15. Mesiášova vladařská moc: Dan 7:14; Jan 3:35; Mt 25:31-32; 28:18-19; Ef 1:20-22; Fil 2:9-11

1. O Vtělení a Narození Mesiáše: Iz 7:14 „Znamení vám dá sám Panovník: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emmanuel, to je Bůh s námi.“

Lk 1:32-35: *Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jakubovým a jeho království nebude konce." Maria řekla andělovi: "Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?" Anděl jí odpověděl: "Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.*

2. Místo Mesiášova Narození: Mich 5:1 „A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných.“

Lk 2:1-7 „V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se vykonal soupis lidu celé říše. Šli tedy všichni... každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, aby se nechal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli (v Betlémě), naplnily se její dny, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí. V té krajině byli pastýři... Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro VŠECHEN lid: v městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Mesiáš, Pán. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a ležící v jeslích.“

3. Půjde před Ním posel: Iz 40:3 „Hlas volajícího: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině cestu pro našeho Boha!“

Mal 3:1 „Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po kterém toužíte.“

Mt 3:1-3 Za těch dnů vstoupil Jan Křtítel a kázal v judské poušti: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně vyrovnajte mu stesky!“

Mt 3:11-12 „Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“

4. Lid, který žil v temnotě, spatří veliké světlo: Iz 8:23-9:1 Jako zprvu byla země Zabulón a země Neftalím zlehčena, tak nakonec bude přivedena ke cti s Přímořím a Zajordáním i Galileou pohanů. Lid, který chodí v temnotách, uvidí veliké světlo.

Mt 4:13-17 (Ježíš) opustil Nazaret a usadil se v Kafarnaum při moři, v území Zabulón a Neftalím, aby se splnilo, co je řečeno ústa proroka Izaiáše: „Země Zabulón a Neftalím, směrem k moři, za Jordánem, Galilea pohanů – lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.“

5. Duch Páně je nade mnou: Iz 61:1-2 Duch Panovníka je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych přinesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlíci...“

Lk 4:17-21 Podali (Ježíšovi) knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: „Duch Hospodinův je nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto Hospodinovy milosti.“ Pak zavřel knihu... Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Lk 4:40-41 Když slunce zapadlo, všichni k němu přiváděli své nemocné, kteří trpěli rozličnými neduhy; on vzkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je. Z mnohých vycházeli i démoni a křičeli: „Ty jsi Boží Syn!“ Hrozil jim a nedovoloval jim mluvit, protože věděli, že je Mesiáš.

6. Vzal na sebe naše slabosti a nemoci: Iz 53:4-5 Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.

Mt 8:16-17 Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých; i vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: „On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.“

7. Mesiáš, syn Davidův je více než člověk: Žl 110:1 Výrok Hospodinův mému pánu: „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám.“

Mt 22:41-46 Když se farizeové sešli, zeptal se jich Ježíš: „Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“ Odpověděli mu: „Davidův.“ Řekl jim: „Jak to tedy, že ho David v Duchu Svatém nazývá Pánem, když praví: „Řekl Hospodin mému Pánu“ Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.“ Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“ A nikdo nebyl s to odpovědět mu ani slovo;

8. Jak vstoupí do Jeruzaléma: Iz 62:11 „Vyřídte dceři síónské: Hle, přichází tvá spása!“

Zach 9:9 „Zajásej, síónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hláhol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a nesoucí spásu, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.“

Mt 21:1-9 Když se přiblížili k Jeruzalému a přišli do Betfage na Olivové hoře, poslal Ježíš dva učedníky a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně... Učedníci šli a učinili, co jim Ježíš přikázal. Přivedli oslici i oslátko, položili na ně pláště a on se na ně posadil. A mohutný zástup prostíral na cestu své pláště, jiní odsekávali ratolesti stromů a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volali: „Hosana Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“

Žl 118:25 „Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu.

9. Bude zrazen svým přítelem: Žl 41:10 *I ten, s nímž jsem žil v pokoji a jemuž jsem důvěřoval, ten, jenž můj chléb jedl, vypíná se nade mne a zvedá patu.*

Mt 10:2-4 *Jména těch dvanácti apoštolů jsou: ... a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil.*

10. Bude zrazen za 30 stříbrných: Zach 11:12 *Tu mi odvážili jako mzdu třicet šekelů stříbra.*

Mt 26:14-16 *Tehdy šel jeden ze Dvanácti, jménem Jidáš Iškariotský, k velekněžím a řekl: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni mu určili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil.*

11. Peníze budou vhozeny do Božího chrámu: Zach 11:13b *Na to mi Hospodin řekl: „Hod' to tavičovi, tu nádhernou cenu, již mě ocenili.“*

Mt 27:3-5 *Když Jidáš, který ho zradil, viděl, že Ježíše odsoudili, pocítil výčitky, vrátil třicet stříbrných velekněžím a starším a řekl: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“ Ale oni odpověděli: „Co je nám po tom? To je tvoje věc!“ A on odhodil ty peníze v chrámě a utekl; šel a oběsil se.*

12. Bude mlčet před svými žalobci: Iz 53:7b *Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel.*

Mt 27:12 *Na žaloby velekněží a starších nic neodpovídal.*

13. Bude ukřižován: Iz 53:5 *Jenže byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.*

Mt 27:26 *Tu jim (Pilát) propustil Barabáše, Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.*

14. Syn člověka přijde v oblacích: Dan 7:13 *Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.*

Mt 26:63-64 *A velekněz řekl (Ježíši): „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, jsi-li Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš odpověděl: „Ty sám jsi to řekl. Ale pravím vám, od nynějška uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými.“*

Sk 1:9-11 *Po těch slovech byl (Ježíš) před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“*

15. Mesiášova vladařská moc nad světem: Dan 7:14: „A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“

Jan 3:35: *Otec miluje Syna a všecku moc dal do jeho rukou.*

Mt 25:31-3: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na svůj trůn slávy, a budou před něho shromážděny všechny národy.“

Mt 28:18-19: *Ježíš přistoupil (k učedníkům) a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého..."*

Ef 1:20-22: *Sílu svého mocného působení prokázal (Bůh) přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. 'Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve..."*

Fil 2:9-11: *Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*

Měli jsme možnost zaslechnout velmi konkrétní proroctví o životě Mesiáše na zemi. Jsou tak jasná, že není možné, aby se naplnila na někom jiném než na pravém a jediném Mesiáši. Ať už se to týká znamení při Vtělení a Narození: „Panna počna a porodí“ nebo působení Předchůdce Páně nebo Mesiášova zrádce – jehož zrada předpokládá existenci chrámu, do kterého vhodí zrádné peníze. Proroctví vypovídají také o způsobu Mesiášova Umučení – předpokladem je způsob popravy ukřižováním, což se staletí už nevykonává. Zamysleme se nad dalšími dávnými proroctvími, která popisují velmi podrobně Mesiášův život na zemi.

DALŠÍCH 41 PODSTATNÝCH STAROZÁKONNÍCH MESIÁŠSKÝCH PROROCTVÍ

Syn Boží

„Přednesu Hospodinovo rozhodnutí. On mi řekl:
„Ty jsi můj syn,
já jsem tě dnes zplodil.“
1 Paralipomenon 17,11-142.

Potomek Abraháma

„A ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.“
Genesis 22,18

A JEJICH KONKRÉTNÍ NAPLNĚNÍ V ŽIVOTĚ JEŽÍŠE KRISTA

A z nebe promluvil hlas:
„Toto je můj milovaný Syn,
jehož jsem si vyvolil.“
*Matouš 3,17 Žalm 2,7 viz také
Samuelova 7,12-16*

„Listina Ježíše Krista,
syna Davidova,
syna Abrahamova.“
Matouš 1,1

Syn Izákův

„Bůh však Abrahámovi řekl :
povoláno z Izáka."
Genesis 21,12

„Ježíš ...syn Izákův..."
Lukáš 3, 23-24

Syn Jákobův

„Vidím jej, ne však přítomného,
hledím na něj, ne však z blízka.
Vyjde hvězda z Jákoba,
Povstane žezlo z Izraele.
Protkne spánky Moába,
Témě všech Šétovců.“
Numeri 24,17

„Ježíš... syn Jákobův..."
Lukáš 3,23-24

Z kmene Judova

„Juda nikdy nebude zbaven
žezla ani palcátu,
jenž u nohou mu leží,
dokud nepřijde ten,
který z něho vzejde,
toho budou poslouchat lidská
pokolení.“
Genesis 49,10

„Ježíš,... syn Judův..."
Lukáš 3,23-38

Potomek Jesse

„I vzejde proutek z pařezu
Jišajova a výhonek z jeho
kořenů vydá ovoce."
Izaiáš 11,1

„Ježíš, syn Jesse..."
Lukáš 3,23-38

Z rodu Davidova

„Hle, přicházejí dny,
je výrok Hospodinův,
kdy Davidovi vzbudím
výhonek spravedlivý.
Kralovat bude jako král,
a bude prozíravý
a bude v zemi uplatňovat
právo a spravedlnost.
Jeremiáš 23,5

„Ježíš, syn Davidův..."
Lukáš 3,23-38

Jeho preexistence

„A ty, Betléme efratský,
ač jsi nejmenší mezi judskými
rody, z tebe mi vzejde ten,
jenž bude vládcem v Izraeli.
Jeho původ je odpradáвна,
ode dnů věčných.
Micheáš 5,1

„Kristus je dříve než
všechno ostatní
a všechno trvá v něm."
Kolosanům 1,17

Budou mu říkat Pán

„Výrok Hospodinův mému pánu:
Zasedni po mé pravici,
já ti položím tvé nepřátele
za podnoží k nohám."
Žalm 110,1

Bude Prorokem

„Povolám jim proroka z jejich
bratří, jako jsi ty. Do jeho úst
vložím svá slova a on jim
bude mluvit vše, co mu přikáže."
Deuteronomium 18,18

Bude Veleknězem

„Hospodin přísahal a nebude
želet: Ty jsi kněz navěky
podle Malkisedekova řádu."
Žalm 110,4

Bude Soudcem

„Hospodin je náš soudce,
Hospodin je náš zákonodárce,
Hospodin je náš král,
on nás spasí."
Izaiáš 33,22

Bude Králem

„Já jsem ustanovil
svého krále na Sijónu,
na své svaté hoře."
Žalm 2,6

Bude pomazán Duchem Svatým

„Na něm spočine
duch Hospodinův;
duch moudrosti a rozumnosti,
duch rady a bohatýrské síly,
duch poznání
a bázně Hospodinovy."
Izaiáš 11,2

„Dnes se vám narodil
Spasitel, Kristus Pán,
v městě Davidově."
*Lukáš 2,11; (Mt 25,31-32; Jan
5,22-24)*

Zástupy odpovídaly:
„To je ten prorok, Ježíš
z Nazareta v Galileji."
Matouš 21:11

„Proto, bratři, vy, kteří
jste svatí a máte účast na
nebeském povolání, hleďte
apoštola a velekněze
našeho vyznání - Ježíše."
Židům 3,1

„Já sám ze sebe nemohu
dělat nic. Soudím podle
toho, co slyším, a můj
soud je spravedlivý,
protože nehledám svou
vůli, ale vůli toho,
který mě poslal."
Jan 5:30

„Nad hlavu mu dali
nápis o jeho provinění:
To je Ježíš, král Židů."
Matouš 27,37

Když byl Ježíš pokřtěn,
hned vystoupil z vody,
a hle, otevřela se nebesa
a spatřil Ducha Božího,
jak sestupuje jako holubice
a přichází na něho.
A z nebe promluvil hlas:
„Toto je můj milovaný Syn,
jehož jsem si vyvolil."
Matouš 3,16-17

Bude dělat zázraky

„Tehdy se otevřou oči slepých
a otevřou se uši hluchých.
Tehdy kulhavý poskočí
jako jelen a jazyk němého
bude plesat."
Izaiáš 35,5,6a

Bude učit v podoběnstvích

„Otevřu svá ústa
ku přísloví,
předložím hádanky
dávnovéké."
Žalm 78,2

Zradí ho jeho přítel

„I ten, s nímž jsem žil
v pokoji a jemuž jsem
důvěřoval, ten, jenž můj
chléb jedl,
vypíná se nade mne
a zvedá patu.“
Žalm 41,10

Bude prodán za 30 stříbrných

„Řekl jsem tedy:
,Pokládáte-li to za dobré,
vyplaťte mi mzdu; ne-li,
nechte být.' Tu mi odvážili
jako mzdu třicet šekelů stříbra..."
Zachariáš 11,12

Peníze budou vhozeny do Božího domu

„I vzal jsem těch třicet šekelů
stříbra a hodil jsem je
v Hospodinově domě
tavičovi."
Zachariáš 11, 13b

Jeho učedníci ho opustí

„Bij pastýře a ovce se
rozprchnou!"
Zachariáš 13,7b

Bude obviňován falešnými svědky

„Zlovolní svědkové povstávají,
ptají se mne na to,
o čem nevím."
Žalm 35,11

„Ježíš obcházel všechna
města i vesnice, učil v jejich
synagogách, kázal
evangelium království
a uzdravoval každou nemoc
a každou chorobu."
Matouš 9,35

„Toto vše mluvil Ježíš
k zástupům v podoběnstvích,
bez podoběnství k nim
vůbec nemluvil."
Matouš 13,34

„... Iškariotský Jidáš,
který ho pak zradil."
Matouš 10,4

„Co mi dáte? Já vám ho
zradím.' Oni mu určili
třicet stříbrných."
Matouš 26,145

„A on odhodil ty peníze
v chrámě
a utekl;
šel a oběsil se."
Matouš 27:5

„Všichni ho opustili
a utekli."
Marek 14,50

„Velekněží a celá velerada hledali
křivé svědectví, proti Ježíšovi,
aby ho mohli odsoudit k smrti.
Ale nenašli, ačkoliv předstupovalo
mnoho křivých svědků."
Matouš 26:59,60

Nebude odpovídat svým žalobcům

„Byl trápen a pokořil se,
ústa neotevřel.“

Izaiáš 53,7a

„Na žaloby velekněží
a starších nic neodpovídal.“

Matouš 27,12

Bude proklán a umučen

„Jenže on byl proklán pro
naši nevěrnost, zmučen
pro naši nepravost.“

Izaiáš 53,5

„Tu jim propustil Barabáše,
Ježíše dal zbičovat
a vydal ho, aby byl
ukřižován.“

Matouš 27,26

Budou ho bít a plivat na něho

„Nastavuji záda těm,
kteří mě bijí, a své líce těm,
kdo rvou mé vousy,
neukrývám svou tvář
před potupami a poplíváním.“

Izaiáš 50,6

„Plivali na něj, brali tu
hůl a bili ho po hlavě.,,

Matouš 27,30

Budou se mu vysmívat

„Všem, kdo mě vidí,
jsem jenom pro smích,
šklebí se na mě, potřásají hlavou:
„Svěř to Hospodinu!
Ať mu dá vyváznout,
ať ho vysvobodí,
když si ho oblíbil.““

Žalm 22,8-9

„Když se mu dost
naposmívali, svlékli mu plášť
a oblékli ho zase do jeho šatů.
A odvedli ho
k ukřižování.“

Matouš 27,31

Bude mít probodené ruce a nohy

Sápou se jako lev „
na mé ruce i nohy...“

Žalm 22,17b

Když přišli na místo,
které se nazývá Lebka,
ukřižovali jej...“

Lukáš 23,33

Přimlouval se za ty, kdo ho zabijeli

„On nesl hříchy mnohých,
Bůh jej postihl
místo nevěrných.“

Izaiáš 53, 12b

„Otče, odpusť jim,
vždyť nevědí, co činí.“

Lukáš 23,34

Jeho vlastní lidé ho budou nenávidět

„Byl v opovržení, kdekdo
se ho zřekl, muž plný bolesti,
zkroušený nemocemi, jako
ten, před nímž si člověk
zakryje tvář, tak opovržený,
že jsme si ho nevážili.“

Izaiáš 53,3

„Ani jeho bratři v něj
totiž nevěřili. Uvěřil
v něj někdo z předních
mužů či farizeů?“

Jan 7,5.48

Budou ho bez důvodu nenávidět

„Víc než vlasů na mé hlavě
je těch, kdo mě bez důvodů
nenávidí.“

Žalm 69,5a

„To proto, aby se naplnilo
slovo napsané v jejich zákoně:
‘Nenáviděli mě bez příčiny!’.“

Jan 15, 25

Jeho přátelé budou stát opodál

„Kdo mě milovali, moji druzi,
odtáhli se pro mou ránu,
moji nejbližší opodál stojí.“

Žalm 38,12

„Všichni jeho přátelé
stáli opodál, i ženy, které
Ježíše doprovázely z Galileje,
a všechno to viděly.“

Lukáš 23,49

Lidé nad ním budou kroutit hlavou

„Jsem jim jenom pro potupu,
jak mě vidí,
potřásají hlavou.“

Žalm 109,25

„Kolemjdoucí
ho uráželi;
potřásali hlavou...“

Matouš 27,39

Rozdělí si jeho šaty a budou o ně losovat

„Dělí se o mé roucho,
losují o můj oděv.“

Žalm 22,19

„Když vojáci Ježíše
ukřižovali, vzali jeho
šaty a rozdělili je na čtyři
díly, každému vojákovi
díl; zbýval ještě spodní šat.
Ten šat byl beze švů,
odshora vcelku utkaný.
Řekli se mezi sebou:
‘Netrhejme jej, ale losujme
o něj, čím bude!’“

Jan 19,23,24

Bude trpět žízní

„...když jsem žíznil,
dali mi pít ocet.“

Žalm 69,22

„Ježíš ... řekl:
‘Žízním.’“

Jan 19, 28

Dají mu pít žluč a ocet

„Do jídla mi dali žluč,
když jsem žíznil,
dali mi pít ocet.“

Žalm 69,22

„...dali mu napít vína
smíchaného se žlučí; ale když
je okusil, nechtěl pít.“

Matouš 27,34

Žalostně vykřikne

„Bože můj, Bože můj,
proč jsi mě opustil?“

Žalm 22,2

„Kolem třetí hodiny zvolal
Ježíš mocným hlasem:
‘Eli, Eli, lema sabachthani?’,
To jest: „Bože můj, Bože můj,
Proč jsi mě opustil?“

Matouš 27,46

Odevzdá svou duši

„Svého ducha kladu
do tvých rukou.“

Žalm 31,6a

„A Ježíš zvolal mocným
hlasem: Otče, do tvých rukou
odevzdávám svého ducha.“

Lukáš 23,46

Nebudou mu zlámány kosti

Ochraňuje všechny jeho kosti,
nebude mu zlomena ani jedna.“

Žalm 34,21

„Když přišli k Ježíšovi
a viděli, že je již mrtev,
kosti mu nelámali.“

Jan 19,33

Jeho srdce bude probodeno

„...jako vosk je mé srdce,
rozplynulo se v mém nitru.“

Žalm 22,15b

„...ale jeden z vojáků mu
probodl kopím bok;

A ihned vyšla krev a voda.“

Jan 19,34

Probodnou mu bok

„Budou vzhlížet ke mně
kterého probodli.“

Zachariáš 12,10b

„...ale jen z vojáků mu
probodl kopím bok...“

Matouš 27,45

A temnota zachvátí zem

„V onen den způsobím,
je výrok Panovníka Hospodina,
že slunce zapadne v poledne,
tmou zahalím zemi
za jasného dne.“

Ámos 8,9

„V poledne nastala tma
po celé zemi až do tří
hodin.“

Matouš 27,45

Bude pohřben v hrobce boháče

„Byl mu dán hrob
se svévolníky,
s boháčem smrt našel.“

Izaiáš 53,9a

„...zámožný člověk z Arimatie,
jménem Josef... a požádal o
Ježíšovo tělo... Josef tělo přijal,
Zavinul je do plátna a položil do
svého nového hrobu...“

Mt 27,57-60

Dvacátý druhý žalm a padesátá druhá a třetí kapitola proroka Izaiáše jsou významnými svědectvími o utrpení Božího Syna. Písmo svaté hovoří o Jeho oběti, podstoupené za spásu lidstva. Jeho smrt je cenou za naše vykoupení a hlubokost obětí nám zjevuje nejen závažnost lidského hříchu – ale také nesmírnou Boží lásku k lidem. Kristus a Jeho hořké Utrpení je zárukou Boží lásky.

ŽALM 22

Bolestným výkřikem: „Bože můj, Bože můj...“ projevuje žalmista žal nad odloučením od Hospodina. To je největší hloubka jeho utrpení. Ani zloba nepřátel, ani nepochopení nebo zrada přátel jej nemohou zlomit, pokud má jistotu, že Hospodin je při něm. Nyní je ale této jistoty zbaven, je zcela sám, opuštěn všemi, vydán napospas nepřátelům, záhubě a smrti. Ve své úzkosti žalostně křičí...

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?
Záchrana daleko, ač nahlas křičím...

Já jsem však červ a ne člověk,
potupa lidství, povrhel lidu.
Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích,
šklebí se na mě, potřásají hlavou:
„Svěř to Hospodinu“...

Nebud' mi vzdálen, blízko je mé soužení,
na pomoc nikoho nemám!
Množství býků mě kruhem svírá,
bášanští tuři mě obstoupili.
Rozevírají na mě tlamu
jak řvoucí lev, když trhá kořist.
Rozlívám se jako voda,
všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce,
rozplynulo se v mém nitru.
Jako střep vyschla má síla,
jazyk mi přisedl k patru.
Vrháš mě do prachu smrti!

Smečka psů mě kruhem svírá,
zlovolná tlupa mě obkličuje;
rvou jako lev mé ruce a nohy,
mohu spočítat všechny své kosti.
Pasou se na mě svým zrakem.
Dělí se o mé roucho,
losují o můj oděv...

IZAJÁŠ 52 – 53 KAPITOLA: SLUŽEBNÍKOVO UTRPENÍ

Bude vyvýšen Iz 52:13-15

Ačkoli služebníka čeká utrpení, pochopí Hospodinův záměr a bude nakonec vyvýšen.

*„Hle, můj služebník bude mít úspěch,
zvedne se, povznesse a vysoko se vyvýší.
Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou!
Jeho vzezření bylo tak znetvořené,
že nebyl podoben člověku,
jeho vzhled takový,
že nebyl podoben lidem.
Avšak on pokropí mnohé pronárody krví,
před ním si králové zakryjí ústa,
protože spatří, co jim nebylo vyprávěno,
a porozumějí tomu, o čem neslyšeli.“*

Nejpohrdanější z lidí Iz 53:1-3

Měl-li se stát zachráncem druhých, musil služebník sestoupit až do jejich nejhlubší bídy.

*Kdo uvěří naší zprávě?
Nad kým se zjeví paže Hospodinova?
Vyrostl před ním jako proutek,
jak oddenek z vyprahlé země,
neměl vzhled ani důstojnost.
Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný,
že jsme po něm nedychtili.
Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl,
muž plný bolesti, zkroušený nemocemi,
jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář,
tak opovržený, že jsme si ho nevážili.*

Trpěl za nás Iz 53:4-9

Podoben obětnímu beránku nechal na sebe vložit hřích druhých a mlčky jej nesl.

*Byly to však naše nemoci, jež nesl,
naše bolesti na sebe vzal,
ale domnívali jsme se, že je raněn,
ubit od Boha a pokořen.
Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost,
zmučen pro naši nepravost.
Trestání snášel pro náš pokoj,
jeho jizvami jsme uzdraveni.
Všichni jsme bloudili jako ovce,
každý z nás se dal svou cestou,*

*jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.
Byl trápen a pokořil se,
ústa neotevřel;
jako beránek vedený na porážku,
jako ovce před stříhači
zůstal němý, ústa neotevřel.
Byl zadržen a vzat na soud.
Kdopak pomyslí na jeho pokolení?
Vždyť byl vyťat ze země živých,
raněn pro nevěrnost mého lidu.
Byl mu dán hrob se svévolníky,
s boháčem smrt našel,
ačkoli se nedopustil násilí
a v jeho ústech nebylo lsti.*

Zvítězil nad smrtí Iz 53:10-12

Svou poslušností přemohl služebník klatbu neposlušnosti. Proto jej čeká oslavení.

*Ale Hospodinovou vůlí bylo
zkrušit ho nemocí,
aby položil svůj život v oběť za vinu.
Spatří potomstvo,
bude dlouho živ
a zdárně vykoná vůli Hospodinovu.
Zbaven svého trápení
spatří světlo, nasytí se dny.
„Tím, co zakus, získá můj spravedlivý služebník
spravedlnost mnohým;
jejich nepravosti on na sebe vezme.
Proto mu dávám podíl mezi mnohými
a s četnými bude dělit kořist
za to, že vydal sám sebe na smrt
a byl počten mezi nevěrníky!
On nesl hřích mnohých,
Bůh jej postihl místo nevěrných.*

VI. MESIÁŠOVA SVĚDECTVÍ O SOBĚ

SLOVY I SKUTKY

ÚVOD

Bůh má k lidem takový vztah, že jim dává poznat svou lásku a zjevuje jim budoucí události. Činí tak proto, aby pro lid nebyly nepochopitelnou záhadou, až nastanou. Skrze proroky připravoval svůj lid na příchod Mesiáše, Vykupitele, Zachránce lidstva a pravého Prostředníka mezi Bohem a lidmi. Připravoval je na to, že se Bůh stane jedním z nich, ale přitom si ponechá své Božství. Staletí před příchodem Mesiáše připravoval svůj milovaný lid na podivuhodnou změnu: Stvořitel člověka se stane jedním z lidí; narodí se ze Svaté Panny. Přijme tak účast na našem lidství a nám, ubohým, dá účast na svém Božství.

Slyšme nejdříve několik krásných starozákonních prorockých příslibů o tomto Příchodu Páně.

STAROZÁKONNÍ PROROCTVÍ O MESIÁŠI: JE PASTÝŘ, SLUŽEBNÍK A PROSTŘEDNÍK

Ezechiel 34:11–12: „Já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase.“

Zachariáš 2:15: Toho dne se mnohé národy přidají k Hospodinu a stanou se mým lidem. Budu bydlet uprostřed tebe, a tak poznáš, že mě k tobě poslal Hospodin zástupů.

Izaiáš 42:1: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo.“

(Oslovení „můj vyvolený“ koresponduje s Ježíšovým křtem v Jordáně s hlasem z nebe: Marek 1:9–11: V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít v Jordáně. Hned jak (Ježíš) vystupoval z vody, spatřil, že se nebe roztrhlo a že se na Ježíše snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.“)

Izaiáš 49:8b–9a: „Ustanovil jsem tě prostředníkem smlouvy lidu, abys zvelebil zemi a jako dědictví rozdělil zpustošený úděl, abys řekl vězňům: „Vyjděte!“ a těm, kteří jsou ve tmě: „Ukažte se!“

PŘEDĚL MEZI ZASLÍBENÍM A NAPLNĚNÍM PŘÍCHODU MESIÁŠE

Předěl mezi zaslíbením a naplněním Příchodu Mesiáše se odehrál v Nazaretě. Tam se naplnilo Izaiášovo proroctví (Iz 7:14): „*Hle, panna počne a porodí syna a bude nazván Emmanuel, to je Bůh s námi.*“ Proroctví bylo naplněno při andělském zvěstování Svaté Panně, kdy jí anděl Gabriel řekl, že je milostiplná, že počne z Ducha Svatého a porodí Božího Syna. Dítěti potom dá jméno Ježíš a on bude kralovat na věky a jeho království nebude mít konce. Nazaretské setkání anděla Božího s Pannou Marií věrně zachycuje evangelista Lukáš 1:26–38.

Pojďme se zastavit u dalšího předělu mezi starozákonním zaslíbením a jeho naplněním. Znovu jde o Bohu milého proroka Izaiáše a znovu jde o galilejský Nazaret. Nechme se vést evangelistou Lukášem.

Lukáš 4:16–21: (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu svitek knihy proroka Izaiáše. Rozvinul svitek a našel místo, kde je psáno:

„Duch Páně na mně spočívá;
proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst (abych zvěstoval evangelium);
poslal mne (abych uzdravil ty, kdo mají zraněné srdce),
abych vyhlásil zajatcům propuštění
a slepým navrácení zraku,
utlačovaným dát svobodu,
abych vyhlásil milostivý rok Páně.“

Stočil svitek, vrátil ho sluhovi a usedl. Byly na něj upřeny oči všech v synagoze. Začal k nim mluvit: „Dnes se splnil tento výrok Písma, který jste právě slyšeli.“ (Citoval výrok Izaiáše 61:1–2.) Tak začalo veřejné působení Mesiáše, na kterého lid staletí čekal

„KDO JE MESIÁŠ?“

„Kdo je Mesiáš? Odkud přichází? Kde se tu vzal? Jak bude vypadat až přijde?“

To jsou otázky, které zodpověděli proroci. Lidé by podle nich měli dojít k jednotě a stejným představám o Mesiáši. Bohužel tomu tak není. Lidé vidí Mesiáše různě, až protichůdně. Ale proroci se ve výrocích o Mesiáši neliší. Je zvláštní, že proroci, ač žili od sebe vzdáleni na staletí, se shodnou v pohledu na Mesiáše – a lidé, kteří Mesiáše viděli vlastníma očima se nemohli domluvit. Jedni Mesiáše velebili, druzí Ho nenáviděli.

Nechme znovu promluvit Proroky. Co zvěstují především?

- Mesiáš je Bůh, který má původ od pradávna.
- Mesiáš má téhož Ducha jako Hospodin.
- Mesiáš je Boží Syn, který přijde mezi svůj lid v těle.
- Mesiáš se narodí ze Svaté Panny.
- Lidem narodí děťátko, které se stane Spasitelem a Vládcem.

Lidé se ptají: „**Odkud přichází? Kdo Mu poručil přijít mezi lidi? A proč?**“ A zajímají je i jiné otázky: „**Koho má Mesiáš představovat na zemi? Co bude vůbec na zemi dělat?**“

A prorokové opět shodně odpovídají. Ať je to Izaiáš, Jeremiáš, Malachiáš, Zachariáš, Ageus, Micheáš... nebo snad Ozeáš či praotec Jakub nebo dokonce pohanský věstec Bileám... Ti všichni mají stejné odpovědi: „Ano, Mesiáš přijde, ale nebude obyčejný. Bude jako hvězda na nebi, jako lev na zemi, bude mocný, bude kralovat nade všemi. Všechny národy se Mu podrobí...“ A z jejich svědectví je jasné:

- Mesiáše posílá Hospodin mezi lid jako svého Syna.
- V Mesiáši se lidem přišel představit samotný Bůh, aby konečně skončily dohady, kým vlastně Bůh pro lid je.
- Mesiáš přišel na zemi, aby lidem představil Boha Otce.

- V Mesiáši přišel pravý Bůh z pravého Boha, aby vzal lidský hřích na sebe a lidem přinesl spásu.
- A co je smutné, že Mesiáš „do vlastního přišel – a vlastní ho nepřijali“ („*Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.*“ Jan 1:10-11)
- Ti, které přišel zachránit, Ho vydali do rukou bezbožníků ke smrti. Jan 1:10 Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.
- Prorok Izaiáš sice vidí trpícího Služebníka ve své 53. kapitole, ale vidí ho také oslaveného právě pro poslušnost Otci a pro vykonanou oběť pro lidi.
- Mesiášův život nekončí fiaskem, přestože „skončil v hrobce bohatce“ – ale trvalým vítězstvím.

DVANÁCTILETÝ MESIÁŠ V CHRÁMĚ

Nyní se zaposlouchejme do svědectví, která o sobě vydává samotný Boží Syn. A nezačíná to veřejným vystoupením v synagoze, prvním kázáním dospělého Mesiáše – ale v Jeho mládí. Vysvětlení ke svému jednání podal rodičům doma, v tichosti soukromí. Tehdy bylo Mesiášovi teprve 12 let...

Lk 2:44–49: V domnění, že je (chlapec Ježíš) ve skupině poutníků, ušli (Josef s Marií) den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (Maria a Josef) uviděli, celí se zarazili, a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hleď, tvůj otec i já s bolestí jsme tě hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Copak jste nevěděli, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Ve významu: Musím být tam, kde jde o záležitosti mého Otce.)

Dokážeme si dost dobře představit, jaký postoj k Ježíšovi asi zaujali zahanbení „znalci Zákona“, když je poučoval mladiček. Kolik z nich se už tehdy postavilo v srdci proti Němu? Pravda přináší svobodu, ale chtěli ji přijmout? Touha zákoníků a farizejů se projevila u Kaifášova soudu, když na Ježíše povolali falešné svědky...

Tam v chrámě, kdy Ježíši bylo pouhých 12 let, se naplňovala Siméonova slova, která řekl Marii nad zavinitým pachelátkem: Lk 2:34–35: „*On je určen k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – a tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.*“

A vzpomeňte na Heroda, který chtěl Mesiáše zabít rovnou v jesličkách. Tak takové přivítání připravili lidé Božímu Synu...

MESIÁŠOVY SKUTKY

Pojďme nahlédnout, do doby, kdy Mesiáš byl už dospělý. Kdy měl za sebou jak první kázání v synagoze, tak první zázrak přeměnění vody ve víno na svatbě v Káně Galilejské, což byl počátek jeho znamení.

O Mesiáši bylo více svědectví: svědectví proroků, svědectví Písma svatého, svědectví Jana Křtitele... Ale nejvýznamnější je svědectví Mesiáše o sobě. Začneme tím nejsilnějším argumentem Mesiáše:

Jan 5:36: „**Já však mám pro sebe svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi Otec dal, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, vydávají o mně svědectví, že mě Otec poslal.**“

To řekl Ježíš židům, kteří se zdráhali uvěřit jeho slovům. A jaké to byly skutky, které měly jednoznačně dokázat, že tady už jde o Mesiáše? Na to se právě podíváme...

MESIÁŠ VYMÍTÁ ZLÉ DUCHY

Lk 4:33–36: V synagoze byl nějaký člověk, který měl v sobě nečistého ďábla. Mocným hlasem se rozkřičel: „Oho! Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás uvést do zkázy? Vím, kdo jsi, ty Boží Svatý!“ Ale Ježíš ho okřikl: „Už ani slovo! A ven z něho!“ Zlý duch jím smýkl doprostřed a vyšel z něho, aniž mu ublížil. Na všechny padl úžas a říkali si mezi sebou: „To je něco! Se svrchovanou mocí poroučí nečistým duchům, a vyjdou.“

Lk 9:38–43: A hle, jakýsi muž ze zástupu volal: "Mistře, prosím tě, ujmí se mého syna, vždyť je to mé jediné dítě; hle, zachvacuje ho duch, takže znenadání vykřikuje, a lomcuje jím, až má pěnu kolem úst; jen stěží od něho odchází a tak ho moří. Prosil jsem už tvé učedníky, aby ho vyhnali, ale nemohli." Ježíš odpověděl: "Pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě mám být s vámi a snášet vás? Přiveď sem svého syna!" Ještě než k němu přišel, démon ho povalil a zkroutil v křeči. Ježíš pohrozil nečistému duchu, uzdravil chlapce a vrátil jej otci. Všichni užasli nad velikou Boží mocí.

Lk 4:41: Z mnohých také vycházeli zlí duchové a křičeli: „Ty jsi Boží Syn!“ Okřikoval je a nenechával je mluvit, protože věděli, že on je Mesiáš.

A máme za sebou další svědectví: **svědectví zlých duchů**, padlých démonů, nad kterými má Ježíš plnou moc. Ale Ježíš nestál o svědectví padlých bytostí, stál o lásku lidí.

MESIÁŠ UZDRAVUJE NEMOCNÉ

Pojďme se podívat na jiné činy, kterými Ježíš prokázal, že je skutečný Mesiáš.

Lk 4:38–39: Šimonova tchyně byla stížena vysokou horečkou a prosili (Ježíše) za ni. On se nad ní sklonil, pohrozil horečce, a ta jí přestala.

Někomu by se takový skutek s horečkou tchyně mohl zdát slabý. Tak se podívejme na skutky větší. Co takhle malomocenství? ...

Lk 5:12–13: Kdysi byl (Ježíš) v jednom městě. Tam byl člověk plný malomocenství. Jakmile uviděl Ježíše, padl tváří k zemi a prosil ho: „Pane, chceš-li, můžeš mne očistit.“ Vztáhl tedy ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď očištěn!“ A ihned malomocenství z něho zmizelo.

MESIÁŠ UZDRAVUJE NEMOCNÉ A ODPOUŠTÍ HŘÍCHY

Je také možné z života Ježíše Krista nabídnout i uzdravení člověka, který měl údy neohebné jako dřevo. A právě při tomto setkání došlo ke zvláštnímu rozhovoru mezi Ježíšem a vykladatelem Písma a farizeji – o tom, co se smí a nesmí, co Mesiáš dělat má a nemůže...

Ochrnutý na lehátku

Lk 5:18–26: V tom přinášeli muži na lehátku člověka, který byl ochrnutý, a pokoušeli se ho vnést dovnitř a položit před něj. Když ho pro zástup neměli kudy pronést, vystoupili na střechu a otvorem ve stropě ho i s lehátkem spustili doprostřed před samotného Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl: „Člověče, jsou ti odpuštěny hříchy.“ Vykladatelé Písma a farizeové začali rozvažovat: „Co je to za člověka? Dopouští se rouhání! Hříchy přece může odpustit jenom sám Bůh.“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl jim: „O čem to v srdci rozvažujete? **Co je snadnější? Říci: 'Jsou ti odpuštěny hříchy' anebo říci: 'vstaň a chod'?** Abyste však věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy: **Nařizuji tobě,**“ řekl tomu ochrnutému, „**vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů!**“ Ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a velebil Boha. Byli plní bázně a říkali: „Dnes jsme viděli něco neuvěřitelného.“

V této události vidíme více skutečností:

- Ježíš sám od sebe poznává myšlenky lidí, vidí co mají v srdci.
- Ježíš má moc odpouštět hříchy – a to přece může jen Bůh, že?
- Ježíš má moc uzdravovat i nevyлéčitelné choroby.

A bylo velmi zajímavé, že Ježíše potěšila i taková ztřeštěnost lidí, jako bylo spouštění nemocného střechou k Jeho nohám. To je dojemné.

Mesiáš uzdravoval i další choroby a neduhy, aby se tak naplnilo Písmo svaté, vůle Otcova a otázka Jana Křtitele: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a zvěstujte Janovi, co jste uslyšeli a uviděli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní se očisťují, hluchí slyší, mrtví vstávají z mrtvých, chudým se zvěstuje evangelium, a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!“ (Mt 11:3–6)

Evangelista Lukáš ta další uzdravení popisuje: muž s odumřelou rukou (Lk 6:6–11); uzdravování od nečistých duchů (Lk 6:18–19); uzdravení nemocného setníkovy služebníka na dálku (Lk 7:2–10); uzdravení mnoha nemocných, trápených zlými duchy a mnoha slepých (Lk 7:18–23).

MESIÁŠ KŘÍŠÍ MRTVÉ

A kdyby snad nějaký skeptik nařikal nad tím, že takové vážné choroby jdou uzdravit přirozenou cestou, těžko by „přirozenou cestou“ vysvětlil tři následující události, které Ježíš vykonal svou mocí, která rozhodně nebyla pouze lidsky přirozená.

Vzkříšení syna naimské vdovy

Lk 7:11–16: Potom se (Ježíš) odebral do jednoho města – jmenovalo se Naim. Spolu s ním šli jeho učedníci a velký zástup lidí. Když se přiblížil k městské bráně, vynášeli právě mrtvého; byl to jediný syn, a jeho matka byla ještě k tomu vdova. Velký zástup lidí z města šel s ní v průvodu. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač.“ Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo ji nesli, zůstali stát. Řekl: „**Mladíku, říkám ti, vstaň!**“ **Mrtvý se posadil a začal mluvit.** Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid“.

Vzkříšení dcery Jairovy

Další příběh se týká představeného synagogy Jairose, který měl dvanáctiletou umírající dceru. Prosil Ježíše o pomoc. A Ježíš vykročil. Cestou k Jairovu domu uzdravil ještě ženu, která trpěla dvanáct let krvácením – spíše se ona „uzdravila sama“ vírou v Ježíše a dotekem jeho šatů...

... přišel kdosi z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera je mrtvá. Už mistra neobtěžuj.“ Ježíš to uslyšel a řekl mu: „Nic se neboj, jen věř, a bude zachráněna.“ Když přišel k domu, nedovolil, aby tam s ním někdo vešel kromě Petra, Jana a Jakuba spolu s otcem a matkou toho děvčete. Všichni nad ní plakali a naříkali. On však řekl: „Neplačte! Neumřela, ale spí.“ A dali se do smíchu, protože věděli, že umřela. On však ji vzal za ruku a zavolal: „**Dívko, vstaň!**“ **A vrátil se jí dech a okamžitě vstala.** Poručil, aby jí dali jíst. Její rodiče byli z toho celí užaslí... Celý příběh popisuje Lk 8:40–55

Vzkříšení Lazara

☺ Skeptik, ten by asi v úžasu nezůstal... Snad by si řekl: „Spala tvrdě. Tak jí Ježíš pěkně profackoval a bylo...“

Z další události je zřejmé, že o nějaký „tvrdý spánek“ nešlo. Šlo o Lazara, který v hrobě ležel už čtyři dny. Marta Ježíše dokonce varovala, aby neodstraňoval náhrobní kámen: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ O člověku v rozkladu, se dá těžko tvrdit, že by jenom spal... Celý příběh popisuje miláček Páně, očitý svědek té události, svatý Jan 11:1–46:

Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen. Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“ Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval. Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“ Učedníci mu řekli: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé kamenovat, a zase tam chceš jít!“ Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“ To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“ Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „**Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.** Věříš tomu?“ Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala. Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“ Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „**Lazare, pojď!**“

ven!“ **Zemřelý vyšel**, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho. Ale někteří z nich šli k farizeům a oznámili jim, co učinil.

Mnoho lidí na světě příliš mluví. V historii se mnozí vydávali dokonce za Mesiáše. Pravý Mesiáš ale začal své působení významnými skutky, jako byla uzdravování, vymítání démonů a vzkříšení z mrtvých. Dívky konal také proto, aby lidé mohli uvěřit i Jeho slovům. Nejdříve své výroky podložil Božími skutky. A my se nad Mesiášovými výroky zastavíme.

MESIÁŠOVY VÝROKY O BOŽÍ TROJICI

A tak Ten, který „znal všechny a nepotřeboval, aby ho někdo poučoval o člověku, protože sám věděl, co je v člověku“ (jak říká sv. Jan 2:24b–25), promluvil k lidem velmi vlídně:

Jan 3:16–18: **„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život. Bůh přece poslal svého Syna na svět ne proto, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“**

V rozhovoru s Nikodémem, členem židovské velerady, Ježíš lidem zjevil podmínku pro vstup do nebeského království, podmínku křtu svatého.

Jan 3:5–6: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je ducha.“

Ale vraťme se k tomu, co Mesiáš prohlašuje o sobě.

Lk 10:22: „Všechno je mi odevzdáno od mého Otce. A nikdo nezná, kdo je Syn, než jenom Otec, ani kdo je Otec, než jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“

Jan 3:34–36: „Vždyť ten, kterého poslal Bůh, mluví slova Boží; Bůh mu totiž dává Ducha v míře neomezené. Otec miluje Syna a všechno mu dal do rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odpírá věřit v Syna, nespátří život, ale Boží hněv vůči němu trvá.“

Jan 4:34: „Můj pokrm je, abych konal vůli toho, který mě poslal, a abych dokonal jeho dílo.“

Jan 5:17–18: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se židé snažili připravit ho o život: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem, a stavěl se tak Bohu naroveň.

Ježíš obhajuje svůj Božský původ (Jan 5:19-47):

1) Otec dal Synovi moc nad životem

Jan 5:19-30: Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže

užasnete. **Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. Otec nikoho nesoudí, ale všechn soud dal do rukou Synovi, aby všichni ctíli Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal.** Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a neopodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít. Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. **A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.** Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal."

2) *Sám Otec svědčí o svém Synovi:*

- skrze Jana Křtitele: „Toto je můj milovaný Syn – v něm jsem našel zalíbení“ (Mt 3:17).
- Skrze Ježíšovy zázraky
- Skrze Písmo svaté:

např. Jan 5:31-47: Svědčím-li sám o sobě, mé svědectví není pravé. Je však jiný, který o mě svědčí, a já vím, že svědectví, které o mě vydává, je pravé. Poslali jste k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já nepotřebuji svědectví od člověka - ale říkám to proto, abyste vy byli spaseni. Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle. **Svědectví, které mám já, je větší než Janovo: skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mě svědectví.** Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste nespátřili jeho tvář a jeho slovo je ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a **Písma svědčí o mně.** Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Nečekám slávu od lidí. Ale o vás jsem se přesvědčil, že v sobě nemáte lásku k Bohu. Přišel jsem ve jménu svého Otce, ale nepřijímáte mne. Kdyby přišel někdo ve svém vlastním jménu, toho přijmete. Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! **Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vaším žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?"**

Ježíšovy učedníci a ostatní lidé viděli mnoho velkých divů: utišení bouře na moři, zázračné rozmnožení chleba a ryb... a ptali se Ježíše, co vlastně mají dělat. A Ježíš jim odpovídal...

Jan 6:27–29: „Přičiňujte se ne o pokrm pomíjející, ale o pokrm, který zůstává k životu věčnému, který vám dá Syn člověka, neboť na něho vtiskl Otec – Bůh – svou pečeť.“ Zeptali se ho: „**Co máme dělat, abychom konali skutky, jaké žádá Bůh?**“ Ježíš jim odpověděl: „**Toto je skutek, jaký žádá Bůh: abyste věřili v toho, kterého on poslal.**“

Jan 6: 37, 39: „Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo přijde ke mně, toho jistě neodmítnu“... „A toto je vůle toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale abych je vzkřísil v poslední den.“

Jan 6:40: **Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den.**

O TĚLE A KRVI SYNA ČLOVĚKA

Ve Starém zákoně dostal lid putující pouští manu z nebes. Ale ta byla pouze předobrazem chleba, který pro lid připraví sám Mesiáš. Podstatou tohoto chleba od Mesiáše je, aby lid skrze chléb získal účast na životě Boží Trojice.

Jan 6:35: „**Já jsem chléb života.** Kdo přichází ke mně, nebude už nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude už nikdy žíznit.“

Jan 6:48–57 „Vaši praotcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. **Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.**“

Židé se mezi sebou přeli: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Ano, skutečně říkám vám: **Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den.** Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já jsem živ z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude živ ze mne.

Na tomto místě nelze nezpomenout na to, co Kristova Nevěsta, Církev, denně koná:

Neboť On (Ježíš Kristus), když se vydával na smrt, vzal při večeři chléb, vzdal Ti (Otce) díky, lámal, dával svým učedníkům a řekl:

**„Vezměte a jezte z toho všichni:
toto je moje tělo,
které se za vás vydává.“**

Protože věděl, že svou krví, prolitou na kříži, smíří všechno, vzal po večeři kalich naplněný vínem, v modlitbě požehnání ti vzdal díky, dal jej svým učedníkům a řekl:

**„Vezměte a pojte z něho všichni:
toto je kalich mé krve,
která se prolévá za vás a za všechny
na odpuštění hříchů.
Toto je smlouva nová a věčná.
To konejte na mou památku.“**

(Z římského misálu)

„KÝM JE MESIÁŠ BOHU OTCI A SVĚTU?“

Dalšími slovy Ježíš zjevuje, kým je pro Boha Otce i pro svět.

Jan 8:12: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“

Jan 8:19: „Neznáte ani mne, ani mého Otce. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce.“

Jan 8:23: „Vy jste zezdola, já jsem seshora. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.“

Jan 8:28–29a: „Až vyvýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem to a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou.“

Jan 8:31–32: „Vytrváte-li v mém slovu, budete opravdovými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda z vás udělá lidi svobodné.“

Jan 8:42: „Kdyby váš Otec byl Bůh, milovali byste mě, vždyť jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Přišel jsem totiž ne sám od sebe, ale on mě poslal.“

Jan 8:51: „Kdo zachovává mé slovo, nikdy nezemře.“

Jan 8:54: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje sláva by nic neznamenal. Mne oslavuje Otec, o kterém vy říkáte, že je to váš Bůh.“

MESIÁŠOVA PODOBENSTVÍ O SOBĚ

Krásná podobenství, kterými Ježíš zjevil svůj vztah k lidem, kým on pro lidstvo je.

Jan 10:9: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu.“

Jan 10:11, 17: „Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř dává za ovce v sázku svůj život.“ „Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek.“

Jan 10:27–28: „Moje ovce uposlechnou mého hlasu, já je znám a ony jdou za mnou. **Já jim dávám věčný život. Navěky nezhynou a nikdo mi je nevytrhne z rukou.**“

MESIÁŠOVO SVĚDECTVÍ O JEDNOTĚ MEZI OTCEM A SYNEM

Následující Ježíšova svědectví pojednávají o jednotě, která panuje mezi Otcem a Synem Božím. Ježíš lidem zjevuje, že **Otec se Synem jsou stejné podstaty**; že mají shodnou, Božskou přirozenost. Jednota se vztahuje na Boží Trojici: Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha Svatého.

Nejdříve si připomeňme učení koncilu, které je shrnuto v nicejsko-cařihradském vyznání víry. Vyznání víry je zároveň odpovědí na bludy, které hlásaly, že Ježíš je pouhým obyčejným člověkem.

Nicejsko-cařihradské vyznání víry

„Věřím v jednoho Boha,
Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
všeho viditelného i neviditelného.

Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista,
jednorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi věky:
Bůh z Boha, Světlo ze Světla,
pravý Bůh z pravého Boha,
zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem:
skrze něho všechno je stvořeno.
On pro nás lidi a pro naši spásu
sestoupil z nebe.
Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny
a stal se člověkem.
Byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta
byl umučen a pohřben.
Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.
Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.
A znovu přijde ve slávě soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.
Věřím v Ducha Svatého, Pána a Dárce života,
který z Otce i Syna vychází,
s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován
a mluvil ústy proroků.
Věřím v jednu svatou, všeobecnou,
apoštolskou Církev.
Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.
Očekávám vzkříšení mrtvých
a život budoucího věku.
Amen.“

Tak toto je poklad, který Duch Svatý uložil do našeho srdce, abychom z něho mohli kdykoli čerpat a nežít v duchovní bídě. Vyznání „věřím v jednu... Církev“, odpovídá Kristovu přání a příkazu pro Jeho pravé učedníky : „Bude jen jedno stádo, jen jeden pastýř“ (Jan 10:16).

JEŽÍŠ UKAZUJE UČEDNÍKŮM JEDINOU CESTU VEDOUcí K OTCI

Vraťme se ale k Janovu evangeliu, k výrokům Ježíše Krista pojednávajícím o jednotě mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým. Zvláště si všimneme Janovy 14. kapitoly, která září do tmy nevědomosti jako světlo.

Jan 10:30: „**Já a Otec jsme jedno.**“

Jan 14:2–3: „V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby tomu tak nebylo, přece bych vám nebyl řekl: 'Odcházím, abych vám tam připravil místo.' A když odejdu a připravím vám tam místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“

Jan 14:4–6: „Cestu, kam jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak tam můžeme znát cestu?“ Ježíš odpověděl: **„Já jsem cesta, pravda a život.“**

Jan 14:6–7: **„Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.** Až poznáte mne, poznáte i mého Otce. A od této chvíle ho poznáváte a už jste ho viděli.“

Jan 14:9–11: **„Kdo viděl mne, viděl i Otce.“** „Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec že je ve mně, Věřte alespoň pro ty skutky.“

Jan 14:13: „Oč budete prosit v mém jménu, to všechno udělám, aby Otec byl v Synovi.“

Jan 14:15,21: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat moje přikázání.“ **„Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a i já ho budu milovat a zjevím se mu.“**

Jan 14:23–24: **„Miluje-li mě kdo, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.** Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova.“

Jan 15:23: **„Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce.“**

Jan 16:15: **„Všechno, co má Otec, je moje.“**

Jan 16:23: „Budete-li Otce o něco prosit, dá vám to v mém jménu.“

Jan 17:11: „Otče Svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my.“

MESIÁŠ SLIBUJE UČEDNÍKŮM DUCHA SVATÉHO

Boží Syn zaslubuje svým učedníkům dar Ducha Svatého. Kromě příslibu také objasňuje, že Bůh je ve Třech Osobách:

Jan 14:16–18: **„Budu prosit Otce a dá vám jiného Zastávce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy.** Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás tu jako sirotky...“

Ježíšova krásná slova o Duchu Svatém a světu, který vůbec nechápe oč jde, korespondují s textem sv. Pavla (1 Kor 2:14): **„Ovšem člověk jen se schopnostmi přirozenými se brání přijmout ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha. Zdají se mu hloupé a nemůže do nich poznáním vniknout, protože ty věci se dají posoudit jen s pomocí Ducha.“**

Člověk sice může existenci Boha poznat svým rozumem, ale lidský rozum má své hranice. K pochopení Kristovy oběti, odpuštění hříchů, věčného života, svátostí Církve... je zapotřebí MILOSTI BOŽÍ. Na to už přirozené poznání nestačí.

Jan 14:26: **„Zastávce pak, Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl.“**

Skutky apoštolů dokládají nezbytnost daru Ducha Svatého k pochopení věcí Božích. Po Zmrtvýchvstání Ježíše Krista předstoupil Petr v čele apoštolů před Izraelity a svědčil o Ježíši Nazaretském, který „se osvědčil mocnými činy, divy a znameními“ (srov. Sk 2:22), jako pravý Syn Boží. Když Izraelité uslyšeli Petrovu řeč, „byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: **“Co máme dělat, bratři?”** Petr jim odpověděl: **“Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha Svatého“** (Sk 2:37-38).

O Duchu Božím: prorokuje už Izaiáš. Také svatý Pavel vysvětluje, co v lidech způsobí dary Ducha Svatého. Duch Boží nám pomáhá svléknout „starého člověka“ a obléci „člověka nového – Kristova“ (Kol 3:9: „*Svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky.*“).

Izaiáš 11:2 „*Na něm (Mesiáši) spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy.*“

Izaiáš 32:15 „*Až bude na nás vylit z výše duch, poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa.*“

Galatským 5:19-25: **Skutky lidské svévole** jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím. (2 Petr 2:19: „*Co se člověka zmocní, tím je zotročen.*“)

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. (Gal 5:13: „*Vy jste byli povoláni ke svobodě.*“ 2 Kor 3:17: „*Kde je Duch Páně, tam je svoboda.*“)

MESIÁŠŮV PŘÍKLAD LÁSKY UČEDNÍKŮM - PO VEČEŘI PÁNĚ

Po Poslední večeři Páně Ježíš svým učedníkům umyl nohy. Dal jim tak příklad, jak mezi sebou mají jednat. Přitom jim říkal:

Jan 13:12–15: „Chápete, co jsem vám udělal? Ve mě nazýváte mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy já, Pán a mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

Jan 15:12-17: **“To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby bylo trvalé; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.”**

MESIÁŠ ODSOUZEN VELEKNĚZEM KAIFÁŠEM

Dostáváme se k posledním svědectvím Mesiáše o sobě. Jde o konfrontaci názorů mezi židovským veleknězem Kaifášem – a právě odsuzovaným Ježíšem Kristem.

Mt 26:59–68: Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi lživé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrti, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků... Tu mu velekněz řekl: „**Beru tě pod přísahu při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží.**“

Ježíš mu odpověděl: „**Ano, já jsem. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.**“

Tu velekněz roztrhl své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Propadne trestu smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Jako prorok nám pověz, Mesiáši, kdo tě to udeřil?“

Podle židovského výkladu mohl vlastní Jméno Boží vyslovit pouze Bůh. Ve Starém zákoně Jméno Boží vynechávali, aby čtenář náhodou Jméno Boží při četbě nevyslovil. Vlastní Jméno Boha je: „EHJE, AŠER EHJE“ = „**Jsem, který Jsem**“. Ve výkladu to znamená: „Já, Bůh, mám své Bytí od věčnosti. Nikdo mi původ nedal. Jsem Věčný, Stvořitel. Všechno pochází ode mne.“

A nyní před Kaifášem stojí Ježíš, který na přímý dotaz velekněze přímo odpovídá: „ANO, JÁ JSEM“. Nejenže vyslovil vlastní Boží Jméno, ale vztáhl ho přímo na sebe, což jasně znamenalo: „Ano, já jsem pravý Bůh“. Proto velekněz teatrálně trhal své roucho, proto velerada křičela: „Je hoden smrti!“

UTRPENÍM JEŽÍŠE KRISTA SE NAPLNILA STAROZÁKONNÍ PROROCTVÍ O TRPÍCÍM SLUŽEBNÍKOVÍ

Mesiáš vydán do rukou lidí, umučen a pohřben

Jan 18:28-40: Od Kaifáše vedli Ježíše do místodržitelského paláce. Bylo časně zrána. Židé sami do paláce nevešli, aby se neposkvrnili a mohli jíst velikonočního beránka. Pilát k nim vyšel a řekl: "Jakou obžalobu vznášíte proti tomu člověku?" Odpověděli: "Kdyby nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali." Pilát jim řekl: "Vezměte si ho vy a suďte podle svého zákona!" Židé mu odpověděli: "Není nám dovoleno nikoho popravít." To aby se naplnilo slovo Ježíšovo, kterým naznačil, jakou smrtí má zemřít. Pilát vešel opět do svého paláce, zavolal Ježíše a řekl mu: "Ty jsi král židovský?" Ježíš odpověděl: "Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?" Pilát odpověděl: "Jsem snad žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil?" Ježíš řekl: "**Moje království není z tohoto světa.** Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud." Pilát mu řekl: "**Jsi tedy přece král?**" Ježíš odpověděl: "**Ty sám říkáš, že jsem král.** Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas." Pilát mu řekl: "Co je pravda?" Po těch slovech vyšel opět k Židům a řekl jim: "Já na něm žádnou vinu nenalézám. Je zvykem, že vám o velikonočních propouštím na svobodu jednoho vězně. Chcete-li, propustím vám tohoto židovského krále." Na to se dali do křiku: "Toho ne, ale Barabáše!" Ten Barabáš byl vzbuřenec.

Jan 19:1-42 Tehdy dal Pilát Ježíše zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vložili mu ji na hlavu a přes ramena mu přehodili purpurový plášť. Pak před něho předstupovali a říkali: "Bud' pozdraven, králi židovský!" Přitom ho bili do obličeje. Pilát znovu vyšel a řekl Židům: "Hleďte, vedu vám ho ven, abyste věděli, že na něm nenalézám žádnou vinu." Ježíš vyšel ven s trnovou korunou na hlavě a v purpurovém plášti. Pilát jim řekl: "Hle, člověk!" Když ho velekněží a jejich služebníci uviděli, dali se do křiku: "Ukřižovat, ukřižovat!" Pilát jim řekl: "Vy sami si ho křižujete! Já na něm vinu nenalézám." Židé mu odpověděli: "My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího." Když to Pilát uslyšel, ještě více se ulekl. Vešel znovu do paláce a řekl Ježíšovi: "Odkud jsi?" Ale Ježíš mu nedal žádnou odpověď. Pilát řekl: "Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?" Ježíš odpověděl: "Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu." Od té chvíle ho Pilát usiloval propustit. Ale Židé křičeli: "Jestliže ho propustíš, jsi nepřítel císařův. Každý, kdo se vydává za krále, je proti císaři." Když to Pilát uslyšel, dal vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném 'Na dláždění', hebrejsky Gabbatha. Byl den přípravy před svátky velikonočními, kolem poledne. Pilát Židům řekl: "Hle, váš král!" Oni se dali do křiku: "Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!" Pilát jim řekl: "Vašeho krále mám dát ukřižovat?" Velekněží odpověděli: "Nemáme krále, jen císaře." Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován, a oni se Ježíše chopili.

Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. Pilát dal napsat nápis a připevnit jej na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský. Pilát odpověděl: "Co jsem napsal, napsal jsem." Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten byl beze švů, od shora vcelku utkaný. Řekli mezi sebou: "Netrhejme jej, ale losujme, čím bude.!" To proto, aby se naplnilo Písmo: 'Rozdělili si mé šaty a o oděv můj metalí los.' (Žl 22/21) To tedy vojáci provedli. U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: "Ženo, hle, tvůj syn!" Potom řekl tomu učedníkovi: "Hle, tvá matka!" V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě. Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce naplnilo Písmo, řekl: "Žízním." Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: "Dokonáno jest." A nakloniv hlavu, skonal. Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži - na tu sobotu totiž připadal veliký svátek - požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sňati s kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: 'Ani kost mu nebude zlomena.' A na jiném místě Písmo praví: 'Uvidí, koho probodli.' (Ex 12:46; Žl 34/33; Zach 12:10)

Potom požádal Piláta Josef z Arimatie - byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů - aby směl Ježíšovo tělo sejmout z kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo sňal. Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.

SOUHRN DVACETI STAROZÁKONNÍCH PROROCTVÍ O TRPÍCÍM SLUŽEBNÍKOVI

Můžeme si zopakovat dvacet nejdůležitějších starozákonních proroctví, která se týkají Mesiášovy oběti za svět. Všechna tato proroctví se naprosto shodují se životem Ježíše Krista. Není možné, aby se tolik proroctví naplnilo na někom jiném, než na skutečném Mesiáši.

1. **Bude zrazen svým přítelem:** Žl 41:10; Mt 10:2-4
2. **Bude zrazen za 30 stříbrných:** Zach 11:12; Mt 26:14-16
3. **Peníze budou vhozeny do Božího chrámu:** Zach 11:13b; Mt 27:3-5
4. **Učedníci Ho opustí:** Zach 13:7b; Mk 14:50
5. **Bude obviněn falešnými svědky:** Žl 35:11; Mt 26:59-60
6. **Budou Ho bít a plivat na něho:** Iz 50:6; Mt 27:30
7. **Bude mlčet před svými žalobci:** Iz 53:7b; Mt 27:12
8. **Bude nenáviděn svým lidem:** Iz 53:3; Jan 7:5,48
9. **Rozdělí si Jeho šaty losem:** Žl 22:19; Jan 19:23-24
10. **Bude mít probodené ruce i nohy:** Žl 22:17b; Lk 23:33
11. **Budou se Mu vysmívat:** Žl 22:8-9; Mt 27:31
12. **Přátelé budou stát u Jeho utrpení:** Žl 38:12; Lk 23:49
13. **Bude ukřižován:** Iz 53:5; Mt 27:26
14. **Dají Mu pít žluč a ocet:** Žl 22:2; Mt 27:46
15. **Bude se přimlouvat za své katy:** Iz 53:12b; Lk 23:34
16. **Žalostně vykřikne:** Žl 22:2; Mt 27:46
17. **Odevzdá svou duši:** Žl 31:6a; Lk 23:46
18. **Nebudou Mu zlomeny kosti:** Žl 34:21; Jan 19:33
19. **Probodnou Mu bok i srdce:** Žl 22:15b; Jan 19:34
20. **Bude pohřben v hrobce boháče:** Iz 53:9a; Mt 27:57-60

MESIÁŠ ZMRTVÝCHVSTALÝ A OSLAVENÝ

Kaifáš na Ježíše Krista sice povolal falešné svědky, vydal ho do rukou Poncia Piláta k bičování i ukřižování – ale nemohl pravému Bohu zabránit ve Zmrtvýchvstání, to se člověku těžko povede...

Jan 20:1-18: **První den po sobotě**, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: "Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili." Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. **Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.** Oba učedníci se pak vrátili domů. Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: "Proč pláčeš?" Odpověděla jim: "Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili." Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. **Ježíš jí řekl: "Proč pláčeš? Koho hledáš?"** V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: "Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu." Ježíš jí řekl: "Marie!" Obrátila se a zvolala hebrejsky: "Rabbuni", to znamená 'Mistře'. Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k

Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu." Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: "Viděla jsem Pána a toto mi řekl."

VZKŘÍŠENÝ MESIÁŠ UDĚLUJE UČEDNÍKŮM DAR DUCHA SVATÉHO A MOC ODPOUŠTĚT HŘÍCHY

Ježíš Kristus svými skutky dokázal, že je Mesiáš. Svým učedníkům dal nejen příkaz lásky: "To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás" (Jan 15:12), ale také je svým zjevením po Zmrtvýchvstání přesvědčil o existenci věčného života (stanul uprostřed překvapených učedníků, ukázal jim své rány, aby viděly, že On je Ten samý, který byl ukřižován, pohřben a je živ). Při tomto velkolepém setkání Krista s ohromenými učedníky, je vybavil svou mocí, dal jim účast na své Božské moci.

Jan 20:1931: **Téhož dne večer - prvního dne po sobotě** - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: **"Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.** Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!" Tomáš mu odpověděl: "Můj Pána a můj Bůh." Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili." Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. **Tato (Ježíšova znamení) však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.**

To byla slova evangelisty Jana, „miláčka Páně“, očitého svědka všech podstatných událostí Kristova života.

MESIÁŠOVA VEŠKERÁ MOC NAD SVĚTEM A ROZESLÁNÍ UČEDNÍKŮ DO SVĚTA

Následujícími verši Písma svatého se dostáváme k vrcholu Mesiášových výroků o sobě i o světě. Právo vyslovit je, má jedině Bůh. Tyto verše jsou opravdovou korunou, kterou zaslouží být intronizován jen skutečný Král králů a Pán pánů, Ježíš Kristus, Spasitel světa.

(1Tim 6:15: ...Požehnaný a jediný Vládce, Král králů a Pán pánů.) (Pozn. intronizován: nastolen na trůn; slavnost, při které se král ujímá vlády.)

Mt 28:16–20: Jedenáct apoštolů se pak (po Zmrtvýchvstání Krista) odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim:

***„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.
Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky,
křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého
a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.
Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“***

Zjevení Janovo 1:8: *„Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.*

Z Mesiášových svědectví o sobě je patrné:

- Otec poslal na svět svého jediného Syna;
- Syn má zachránit lidstvo;
- Syn a Otec mají stejnou Božskou podstatu;
- Syn a Otec mají stejného Ducha;
- Syn přišel zjevit i Otce;
- Syn je v Otci a Otec je v Synu; vše, co konají – konají společně a jednotně;

Důvěra Otce k Synu

Velmi hluboká je Otcova důvěra vůči Synovi, neboť Mu svěřil záchranu celého světa. Otec věří, že Syn Boží necouvne ani o krok zpět. Nezastaví se ani před krvavou obětí, která přinese světu spásu. Lk 22:42: *"Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má nýbrž tvá vůle se staň."*

Důvěra Božího Syna ke svým učedníkům

Podivuhodná, hluboká a až dojemná je důvěra Božího Syna vůči učedníkům, neboť jim svěřil do rukou Boží plán se světem. Ježíš má takovou důvěru v učedníky, v nás... že „klidně vystoupil na nebesa ke svému Otci a nechal to na nás.“

Než vystoupil na nebesa, svěřil nám své svaté evangelium – ale nenechal nás jako sirotky. Vybavil nás Svatým Duchem a dal nám přísliby, že nás Otec skrze Jeho jméno vyslyší a že On sám bude vždy s námi až do skonání světa, a brány pekelné Jeho Církev nikdy nezdolají...

Mesiáš udělal pro svět vše, co bylo zapotřebí. Nyní je řada na nás, abychom vzali vážně Ježíšovo učení a zařadili ho do praktického života, do svých vztahů. Abychom Bohu dokázali svou lásku dodržováním Božích přikázání, abychom chtěli „mít Jeho ducha a Jeho svaté jednání“.

Buď pochválen Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.

Amen.

VII. SVĚDECTVÍ DUCHA SVATÉHO O MESIÁŠI SKRZE CÍRKEV

MESIÁŠOVA POMOC CÍRKVI

Ježíš svým učedníkům a své Církvi slíbil nevidanou pomoc. Než odešel ke svému Otci, řekl jim: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28:20b) Dále řekl: „Shodnou-li se na zemi dva z vás na kterékoli věci a budou o ni prosit, dostanou to od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem uprostřed mezi nimi“ (Mt 18:19b–20).

Nejen, že Ježíš slíbil Církvi svou stálou pomoc a přítomnost, ale také dal slib, že Církvi dá „jiného Zastávce, aby s nimi zůstal navždy: Ducha pravdy.“ (Jan 14:16–17a). O tomto Duchu Svatém řekl: „Zastávce pak, Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl.“ (Jan 14:26)

Znovu je tu zmíněn Bůh ve Třech Osobách, který je přítomen v Církvi po všechny časy a ji vede.

SVATÝ JAN O ROZLIŠOVÁNÍ DUCHŮ

Pojďme sledovat, co Duch Svatý Církvi připomíná a jak ji uvádí do pravdy, kterou svět nevidí a nezná. Začneme slovy sv. Jana evangelisty, miláčka Páně. Jeho slova můžeme rovnou nazvat „návodem na rozlišování duchů“. Tato slova rozdělují od sebe ducha bludu a ducha pravdy jako dvojbřitý meč.

1 Jan 3:22-4:6: „... a dostaneme od něho všechno, ať prosíme začkoliv, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A toto je jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A podle toho poznáme, že v nás zůstává: podle Ducha, kterého nám dal.

Milovaní, nevěřte hned každému duchu, ale zkoumejte duchy, zdali jsou z Boha; vždyť ve světě je mnoho lžiproroků. **Ducha Božího poznáte takto: každý duch, který vyznává Ježíše jako Mesiáše příšlého v těle, je z Boha; ale žádný duch, který nevyznává Ježíše, není z Boha. To je duch Antikristův, o němž jste slyšeli, že má přijít, a teď už je na světě.**

Vy děti, jste z Boha a zvítězili jste nad nimi, neboť větší je ten, který je ve vás, než ten, který je ve světě. Oni jsou ze světa. Proto ze světského smýšlení vychází, co říkají, a svět jim dopřává sluchu. My jsme z Boha. Kdo zná Boha, dopřává sluchu nám, kdo není z Boha, nedopřává nám sluchu. Podle toho rozeznáváme ducha pravdy – a ducha bludu.“

Podle slov Jana, ke kterým ho přiměl Duch Svatý, je zřejmé, že ve světě se vyskytují různé duchové. A člověk se zmítá mezi nimi. U toho, kdo má Ducha pravdy, je souvislost až shoda mezi láskou k Bohu a bližnímu a dodržováním Božích přikázání. Slyšme, co o tom soudí svatý Jan.

DĚTI BOHA A DĚTI ĎÁBLOVY

1 Jan 3:6–10: „Žádný, kdo v něm (Ježíši Kristu) zůstává, nehřeší. Každý, kdo hřeší, nikdy ho neviděl ani nepoznal. Milé děti, od nikoho se nenechte svést. Kdo žije spravedlivě, je spravedlivý, jak i on je spravedlivý. Kdo se dopouští hříchu, je z ďábla, protože ďábel je ve hříchu od začátku. Boží Syn přišel proto, aby ďáblově činnosti udělal konec. Žádný, kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, neboť v něm zůstává Boží životní síla; nemůže páchat hříchy, protože je z Boha narozen. Podle toho se rozeznají děti Boží a děti ďáblů: kdo nežije spravedlivě, není z Boha; stejně, kdo nemiluje svého bratra.“

LIST ŘÍMANŮM

Tak tolik muž, který při Poslední večeři ležel Pánu na prsou jako milovaný syn. Pojdme nahlédnout do listů neméně zajímavého muže, který nejdříve křesťany k smrti nenáviděl a pronásledoval – a po setkání s Ježíšem Kristem se stal apoštolem národů. Muž, který se pro Krista nakonec nechal bičovat, kamenovat i stít: svatý Pavel z Tarsu.

Řím 5:20–21: „Kde se však rozmnožil hřích, v míře ještě daleko štědrejší se ukázala milost. Jako tehdy hřích projevoval svou vládu tím, že působil smrt, tak zase milost začala uplatňovat svou moc tím, že dávala ospravedlnění, které vede k věčnému životu – skrze Ježíše Krista, našeho Pána.“

Řím 7:24: „Já nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí od těla propadlého této smrti? Díky Bohu! Je to možné – skrze Ježíše Krista, našeho Pána.“

Řím 8:3b–4: „Bůh: poslal svého Syna, aby hřích zničil; a on vzal na sebe tělo, jako mají hříšní lidé, (Bůh) pak na jeho těle hřích odsoudil ke zničení. Tak se u nás mělo vyplnit všechno, co Zákon předpisuje, protože nežijeme podle těla, ale podle Ducha.“

LIST KORINTĀNŮM

Nahlédněme do listů svatého apoštola Pavla, které píše místním, aby měli poznání v plné míře. Slyšeli jsme, že skrze Krista dosahujeme odpuštění hříchů, ospravedlnění a milosti. V následujícím textu uslyšíme, že skrze Krista dostáváme také bohatství duchovního druhu – dokonalou nauku a kvalitní poznání.

1 Kor 1:4–6a: „Děkuji za vás neustále svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána prostřednictvím Krista Ježíše. Neboť skrze něj jste v hojnosti získali bohatství všeho druhu, co se týká nauky i co se týká poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno.“

1 Kor 2:7–9: „Moudrost, které učíme, ta je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před věky pro nás předurčil, abychom mohli dojít slávy. Nikdo z těch, kdo vládou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní (o moudrosti) něco bývali věděli, nikdy by nebyli Božského Pána ukřižovali. Ale – jak stojí v Písmu – my zvěstujeme to, co žádné oko nikdy nevidělo, co žádné ucho nikdy neslyšelo, nač žádný člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“

O kapacitě rozumového poznání

V úvodním zamyšlení jsme se zastavili u skutečnosti, že člověk svým rozumem může poznat existenci Boha. Ale k pochopení Božích pravd, jako je vykoupení člověka skrze oběť Božího Syna, odpuštění hříchů, duchovní život ze svátostí Církve... k tomu je zapotřebí daru Ducha Svatého. Svatý Pavel se vyjadřuje ke kapacitě rozumového poznání takto:

1 Kor 2:14: „Ovšem člověk jen se schopnostmi přirozenými se brání přijmout ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha. Zdají se mu hloupé a nemůže do nich poznáním vniknout, protože ty věci se dají posoudit jen s pomocí Ducha.“

1 Kor 6:11: „Ale dali jste se obmýt (křtem), dostalo se vám posvěcení, byli jste ospravedlněni – pro zásluhu Pána Ježíše Krista a skrze Ducha našeho Boha.“

1 Kor 6:14: „A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás.“

1 Kor 12:3: „Kdo mluví pod vlivem Ducha Božího, nemůže přece nikdy říci: „Proklet bud' Ježíš!“ a stejně tak jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán“.

Pavlovo „Vyznání víry“

List je zakončen Pavlovým malým „credem“, vyznáním víry a svědectvím o Zmrtvýchvstalém.

1 Kor 15:3–8: „Vyučil jsem vás především v tom, co jsem já sám přijal, že Kristus umřel za naše hříchy ve shodě s Písmem; že byl pohřben a že třetí den vstal ve shodě s Písmem; že se ukázal Kéfovi a potom dvanácti. Pak ho vidělo více než pět set bratří najednou – většina z nich dosud žije, někteří však zesnuli. Potom ho viděl Jakub, pak všichni apoštolové. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce.“

1 Kor 15:20–25: „Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze jednoho člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou oživeni. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak následují ti, kteří mu náležejí, a stane se to při jeho příchodu. Potom nastane konec, až totiž odevzdá příslušníky svého království Bohu Otci a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, dokud mu všichni jeho nepřátelé nebudou položeni k nohám. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt.“

V listu sv. Pavel se dotýká vánočního tématu a shrnuje starobylé proroctví o narození „dítěte pro nás“ do jedné věty.

Gal 4:4–5: „Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak se nám dostalo přijetí za syny.“

LIST EFEZANŮM

O nekonečném Božím milosrdenství, o lásce Otce ke svým dětem, o Otcově touze nás vyprostit ze zajetí hříchu a smrti, vypráví sv. Pavel nejen Efezanům...

Ef 2:4–7: „Ale nekonečně milosrdný Bůh nám dal poznat svou velikou lásku. Byli jsme mrtví, protože jsme se dopustili hříchů, a on nás přivedl k životu zároveň s Kristem. Za to, že jste zachráněni, máte co děkovat Boží dobrotě. Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo na nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to skrze Krista Ježíše.“

Potom hovoří sv. Pavel také k těm, kteří byli v očích židů „neobřezanci“, kteří neměli žádný vztah ani k židovské obci, ani k Mesiáši – a přesto dostali milost víry. K nim hovoří o tom, že Kristus v sobě, svým křížem spojuje omilostněné židy i pohany.

Ef 2:13;16;18: „Protože však jste spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste byli kdysi vzdálení, stali jste se blízkými Kristovou krví ... Skrze kříž usmířil obě strany s Bohem v jediném těle, aby tak sám na sobě udělal konec tomu nepřátelství ... Neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci, když jsme ve spojení s jediným Duchem.

Ef 4:4–6: „Jen jedno je ono tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech.“

LIST FILIPANŮM

V listě Filipanům hovoří svatý Pavel o neuvěřitelné pokorě Ježíše Krista. Vždyť on vzal na sebe nejen lidskou přirozenost, ale ještě lidem sloužil (vzpomeňme na Poslední večeři Páně, při které vykonal práci pro otroky – umyl učedníkům nohy). Pavel zřetelně mluví o Kristově přirozenosti: že Kristus není jen pouhý člověk, ale je také pravý Bůh. A když to domyslíme do konce, vidíme, že v Kristu se nám Bůh přišel představit osobně, ale také se k nám Bůh snížil. A to je právě ta Kristova neuvěřitelná pokora, která je hodna následování. Když se ponižil On, pravý Bůh, proč bychom se ve službě druhým neměli ponížít my?

Fil 2:6–11: „Ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na své vznešenosti, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí, a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.“

Nesmírnou nadějí člověka na věčný život, pravý domov, který máme v nebi a dědictví, které nám zasloužil Ježíš Kristus, máme zachycenu v další kapitole. Je to radostná zvěst o tom, že smrtí náš život opravdu nekončí.

Fil 3:20–21: „My však máme svou vlast v nebi, odkud s touhou očekáváme jako spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, protože jí si může podrobit všechno.“

1. LIST SOLUŇANŮM (THESALONIČANŮM)

Duch svatý nás skrze Církev také utěšuje a dává nám poznání o posledních záležitostech člověka na zemi. Abychom nemuseli trnout hrůzou nad úvahami, co vlastně bude po smrti, a být v nejistotě, jestli vůbec nějaký věčný život je, a co je s našimi zesnulými předky.

O zesnulých

1 Sol 4:13–17: „Nechceme vás však, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak, jak to dělají ostatní, kdo nic nevědí o naději. Protože věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem Bůh přivede i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán(Ježíš) o tom poučil: My živí, kteří dožijeme

příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Pán bude sestupovat z nebe; a napřed vstanou zemřelí křesťané. Potom my, kteří do té chvíle zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváćeni do oblaků, abychom se ve vzduchu setkali s Pánem.“

Podobně jako mluví sv. Lukáš ve svém evangeliu: „Syn člověka přece přišel hledat a zachránit, co je ztraceno“ (Lk 19:10), tak mluví i sv. Pavel v listě Soluňanům. Následující verše Písma svatého jsou jako diamanty na koruně naděje.

1 Sol 5:9–10: „Bůh nás přece neurčil k tomu, abychom jednou propadli jeho hněvu, ale abychom získali spásu skrze našeho Pána Ježíše Krista, který za nás umřel, abychom my – ať už živí nebo mrtví – žili spojení s ním.“

O Druhém příchodu Mesiáše

O druhém příchodu Ježíše Krista na zem, o Kristově soudu nad světem, o tom, že „s Pánem nejsou žerty“, o odměně lidí dobrých i trestu lidí vzdorných, mluví sv. Pavel v druhém listě Soluňanům.

V něm je také řeč o existenci pekla pro ty, kteří Boha dobrovolně odmítli, ale také řeč o nebeském království pro ty, kteří se Bohu oddali. Je to tedy řeč také o lidské svobodě rozhodování a jejích vážných následcích.

2 Sol 1:7–10: „Až se Pán znova ukáže a přijde z nebe se svými mocnými anděly v planoucím ohni, aby potrestal ty, kdo o Bohu nechtějí nic vědět, i ty, kdo neuposlechli, když se kázalo evangelium našeho Pána Ježíše. Těm se dostane za trest věčné záhuby: budou vzdáleni od tváře Páně a nebudou účastni slávy, kterou ve své moci udělí, až přijde v onen den, aby došel slávy ve svých věřících a aby soustředil na sebe obdiv za to, co dal těm, kdo víru přijali.“

1. LIST TIMOTEJOVI

Nad verši o věčném trestu, o planoucím ohni... se člověku hrůzou zastaví dech. Strach z věčného trestu a zatracení, strach z Boha... Duch Svatý nás poučuje nejen o trestu a pekle, ale také o Božím nekonečném milosrdenství, o odpuštění hříchů skrze Kristovu oběť, o naději na věčnou odměnu a nebeské království.

Místo paniky a strachu otevřeme list sv. Pavla Timotejovi, a nechme se znovu poučit o tom, co Bůh chce pro lidstvo.

1 Tim 2:4–6: „(Bůh) chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh, stejně tak jen jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny.“

Z těchto slov je patrné, že spása není jenom pro obřezané židy nebo jenom pro pokřtěné katolíky... Bůh chce zachránit celé lidstvo a Kristova oběť na kříži byla tak veliká, že umožňuje spásu všem lidem. Vždyť lotr na kříži po pravici nebyl ani vzorný žid, ani nebyl pokřtěný katolík – a přece došel odpuštění: „Ještě dnes se mnou budeš v ráji.“

2. LIST TIMOTEJOVI

Odpuštění hříchů a spása našťestí nepramení z našich zásluh, ale z Kristovy oběti za nás. Naděje nemizí ani pro ty, kteří promarnili celý svůj život a na jeho sklonku svých hříchů litují a dovolávají se Božího milosrdenství.

2 Tim 1:9–10: On nás zachránil a povolal svým svatým povoláním, a to ne snad proto, že jsme my něco vykonali, ale proto, že on tak svobodně rozhodl a pro jeho milost. Té se nám dostalo vzhledem na zásluhy Krista Ježíše, ale projevilo se to teprve teď, když se objevil náš Spasitel Kristus Ježíš. On zbavil smrt její moci a způsobil, že hlásáním evangelia jasně vidíme, jak dospět k životu a k nesmrtelnosti.

LIST TITOVÍ

Duch svatý nám skrze Církev (skrze sv. Pavla a jeho list Titovi), zjevuje pravdu: o Boží dobrotě, která přináší lidem spásu; o naději a blaženosti; o příchodu pravého Boha a Spasitele Ježíše Krista; o vykoupení a naší očistě...

Tit 1:11–14: „Projevila se přece Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života a světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně. A přitom očekávali to, v čem máme naději, že nám přinese blaženost: slavný příchod našeho velikého Boha a Spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás tak, abychom byli jeho vlastní lid, horlivý pro konání dobrých skutků.“

Spása na základě Božího milosrdenství

O kapitulu dál mluví sv. Pavel o tom, co nám Boží dobrota a láska přinesla – spásu. Co to spása je? Znovuzrození, obnovení Duchem Svatým a ospravedlnění. Jak jsme k tomu přišli, snad svými zásluhami? Ne. Z milosrdenství Boha.

Tit 3:4–7: „Ale pak se projevila dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem, a přinesla nám spásu; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil skrze koupel znovuzrození a obnovení Duchem Svatým. Toho nám dal v hojnosti skrze našeho Spasitele Ježíše Krista, abychom – ospravedlnění jeho milostí – dostali jako dědictví vytoužený věčný život.“

Na tomto místě můžeme vzpomenout na svůj křest, biřmování a svaté přijímání – vždyť to jsou svátosti, skrze něž právě tato dědictví Mesiáše získáváme, účast na Božím životě...

LIST ŽIDŮM

Duch Svatý skrze žida a křesťana sv. Pavla promlouvá k židům i k jiným národům, aby bylo patrné, že Bůh navštívil svůj lid a zjevil mu svou slávu skrze Mesiáše, Božího Syna Ježíše Krista. Z listu židům je patrné, že Syn zjevuje Boží slávu a moc.

Žid 1:1-4 „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil v minulosti Bůh k našim předkům skrze lidi shůry osvícené (proroky). V této však, to je v poslední době, promluvil k nám (Bůh) skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědičným pánem všeho a skrze něj také stvořil svět. **On je výblesk jeho Božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty a všechno udržuje svým mocným slovem.** Když vykonal očištění od hříchů, zasedl na trůn po pravici Velebnosti na výsostech, a je o to vznešenější než andělé, oč je převyšuje jeho důstojnost, které se mu trvale dostalo.“

Žid 2:9: „Vidíme však, že Ježíš, který byl nakrátko ponížen pod anděly, je korunován slávou a ctí, třebaže utrpěl smrt: bylo třeba, aby on – z dobrotivého rozhodnutí Božího – za všechny lidi podstoupil smrt.“

Žid 4:14: „Máme tedy vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Boží Syn Ježíš. Proto se pevně držíme svého vyznání.“

Žid 9:24b: „(Kristus) vstoupil do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha.“

Žid 12:2: „Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; teď sedí po pravé straně Božího trůnu.“

Žid 12:22–24: „Vy však jste závazně spojeni s horou Siómem a s městem živého Boha, s nebeským Jeruzalémem: se vznešeným shromážděním obrovského množství andělů a s obcí těch, kdo mají práva jako prvorození a jsou zapsáni v nebi; a jste spojeni s Bohem, soudcem všech, s dušemi spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a s Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, abyste byli očištěni pokropením krví, která mluví důrazněji než krev Ábelova. „

List sv. Pavla židům zakončíme Pavlovým přáním a modlitbou:

Žid 13:20–21: „Bůh, dárce pokoje, který vyvedl z mrtvých našeho Pána Ježíše, velikého pastýře ovcí, protože on zpečetil svou krví věčnou smlouvu – ať vás udělá způsobilými, abyste plnili jeho vůli ve všem dobrém, a působí v nás, co je mu milé skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.“

1. LIST PETRŮV

Poslechněme si, jak Duch Svatý promlouvá skrze prvního z Dvanácti, apoštola Petra, Skály, na které byla zbudována Církev, kterou pekelné mocnosti nikdy nepřemohou a ani bludaři ji nerozvrátí.

1 Petr 1:7b–9: „Až se zjeví pak Ježíš Kristus, bude vám to k chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoliv jste ho neviděli, a když v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte, budete za to jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až se vám dostane toho, k čemu míří vaše víra, totiž spásy duše.“

Sv. Petr nám dal na vědomí, že není třeba se děsit druhého příchodu Krista ani jeho soudu nad světem. Není třeba trnout v obavách – ale být Kristu Pánu věrni a milovat ho. Potom budeme opravdu jásat „v nevýslovné a zářivé radosti“.

O tom, jak tato spása lidstva nastane, pátrali dávní proroci a Duch Svatý jim na to v proroctvích o Mesiáši mnohokrát odpovídal.

1 Petr 1:10–11: „Jak se tato spása uskuteční, to toužili poznat a po tom pátrali už proroci. Předpovídali do budoucna o těch dobrodiních, kterých se mělo dostat vám. Zkoumali totiž, na který čas a na jaké okolnosti poukazyval Kristův Duch, který v nich působil, protože on už předem potvrzoval, že Kristus musí trpět a pak být oslaven.“

Můžeme si opět vzpomenout na první kapitolu „Mesiášská proroctví a jejich naplnění“. Z proroctví je známé: Mesiáš se narodí z panny; narodí se v Betlémě; půjde před Ním předchůdce; Mesiáš bude zrazen přítelem za 30 stříbrných, peníze budou vhozeny do chrámu... Vzpomeňme také na 53. kapitolu proroka Izaiáše o trpícím a oslaveném Služebníkově... Ve stejném duchu proroků pokračuje sv. Petr:

1 Petr 1:18–21: „Víte přece, že jste ze svého bezcenného způsobu života, jak jste ho zdělili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, ale drahou krví Krista, bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vybrán už před stvořením světa, ale objevil se pro vás teď na konci časů. Skrze něho jste přišli k víře v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil.“

Kým máme být, o tom mluví sv. Petr v další kapitole: máme být duchovním chrámem, který je postavený na Ježíši, svatým kněžstvem přinášejícím Otci obět jeho Syna.

1 Petr 2:4–5: „K němu (ke Kristu) se připojuje, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který v Božích očích je vyvolený a vzácný, a vy sami jako živé kameny se stavte na něj, abyste byli duchovní chrám, svaté kněžstvo, které z popudu Ducha přináší oběti Bohu příjemné pro Ježíše Krista.“

1 Petr 2:9: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid Bohu patřící jako vlastnictví.“

1 Petr 2:21–24: „Vždyť také Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. *On nic špatného neudělal a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.* (Iz 53:9) Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám vynesl na sobě naše hříchy na dřevo (kříže). To proto, abychom byli mrtvi hříchům a žili spravedlivě. Jeho krvavými ranami jsme uzdraveni.“

1 Petr 3:18,22: „**Vždyť i Kristus jednou vytrpěl smrti za naše hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.** On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti a síly.“

1 Petr 4:14: „Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť Duch slávy, to je Duch Boží, spočívá na vás.“

První list sv. Petra zakončíme Petrovým přáním a modlitbou zároveň. V ní se opět objevuje tajemství Kristových zásluh pro nás.

1 Petr 5:10–11: „Bůh, dárce veškeré milosti, který vás pro Kristovy zásluhy povolal ke své věčné slávě, sám zdokonalí, utuží, utvrdí a upevní. Jemu patří (sláva a) vláda na věčné věky. Amen.“

2. LIST PETRŮV

Na začátku 2. listu Petrova nám Duch Svatý zjevuje, že skrze Krista jsme dostali vše, co je nutné k dosažení spásy a také svatého života.

2 Petr 1:2–3a: „Milost vám a pokoj nechť se rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. Jeho Božská moc nám darovala všechno, co potřebujeme pro dosažení spásy a bohabojného života...“

Ve stejné kapitole vzpomíná pozemská hlava Církve a svědek Kristova života na událost, kterou osobně zažil na hoře Tábor, při proměnění Páně. A tím zakončíme Petrovy listy.

1 Petr 1:16–18: „Když jsme vás totiž poučovali o tom, jak mocný je náš Pán Ježíš Kristus a že zase přijde, nedrželi jsme se v té věci nějakých chytrácky vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost. Bylo to tehdy, když ho Bůh Otec zahrnul ctí a slávou a když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: „*Toto je můj milovaný Syn, v něm já mám své zalíbení.*“ Ten hlas přicházel z nebe a my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře. „

SKUTKY APOŠTOLŮ

Pojďme otevřít Skutky apoštolů, ve kterých je zachyceno Petrovo svědectví o Mesiáši. Duch Svatý vedl Petra, aby lidem zvěstoval radostnou zprávu o tom, že opravdový pokoj nastává skrze Ježíše Krista a je určen všem, kdo se bojí Hospodina. Takoví lidé mohou získat dar Ducha Svatého. Petr veřejně svědčí o Ježíšových činech, Jeho životě, ukřižování a zmrtvýchvstání. Zaposlouchejme se do Petrových slov.

Sk 10:34–44: „**Ted' opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a koná, co je správné.** Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že **nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pán nade všemi.** Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan (Křtitel), událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny, které opanoval ďábel, protože Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo kříže a zabili. Bůh ho však třetí den vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne ovšem všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, to je nám, kteří jsme s ním po zmrtvýchvstání jedli a pili. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a s celou rozhodností dosvědčovali: **Toto je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými.** O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

Když ještě Petr mluvil, náhle sestoupil Duch Svatý na všechny, kdo poslouchali tu řeč.

ZJEVENÍ JANOVO

Duch Svatý Církvi zjevuje události posledních časů

Také svatý Jan evangelista vydává krásné svědectví o budoucích časech, které nastanou po Posledním soudu. Jan ve vytržení hledí do daleké budoucnosti, a Duch Svatý mu zjevuje, co v ní nastane.

Zj 21:1–2: „Potom jsem spatřil nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely a ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha“...

Zj 21:22-27: „Chrám jsem v něm však nespatriil, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek – to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního ani měsíčního světla, protože Boží velebnost je ozařuje. Jeho zdroj světla je Beránek“...

Zj 22:3–5: „Prokletí už tam nebude; bude tam stát trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci se mu budou klanět, budou hledět na jeho tvář a jeho jméno ponosou na čele. A noc už vůbec nebude ani nebude třeba světla lampy nebo světla slunce: Pán Bůh je bude ozařovat a budou kralovat na věčné věky.“

LIST KOLOSANŮM

Pradávná touha lidí po Mesiáši

*Lidé od pradávna toužili po Bohu, po svém návratu do Ráje. Ztracené děti nepřestávají toužit po svém Otci. Lidé prosili, aby jim Bůh prokázal svou přízeň, aby jim pomohl z bídy, aby je zachránil. A chtěli více než Boží slovo. Prorok Izaiáš vyjádřil naše touhy: „**Kěž bys, Pane, protrhl nebesa a sestoupil mezi nás**“ (Iz 64:1). A Bůh vyslyšel volání zbídačených dětí: „**A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi**“ (Jan 1:14).*

Sám Bůh přišel v Mesiáši mezi nás. Vzal na sebe lidskou přirozenost, aby nás zachránil. Nás, bloudící, přivedl zpět na cestu vedoucí do Jeho království. Nás, opuštěné, přijal za vlastní. Nám, hříšným, zasloužil odpuštění. Nám, chudým, přinesl své bohatství. Nám, zajatým, přinesl svobodu.

Duch Svatý sděluje Nevěště mnohá tajemství o Beránkovi

*Své zamyšlení nad svědectvím Ducha Svatého o Mesiáši skrze Církev uzavřeme významným úryvkem z listu Kolosanům. V této kapitole nám Duch Svatý objasňuje mnoho důležitých pravd o Mesiáši, jediném Božím Synu. **Duch Svatý sděluje Nevěště mnohá tajemství o Beránkovi, aby Ho mohla ještě více milovat a následovat Ho kamkoli půjde.***

- **O vznešenosti Krista ve vztahu k Bohu Otci:** „je obrazem neviditelného Boha“. To znamená, že Otec i Syn jsou stejné podstaty.
- **O vztahu Krista k tvorstvu:** „prvorozený ze všeho tvorstva“; „všecko je stvořeno skrze něho a pro něho“; „všechno má v něm své trvání“.
- **O vztahu Krista k Církvi:** „on je hlavou těla, to je Církve“.

- **O vděčnosti člověka k Bohu:** verše Písma nás nabádají k velké úctě a vděčnosti, díkům Otci, protože nás jeho Syn „vytrhl z moci temnosti“ – to znamená ze stavu, ve kterém jsme se nacházeli před přijetím křtu.

„Prvorozený“ – znamená, že Kristus byl od věčnosti, přede vším tvorstvem, zplozen z Boha Otce a vyvýšen nad všechno tvorstvo. Kristus je majitelem stvoření. Sv. Pavel to vyjadřuje slovy: „v něm“, „skrze něho“ a „pro něho“.

Z těchto vět poznáváme, že Ježíš Kristus má stejnou Božskou moc a podstatu jako Otec. Vždyť „v něm“ (v Kristu) má vše nejenom svůj původ, ale také smysl a konečný cíl – „pro něho“.

Nechť nás následující slova, která zaznívají v liturgii o slavnosti Krista Krále všeho tvorstva, přivedou k větší úctě, lásce, pokoře, víře, naději a vděčnosti vůči našemu Bohu Otci i Synu i Duchu Svatému...

*„Skrze Něho a s Ním a v Ném
je Tvoje všechna čest a sláva,
Bože Otče všemohoucí,
v jednotě Ducha Svatého
po všechny věky věků.“*

Kol 1:11–20: „Skrze jeho Božskou moc se vám dostane všestranné síly, abyste všechny zkoušky trpělivě vydrželi. Radostně pak budete děkovat Otci, že vás učinil účastnými údělu věřících ve světě. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. A v něm máme vykoupení (skrze jeho krev) a odpuštění hříchů.

On je věrný obraz neviditelného Boha, zrozený dříve než kdokoli z tvorů. On je vzor, podle kterého bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už to jsou andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něj a kvůli němu. On je dříve než všechno ostatní a všechno trvá dále jen skrze něho.

A on je hlava těla, to je Církve: stojí na začátku, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlily všechny dokonalosti v plné míře, a skrze něho že se sebou smíří všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že způsobí pokoj jeho krví prolitou na kříži.“

VIII. MESIÁŠ PŘIŠEL ZMĚNIT MENTALITU TOHOTO SVĚTA

ÚVOD

Mesiáš přišel mezi lidi, aby lidem zjevil, jaký Bůh doopravdy je. Syn přišel zjevit Otce, aby se lidé Boha přestali bát a začali ho milovat jako Stvořitele, Spasitele a Posvětitel. Mesiáš přišel, aby lidem zjevil lásku Boha k lidem. Přišel, protože Bůh lidi miluje.

Boží Syn nás miluje až do krajnosti – neboť za naše hříchy položil krvavou oběť. Bůh tak miluje svět, že za záchranu lidstva nechal trpět svého jediného Syna. On je ZÁRUKOU Boží lásky k nám. Boží Syn nám zjevil Boží lásku k nám a chce, abychom ji následovali: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 15:12)

Mesiáš svým příkladným životem i svými zásluhami a milostmi přišel změnit naše smýšlení, vyjadřování i jednání. Mesiáš přišel mezi lidi, aby změnil povahu tohoto světa ke svému obrazu. Chce, abychom Ho následovali a založili na zemi Jeho království. „Vždyť království Boží je mezi vámi!“ (Lk 17:21). Přístup do Božího království však nemá každý, království má své podmínky: „Ne každý, kdo mi říká ‘Pane, Pane’, vejde do království nebeského; ale ten, kdo plní vůli mého Otce v nebesích“ (Mt 7:21). „Toto je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den“ (Jan 6:40).

Probereme si slova a skutky Božího Syna. Jeho slova jsou pro nás návodem na šťastný život, kultivované vztahy a lásku mezi lidmi. Pokud se budeme držet Mesiášova učení a budeme ho praktikovat, dosáhneme také toho, co Mesiášova slova slibují: míru, pokoje, pozhnání, jednoty mezi lidmi a nakonec věčné odměny. Tyto přísliby jsou nabídnuty nejenom jedincům, ale všem národům na světě. Proto řekl Mesiáš svým učedníkům: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28:19).

MATOUŠOVO EVANGELIUM

Mt 5:2–12: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jim patří nebeské království.

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou za úděl zemi.

Blahoslavení, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní, neboť jim se dostane milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Blahoslavení šířitelé pokoje, neboť oni budou nazváni ‘Boží děti’.

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jim patří nebeské království.

Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně proklínat, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť vás čeká v nebi velká odměna. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.“

Mt 5:21–22: „Slyšeli jste, že bylo řečeno našim předkům: *Nebudeš vraždit*. Kdo by zavraždil, propadne soudu. Já však říkám: Každý, kdo se hněvá na svého bratra, propadne soudu.“

Mt 5:23–24: „Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, potom teprve přijď a obětuj svůj dar.“

Mt 5:27–28: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: *Nebudeš cizoložit*. Já však vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci.“

Mt 5:31–32: „Také bylo řečeno: *Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list*. Já však vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou – kromě případu smilstva – uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství.“

Mt 5:33–34; 37: „Dále jste slyšeli, že bylo řečeno našim předkům: *Nebudeš křivě přísahat, ale splníš, co jsi Pánu pod přísahou slíbil*. Já však říkám: Vůbec nepřisahaňte: ani při nebi, protože je to trůn Boží, ani při zemi, protože to je podnož jeho nohou... Ale vaše slovo ať je 'ano, ano – ne, ne'. Co je nad to, pochází od zloducha.“

Mt 5:38–42: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: *Oko za oko a zub za zub*. Já však vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou, a kdo se chce s tebou soudit a vzít ti šaty, tomu nech i plášť, a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.“

Mt 5:43–48: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: *Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítele*. Já však vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete děti nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Vždyť když milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A pozdravujete-li jenom své bratry, co tím konáte zvláštního? Copak to nedělají i pohani? Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

„Bylo řečeno...“ Ježíš cituje Mojžíšova slova, která Mojžíš dostal od Hospodina pro lid. Ježíš k nim ale dodává: **„Ale já vám říkám...“** Změnit Hospodinova slova může zase jenom Hospodin. Ježíš, Mesiáš, pravý Bůh a pravý člověk toto plné právo má.

Mojžíš dovolil např. manželskou rozluku, ale „dovolil ji pro tvrdost jejich srdce“ (Mt 19:8). Ježíš se vyjadřuje k manželské rozluce jasně: „Od počátku to však nebylo“ (Mt 19:8).

Starý zákon byl vychovatelem pro Nový zákon, přípravou na novou, Mesiášovu dobu, kdy Mesiáš přinese dokonalé poznání Hospodina a dokonalou nauku pro lid. Božimu Synu nejde jen o předpisy, ale především o lidské srdce a jeho stav. Jak např. vyjádřil: „Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci“ – hřešit v srdci znamená, kdyby takový člověk měl příležitost hřešit i tělesně, hřích by dokonal.

Pojďme se podívat na „další Mesiášovy návody“ na dokonalý život. Hovoří o hodnotách milodarů, modliteb, půstu a smyslu vzájemného odpuštění...Své učedníky také učí dokonalé modlitbě.

Mt 6:2–4: „Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Skutečně, říkám vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skryta, a tvůj Otec, který vidí i co je skryté, ti to odplatí.“

Mt 6:5–8: „A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Skutečně, říkám vám: Ti už svou odplatu

dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i co je skryté, ti to odplatí. Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohaní. Ti totiž myslí, že budou vyslyšeni, když toho hodně namluví. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš nebeský Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.“

Mt 6:9–15, „Vy se tedy modlete takto:

*„Otče nás, jenž jsi na nebesích,
posvět' se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpust' nám naše viny,
jakož i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.“*

„Odpustíte-li totiž lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“

Mt 6:16–18: „A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledný, aby měli před lidmi vzhled, že se postí. Skutečně, říkám vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaž si hlavu a umyj si tvář, abys ne před lidmi měl vzhled, že se postíš, ale před svým Otcem ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i co je skryté, ti to odplatí.“

Těmito krásnými slovy Ježíš sděluje, že Otec opravdu vše vidí a ví o všem, co se děje. Ví o daru, který dáme nenápadně; ví o tom, co potřebujeme, dříve než prosbu vyslovíme; bere na vědomí, i když se nenápadně postíme. Ježíš žádá učedníky, aby milovali a měli naprostou důvěru k Otci, aby byli jeho věrnými dětmi, aby k Otci měli plnou lásku a oddanost. Nabádá je, aby učedníci odložili svůj „starozákonní strach“ z Hospodina soudce a přijali Boha za Otce, který je plný milosrdenství a lásky ke svým dětem – vždyť pro záchranu lidstva dal svého jediného Syna. A tak je třeba najít synovskou lásku a úctu k Otci.

Dalšími slovy Ježíš zdůrazňuje, že Bůh nám chce dopřát pravé štěstí v současném životě i do budoucnosti. Proto nám dává své rady, abychom se v jejich světle zbavili otroctví, které vězní naše duše, a aby nám dal ochutnat opravdovou svobodu Božích dětí, z které pochází pravé štěstí.

Mt 6:19–21: „Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kází rez a mol a zloději se vloupávají a kradou. Shromažďujte si však poklad v nebi, kde je ani rez ani mol nekazí a kde se zloději nevloupávají a nekradou. **Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.**“

Mt 6:24: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Bud' totiž bude jednoho zanedbávat a druhého mít v lásce, anebo se prvního bude držet a na druhého nebude dbát. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

Mt 6:25–34: „Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst (nebo co budete pít), ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky v povětří: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? ... Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte tedy nejprve (Boží) království a jeho spravedlnost, a toto

všechno vám bude dáno navíc. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.“

Mt 7:1–5: „Nesud'ťe, abyste nebyli souzeni. **Neboť podle toho, jak soudíte, budete sami souzeni, a mírou, kterou měříte, bude naměřeno i vám.** Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra a trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak chceš říkat svému bratrovi: 'Dovol, odstraním ti z oka třísku', a sám máš ve vlastním oku trám! Pokrytče! Odstraň nejdříve ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyjmout svému bratrovi z oka třísku.“

Mt 7:7: „Proste, a bude vám dáno, hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Protože každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“

Následující text je jako zlaté pravidlo pro život, pro krásné mezilidské vztahy. Připomíná slova Tobiášova, který svého syna poslal do světa a dával mu radu: „Co nemáš rád, nikomu nedělej.“ Kdybychom radu Tobiáše a následující Ježíšovu výzvu vzali vážně, můžeme si být jisti, že se náš duchovní život i vztahy s lidmi radikálně změní. Jsme ochotni se těmto radám podrobit, zařadit je do denního, praktického života?

Mt 7:12: „**Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim, neboť to je celý Zákon i Proroci.**“

Nikdy v životě jsem neslyšel kratší a výstižnější větu než tuto, která by byla tak dokonalým a zároveň stručným návodem na hezký život a krásné vztahy. Je velmi krátká a přitom vystihuje vše, čeho je třeba ve vztazích s druhými. Je to dokonalý návod na soužití mezi lidmi. A je zároveň tak srozumitelná, že ji pochopí i malé dítě. Tak učí Mistr Ježíš.

Další Ježíšova slova jsou delší, ale pojednávají o stejném tématu: o tolik potřebné lásce.

Mt 22:35–40: Jeden znalec Zákona chtěl Ježíše přivést do úzkých, a proto mu předložil otázku: „Mistře, které přikázání v Zákoně je největší?“ Odpověděl mu: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.* To je největší a první přikázání. Druhé je s ním stejné: *Miluj svého bližního jako sám sebe.* V těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

My lidé ve svém životě prožíváme různá trápení a kříže. Trápení mají ale rozličné příčiny. Kříže, které prožíváme vlastní vinou, jsou trojího druhu: jeden vychází z našich hříchů, (to jsou důsledky za naše špatné činy, které nás dohonily a nás tíží); druhé kříže jsme si nechali navléci světským způsobem života jako chomout – od světa, který nemá ducha Božího; třetí druh trápení je od d'ábla, kterému jsme dovolili, aby nás v některé oblasti našeho života mohl zotročit a vláčet za sebou.

Kříž Ježíšův je jiného druhu. To jsou soužení pro spravedlnost, lásku, milosrdenství, slušnost, dobrotu, vlídnost... za prosazování těchto ctností věřící lidé také trpí, ale s touto námahou je spojena odměna, útěcha i pokoj od samotného Boha.

Mt 11:28–30: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí pro svou duši. Vždyť mé jho netlačí a moje břemeno netíží.“

Mt 18:3: „Skutečně, říkám vám: Neobráte-li se a nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království.“

O nerozlučitelnosti manželství

Ve Starém zákoně Bůh skrze Mojžíše dovolil za některých okolností manželskou rozluku. Ovšem bylo to pro tvrdost lidských srdcí. Za časů Krista byly u židů dvě školy, které dovoľovaly rozluku, ale lišily se v důvodech rozluky. Jedni byli zastánci toho, že rozluka je dovolená i z nepatrných příčin (např. když žena vařila špatně); druzí rozluku dovoľovali, když se žena dopustila nečestného skutku. Ironií bylo, že na nečestné skutky mužů zákoníci nemysleli... Pro různost učení dvou škol položili farizeové Ježíšovi záhadnou otázku.

Mt 19:3–9: „Může se člověk s manželkou rozvést pro libovolný důvod?“ On jim odpověděl: „Nečetli jste v Písmu, že ten, kdo stvořil lidi, už od počátku jako muže a ženu je stvořil a prohlásil: *Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jedna bytost?* Už tedy nejsou dva, ale jedna bytost. A proto: **Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!**“ Řekli mu na to: „Proč tedy Mojžíš nařídil dát ženě rozlukový list a rozvést se s ní?“ Odpověděl jim: „Mojžíš vám dovolil se rozvádět se ženou pro tvrdost vašeho srdce, ale od začátku to tak nebylo. Říkám vám: Kdo se rozvede se svou ženou z jiného důvodu než pro smilstvo a ožení se s jinou, dopouští se cizoložství, a kdo si vezme rozvedenou, dopouští se cizoložství.“

Podle Božího ustanovení je tedy manželství nerozlučitelné. Toto ustanovení dal lidem samotný Stvořitel člověka – a ví proč nám ho dal. Proto by měla být příprava na manželství tak důkladná, vždyť jde o jeho trvalost a je zároveň svátostí, kterou si manželé udělují navzájem. Církev ke svatbě nenutí, ale Boží rozhodnutí nemůže změnit, ani pro slabost lidí. Nerozlučitelnost neruší ani manželská nevěra – v tom případě je přípustitelná rozluka, ale odloučení manželé musí zůstat sami. V případě, že by začali žít s někým dalším, dopouští se cizoložství, neboť jejich předchozí manželský závazek trvá. Ovšem je možnost, aby se manželé od sebe odešli, k sobě zase vrátili.

O panictví

Dále Ježíš hovoří o panictví. Jsou tři druhy panictví: jsou lidé k manželství neschopní pro nějaký defekt přirozenosti (mentální poškození, fyzická nezpůsobilost, psychické nemoci...); další nemohou do manželství vstoupit pro nějaké životní okolnosti, které by nemohly naplnit podstatu manželství (trvalá neschopnost zplodit potomka; dnes závislost na drogách, alkoholu...); a poslední důvod panictví je rozhodnutí se pro zasvěcený život v celibátu – k tomu ale nestačí jen rozhodnutí člověka, k tomuto duchovnímu povolání je potřeba i Boží milosti, pozvánky k celibátu. Potom Bůh sám doplní svým vyvoleným, co by jim jinak poskytl partner.

Mt 19:10–12: Učedníci mu řekli: „Když je to mezi mužem a ženou takové, je lepší se neženit.“ Odpověděl jim: „Všichni to nechápou, ale jen ti, kterým to je dáno. Jsou totiž lidé k manželství neschopní už od narození, a jsou k manželství neschopní, které takovými udělali lidé, a jsou k manželství neschopní, protože se ho sami zřekli pro nebeské království. Kdo může pochopit, pochop!“

MARKOVO EVANGELIUM

Pro vstup do Božího království je nutná nejenom láska, ale také spravedlnost, která z lásky vychází. Hříchy a křivdy vždy vychází z pýchy a sobectví. Ke spáse je nutná milost Boží, ale také je zapotřebí naší připravenosti pro Boží milost (dispozice) a našich dobrých skutků. Pamatujme na slova Ježíše k učedníkům – následování Pravdy nebude jednoduché pro zatvrzelost a zlobu lidí. Učedníci nebeského království však o svou odměnu neprijdou...

Mk 4:24: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! **Jakou měrou měříte, takovou bude naměřeno vám, a ještě vám bude přidáno.**“

Mk 7:14–15; 21–23: „Slyšte mě všichni a pochopte! Člověka nemůže poskvřít nic, co do něho vchází zvenčí, ale co z člověka vychází, to ho poskvřňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, necudnost, krádež, vražda, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, rouhání, pýcha, bláznovství. Toto všechno zlo vychází z nitra a poskvřňuje člověka.“

Mk 8:34–38: Zavolal si lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce přijít za mnou, zřekni se sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by si chtěl život zachránit, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, zachrání si ho. Vždyť co člověku prospěje, když získá celý svět, ale zmaří svůj život (ztratí svou duši)? Vždyť co by mohl člověk dát, aby svůj život zase dostal nazpět? Kdo se však stydí za mne a za moje slova před tímto nevěrným a hříšným pokolením, za toho se také Syn člověka bude stydět, až přijde ve slávě svého Otce se svatými anděly.“

Mk 13:13: „Budete ode všech nenáviděni pro mé jméno, kdo však vytrvá až do konce, bude spasen.“

O pokoře

Ježíš nám dává návod, jak se stát skutečně prvními – být služebníky všech. Ježíšova slova opravdu mění mentalitu učedníků a jsou kontrastem tomuto světu, ve kterém se uznává „kdo má tvrdší lokty, ten bude prvním“. Prvním ve světě takový možná bude, ale udává těm za sebou rozhodně špatný směr. Tato cesta v nebi nekončí...

Mk 9:35–37: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil je před ně, objal je a řekl jim: „Kdo přijme jedno takové dítě v mém jménu, mne přijímá; a kdo přijme mne, přijímá ne mne, ale toho, který mě poslal.“

Mk 10:43–45: „Kdo by chtěl být mezi vámi velký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a svůj život dal jako výkupné za mnohé.“

O evangelní chudobě

Jednou k Ježíšovi přistoupil bohatý mladík, který dodržoval Boží přikázání a ptal se ho, co by měl dělat, aby dostal věčný život. Ježíš mu odpověděl zvláštní výzvou, která byla zároveň podmínkou k následování Krista zasvěceným životem. Jsou to velké požadavky, ale za jejich naplnění je slíbená veliká odměna. Můžeme se zeptat mnichů, mnišek, řeholníků a řeholnic, jestli Ježíšova slova o odměně jsou pravdivá...

Mk 10:21: „Jedno ti (k dokonalosti) schází: Jdi, prodej všechno, co máš, dej to chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“

Mk 10:29–31: „Skutečně, říkám vám: Není nikoho, kdo opustí dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nedostal stokrát tolik než nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole – ovšem s pronásledováním – a v budoucím věku život věčný. Mnozí první budou posledními a poslední prvními.“

LUKÁŠOVO EVANGELIUM

O nezištné lásce

Další Ježíšovy návody, jak se ve svém životě chovat dokonale, máme zachyceny v Lukášově evangeliu. To je Kristův způsob myšlení, který mění svět rozhodně víc, než bývalá starozákonní hesla: „Oko za oko, zub za zub.“ Kdybychom se dodnes měli držet takových výzev, a brát je ne jako výchovu starozákonního lidu, ale za bernou minci platnou až do skonání světa, chodili by lidé velmi často k očnímu lékaři a k dentistovi. „Zub za zub“ – to není mentalita Mesiáše...

Lk 6:27–28: „Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují.“

Lk 6:32: „Milujete-li jenom ty, kdo milují vás, co za to od Boha můžete čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují.“

Lk 6:36–37: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesud'te a nebudete souzeni, neodsuzujte a nebudete odsouzeni. Odpouštějte a bude vám odpuštěno.“

Někomu se taková slova těžko poslouchají, když je máme naplnit – v srdci ale toužíme, aby nás druzí takto brali a přijímali. Vztít tato slova vážně a jednat podle nich – to je styl, který obrací svět a mnohdy i velmi zatvrzelé lidi. Neboť kdo zažije lásku, má šanci na změnu.

„Jaká víra – takové skutky“.

Stupeň naší víry a lásky k Bohu i bližnímu poznáme nejnanejše podle svých skutků. Platí totiž následující pravidlo: „Jaká víra – takové skutky“. Je totiž mnoho lidí, kteří toho o náboženství hodně namluví, ale jejich skutky jsou plané. Podle našich skutků vyleze na povrch kvalita naší víry a lásky.

Lk 6:43–44: „Není přece žádný dobrý strom, který by přinášel špatné ovoce, ani naopak špatný strom, který by přinášel dobré ovoce. Každý strom se totiž pozná po vlastním ovoci.“

Lk 6:46: „Proč mě oslovujete: 'Pane, Pane', když nekonáte, co říkám?“

Lk 8:20: „Tvoje matka a tvoji příbuzní stojí venku a rádi by tě viděli.“ A on jim na to řekl: „Moje matka a moji příbuzní jsou ti, kdo Boží slovo slyší a plní.“

Počet duchovních povolání úzce souvisí s Boží milostí, ale také s našimi prosbami za nová kněžská, řeholní a jiná duchovní povolání. V dalším evangelním úryvku také uslyšíme, že Kristus Pán vede lid právě prostřednictvím „svých dělníků“.

Lk 10:2–3: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky.“

Lk 10:16: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mne poslal.“

Být učedníkem, dělníkem na Boží vinici má ovšem i své podmínky. Odřeknutí se zlého, modlářství, fixací na lidi – a uvolnění trůnu ve svém srdci jedině Nejvyššímu. On je Stvořitel, Vykupitel a Posvětitel – proto lidé nemohou mít přednost před Ním.

Lk 14:27: „Přichází-li kdo ke mně a svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – neklade až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo chce jít za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem.

O Božím milosrdenství

Lukášovo evangelium zakončíme dvěma krásnými podobenstvími o Božím milosrdenství, které se člověku nabízí. První je o ovečce, která se ztratila v horách a je v nebezpečí života před vlky. Druhé podobenství je o marnotratném synu, ve kterém je zachycena láska Boha Otce ke svým dětem, kterým dal život. Tomuto podobenství se někdy říká „podobenství o marnotratném otci“, protože ke svým synům láskou nikdy nešetřil.

Lk 15:4–7: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.' Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“

Lk 15:11–32: „Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: 'Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.' On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: 'Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.' I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.' Ale otec rozkázal svým služebníkům: 'Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.' A začali se veselit. Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: 'Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.' I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: 'Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.' On mu řekl: 'Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.'“

JANOVO EVANGELIUM

Ježíšovo dokonalé poznání lidí

Ježíš Kristus má o lidech dokonalé poznání, protože je nejen člověk, ale také pravý Bůh. My se můžeme radovat z toho, že nás někdo tak dokonale zná a dokonale nám rozumí. Těšíme se také z toho, že Kristus poznání o nás nikdy nezneužije a nevyužije ho proti nám. Vždyť nás nepřišel trápit, ale zachránit. („Syn člověka přece přišel hledat a zachránit, co je ztraceno“ Lk 19:10)

Jan 2:24–25: Ježíš se jim však nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu kdo něco osvědčoval o lidské povaze. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Toto Božské poznání Krista je patrné i v jiných evangelních úryvcích. Například „Věděl od počátku, kdo ho zradí (Jan 6:64) – a přesto do toho šel. Samaritánce při setkání u studny říkal, jaká byla její minulost, aniž mu o ní cokoli řekla: „Měla jsi pět mužů“ (Jan 4:18). Také předpověděl budoucí zradu apoštola Jidáše a Petrovo zapření: „A když byli u stolu a jedli, řekl: "Amen, pravím vám, že jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí" (Marek 14:18); „Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí“ (Jan 6:64); Ježíš odpověděl (Petrovi): "Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš" (Jan 13:38). Naplnění těchto vizí dokazují Ježíšovo Božské poznání.

Ježíšova dokonalá láska k lidem

Další úryvek pojednává o Božské lásce Krista k člověku. A učedníky nabádal k tomu, aby podle Kristova přístupu k nim změnili i vztahy mezi sebou. Dal jim evangelní zákon – držet se Jeho vzoru v myšlení, vyjadřování i jednání.

Jan 15:11–17: „Toto jsem k vám mluvil, aby radost, která je ve mně, byla i ve vás a aby vaše radost se dovršila. **Toto je mé přikázání: Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.** Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když konáte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co koná jeho pán. Vás jsem nazval přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek, a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, oč ho budete prosit v mém jménu. Toto vám tedy přikazuji: Milujte se navzájem.“

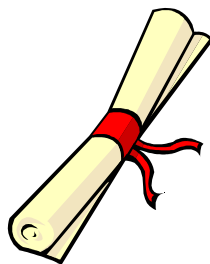
Velekněžská modlitba

Janovo evangelium zakončíme Ježíšovou Velekněžskou modlitbou. V této modlitbě prosí Ježíš Boha Otce, aby Otec oslavil svého Syna, aby Otec zvýraznil Synovu krvavou obět' za tento svět. Také Ježíš prosí za své učedníky, aby zůstali v jednotě lásky a jednoty, aby byli uchráněni nebezpečí od světa a aby byli posvěceni Duchem Svatým k dobrému apoštolátu.

Kristus se obětoval také proto, aby byli apoštolové posvěceni ke světovému poslání, ke kázání radostné zvěsti – evangelia, a cele se věnovali svaté službě na rozšíření království Božího na zemi. Všechna svá slova Kristus říkal lidem s jasným záměrem: abychom poznali, že přišel s dílem lásky mezi nás. Že Mesiáš přišel mezi lid, aby nás osvobodil od strachu z Boha, aby naše hříchy vzal na sebe, aby nám zasloužil odpuštění, posvěcení a život věčný.

A je navýsost jasné, že pokud se budou jedinci i celé národy držet učení Božího Syna, pak je možné zažít na zemi mír, pokoj a účast na Božím životě. Prostřednictvím Kristovy Církve, kterou On vybavil svými milostmi, dary, svátostmi... jako svou pravou Nevěstu. Seslal nám Ducha Svátého, aby nás vedl. Ducha Utěšitele, Ducha míru a pokoje. Kde je Duch Boží, tam nemohou být ani sváry, ani bludy a hereze, tam nemůže být válka nebo nenávisť.

Jan 17:1–26: Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven. Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; **at' hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa.** Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“

IX. DUCH SVATÝ MĚNÍ MENTALITU SVĚTA SKRZE CÍRKEV

*„Jsme proměňováni k Jeho obrazu ve stále větší slávě –
to vše mocí Ducha Páně.“ (2.Kor 3:18)*

EVANGELIA

Zvěstování Svaté Panně

Hned ze začátku Lukášova evangelia je patrné, že Duch Svatý sestoupil, aby změnil osudy lidí i celé dějiny spásy. Vždyť Svatá Panna počala Božího Syna – Spasitele, Zachránce lidstva - právě z Ducha Svatého. Příbuzní Svaté Panny, Alžběta a Zachariáš, pod vlivem Ducha Svatého rozpoznali, že dlouho očekávaný příchod Mesiáše právě nastal. Totéž vyznal v chrámě i kněz Simeón. Z Andělského zvěstování je patrné přání Boha: aby lidstvo mělo účast na velkolepém plánu své záchrany. V Mariině souhlasu je také vyjádřena lidská svoboda. V pozvání k účasti na spáse nám Bůh zjevuje, jak moc si nás váží a cení. Je nám zde zjevena naše cena, hodnota, kterou nám přisoudil Bůh.

Lk 1:35: **Anděl** jí (Marii) odpověděl: „Duch Svatý na tebe sestoupí, moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě, které se narodí, bude nazýváno svaté, Syn Boží.“

Lk 1:41-42: **Alžběta** byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého!“...

Lk 1:67-70; 76-77: **Zachariáš** byl naplněn Duchem Svatým a pronesl tato prorocká slova: „Pochválen buď Pán, Bůh izraelský, neboť navštívil a vykoupil svůj lid. Poslal nám mocného zachránce (Mesiáše) z rodu svého služebníka Davida, jak předpověděl ústy svých svatých proroků od pradávna;..... A ty, dítě (Jan Křtitel), budeš nazýváno prorok Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy, v odpuštění hříchů“...

Lk 2:25-26; 29-32: **Simeon** byl člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého se mu dostalo zjevení, že neumře, dokud neuvidí Hospodinova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče (Maria a Josef) přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo ve zvyku podle Zákona. Vzal ho do náručí a takto velebil Hospodina. „Nyní můžeš svého služebníka, Pane, podle svého slova propustit v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil přede všemi národy; světlo k zjevení pro pohany a k slávě tvému izraelskému lidu.“

Křest a obnovení Duchem Svatým

Z následujících veršů vyplývá, že je to právě Duch Svatý, který na člověka při křtu sestoupí, aby ho obnovil a proměnil. Je to Duch Páně, který přináší radostnou zvěst do srdcí lidí, působí odpuštění hříchů, uzdravení duše a mnohokrát i těla. Tyto všechny milosti jsou aktem celé Boží Trojice: Otce i Syna i Ducha Svatého.

Lk 3:16 „**Jan (Křtitel)** jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. **On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.**“

Lk 3:21-22: Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch Svätý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.“

Lk 4:16-21: (Ježíš) povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu svitek proroka Izaiáše. Rozvinul svitek a našel místo, kde je psáno: „**Duch Páně na mně spočívá, protože mě pomazal, poslal mě hlásat chudým radostnou zvěst, vyhlásit zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, utlačovaným dát svobodu, vyhlásit milostivý rok Páně.**“.....Začal mluvit k lidem (v synagóze): „Dnes se splnil tento výrok Písma, který jste právě slyšeli.“

„Křtíte lidi ve jménu Otce i Syna i Ducha Svätého.“

Ježíšův příkaz učedníkům – jít ke všem národům, křtít lidi ve jménu Otce i Syna i Ducha Svätého – znamená roubovat uschlé ratolesti na životodárný kmen, přijmout od Boha odpuštění hříchů a posvěcení. Tento zázrak v nás působí Duch Svätý. Skrze svätosti máme účast na Božím Životě. Tyto milosti nám zasloužil Ježíš Kristus svým utrpením a smrtí na kříži. Boží milostí jsme vyvedeni z otroctví satanova do svobody Božích dětí. Ve škole Ducha Svätého se učíme jinak smýšlet i jinak jednat. Duch Svätý sestoupil, aby změnil „tvárnost země“ – to znamená především lidská srdce.

Mt 10:20: „Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.“

Mt 12:31-32: „Každý hřích i každé rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu odpuštěno nebude. Řekne-li kdo slovo proti Synu člověka, bude mu odpuštěno, ale kdo by ho řekl proti Duchu Svätému, tomu odpuštěno nebude ani v tomto věku, ani v budoucím.“

Mt 28:19: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svätého...“

Mk 13:11: „Až vás povedou před soud, nemějte předem starost, co budete mluvit; ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvíte. Neboť to už pak nemluvíte vy, ale Duch Svätý.“

Mk 16:17-18: „Ty, kteří uvěří, budou provázet tato znamení: V mém (Ježíšově) jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, hady budou brát do ruky, a vypijí-li něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“

Znovuzrození z Ducha Svätého

Pro dosažení věčného života, spásy, je nutné znovuzrození z Ducha Svätého. O tomto znovuzrození nás poučuje rozhovor mezi učitelem Zákona Nikodémem a Ježíšem, který je zachycen v Janově evangeliu.

Další verše(3:34-35) nám objasňují, že Syn Boží má stejného Ducha a stejnou moc jako Bůh Otec. (Vzpomeňme např. na verše Jan 5:22-23 „Otec sám totiž nikoho nesoudí, ale všechen soud /nad světem/ odevzdal Synovi, aby všichni ctíli Syna, jako ctí Otce.“) Bůh Otec posílá Ducha Svätého lidem ve jménu svého Syna. V jedné krátké větě je zachycena velká skutečnost, že Bůh je ve Třech Osobách: Otec i Syn i Duch Svätý (Jan 14:26).

Jan 3:3-6: Ježíš mu (Nikodémovi) odpověděl: „Ano, říkám ti: Nenarodí-li se kdo znova, nemůže spatřit Boží království.“ Nikodém mu namítl: „Jak se může člověk narodit, když je starý? Přece nemůže podruhé vejít do mateřského lůna a narodit se.“ Ježíš odpověděl: „Ano, skutečně, říkám ti: **Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.** Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.“

Jan 3:34-35: „Vždyť ten, kterého poslal Bůh (Mesiáš), mluví slova Boží; Bůh mu totiž dává Ducha v míře neomezené. Otec miluje Syna a všechno mu dal do rukou.“

Jan 4:24: Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.

Jan 6:63: „Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“

Jan 7:39: **To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch Svatý nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.**

Působení Ducha Svatého

Mezi zachováváním Ježíšových přikázání – Ježíšovými prosbami za nás, a příchodem Ducha Svatého do našich srdcí, je přímá souvislost Kdo přikázání dodržuje, v něm bude přebývat Zastánce(14:15-17), Přímluvce = Duch Svatý. Ten člověka uvádí do veškeré pravdy a připomíná mu Ježíšovo učení. (Srovnání souvislostí mezi dodržováním přikázáním a duchovním životem také nalezneme v 1. listě sv. Jana; porovnání rozhodně stojí za to.)

Jan 14:15-17: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat moje přikázání. A já bude prosit Otce, a dá vám jiného Zastánce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, protože přebývá u vás a bude ve vás.“

Jan 14:26: „Ale Přímluvce, Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“

Jan 15:26: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví.“

Jan 16:7: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám.“

Jan 16:13: „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít.“

Moc apoštolů křtít, učit a odpouštět hříchy lidí

Velice pozoruhodné jsou následující verše, z kterých se dovídáme o veliké důvěře, kterou projevuje Bůh Otec svému Synovi: svěřil mu do rukou spásu celého světa, a proto i soud nad světem. A podobně jako je tomu mezi Otcem a Synem, tak je tomu i mezi Synem Božím a ho učedníky: Ježíš Kristus má k apoštolům takovou důvěru, že jim po svém zmrtvýchvstání propůjčuje svou moc, svěřuje jim účast na svém poslání – spáse světa – a „klidně vystoupí na nebesa“ ke svému Otci. Učedníky ale nenechává bez podpory, slíbil jim neustálou pomoc z nebe: svou stálou Přítomnost a dar Ducha Svatého.

Jan 20:21-22: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: **„Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, těm jsou odpuštěny, komu je zadržíte, jsou zadrženy.“**

Mt 28:18: Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, **křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.** Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

SKUTKY APOŠTOLŮ

O seslání Ducha Svatého

Závěr Lukášova evangelia krásně koresponduje se Skutky apoštolů. Skutky také napsal evangelista Lukáš a jsou evangelním obrazem života první Církve. **Je to právě Duch Svatý, který Kristovy učedníky vybavuje svou mocí a silou.** V následujících verších máme popsány „letniční události“ - seslání Ducha Svatého na učedníky a jejich působení pod vlivem Ducha Svatého.

Můžeme znovu vzpomenout na starozákonní proroctví Zachariášovo a Tobiášovo – o příslibu nové doby, kdy mnohé národy poznají Hospodina a stanou se Božím lidem; kdy se budou radovat všichni, kteří Boha hledali upřímně. Jako bylo jasné, že se Mesiáš narodí v Betlémě, bylo z dávných proroctví patrné, že nová doba bude mít počátek v Jeruzalémě a bude mít celosvětovou platnost.

Zach 2:15: „Toho dne se mnohé národy přidají k Hospodinu a stanou se mým lidem.“ Tob 14:6–7: „Pohané opustí své modly, shromáždí se a přijdou do Jeruzaléma. Budou se radovat všichni, kdo se klanějí Bohu v pravdě.“

Sjednocení lidí rozdělených hříchem – to je ovoce Ducha Svatého, Ducha Pravdy. Duchu Svatému můžeme právem přisoudit, že sestoupil na lid, aby změnil smýšlení tohoto světa. Připomeňme si, co o této nové době říkal Boží Syn.

Lk 24:48-49: „Vy jste svědky toho všeho. Hleďte, já na vás sešlu, co zaslíbil můj Otec. **Vy tedy zůstaňte ve Městě (Jeruzalémě), dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.**“ (Srv.: Sk 1:7-8)

Sk 1:4-5;7-8: Když s nimi (Ježíš po vzkříšení) jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení – „vždyť jste přece o tom ode mne slyšeli: **Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem Svatým za několik málo dní.**“...**Až na vás sestoupí Duch Svatý, budete vybaveni silou a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, ano až na konec země.**“

„Když nastal den letnic...“

Sk 2:1-4: Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; **všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.**

Sk 2:5-31: V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel (apoštolů) mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: "Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutečích Božích!" Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: "Co to má znamenat?" Ale jiní říkali s posměškem: "Jsou opilí!"

Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: "Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, poslouvejte mě pozorně: Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí - vždyť je teprve devět hodin ráno. Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóa: **A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat.** A učiním divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a oblaka dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc se změní v krev,

než přijde den Páně, velký a slavný; a každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude zachráněn.' Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm praví: 'Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a jazyk můj se rozjásal, nadto i tělo mé odpočine v naději, neboť mě nezanecháš v říši smrti a nedopustíš, aby se tvůj Svatý rozpadl v prach. Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mne naplní radostí.' Bratři o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes. Byl to však prorok a věděl o přísaze, kterou se mu Bůh zavázal, že jeho potomka nastolí na jeho trůn; viděl do budoucnosti a mluvil tedy o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v říši smrti a jeho tělo se nerozpadne v prach.

Petr s ostatními jedenácti apoštoly slavnostně promluvil:

Sk 2:32-39: „Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha Svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte... **At' tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.**”

Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: **"Bratři, co máme dělat?"** Petr jim odpověděl: **"Obráťte se a každý z vás at' přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha Svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh."**

Sk 5:32 „My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.”

Z Písma svatého známe „Janův křest“, který uděloval Jan Křtitel. Uděloval ho jako bezprostřední přípravu na setkání s Mesiášem, „který bude křtít Duchem Svatým a ohněm“ (Mt 3:11). Poslechněme si ze Skutků apoštolů, o další svátosti spojené se křtem – o svátosti biřmování. Jde o návštěvu Petra a Jana v Samaří, a Pavla v Efezu.

Sk 8:15-17 Oni (Petr a Jan) tam přišli (do Samaří) a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch Svatý, neboť ještě na nikoho z nich nesestoupil; **byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha Svatého.**

Sk 19:1 Zatímco byl Apollos v Korintě, prošel Pavel hornatým vnitrozemím a přišel do Efezu; tam se setkal s nějakými učedníky. Zeptal se jich: **"Když jste uvěřili, přijali jste Ducha Svatého?"** Odpověděli mu: **"Vůbec jsme neslyšeli, že je seslán Duch Svatý."**

Pavel řekl: "Jakým křtem jste tedy byli pokřtěni?" Oni řekli: "Křtem Janovým." Tu jim Pavel prohlásil: **"Jan křtil ty, kteří se odvrátili od svých hříchů, a vybízel lid, aby uvěřili v toho, který přijde po něm - v Ježíše."** Když to uslyšeli, **dali se pokřtít ve jméno Pána Ježíše. Jakmile na ně Pavel vložil ruce, sestoupil na ně Duch Svatý a oni mluvili v prorockém vytržení.**

Povolání pohanů do Kristovy Církve

Apoštolové věděli od Krista Pána, že i pohané jsou povoláni do Církve. Ale mnozí pohanokřesťané se nedokázali odtrhnout od Mojžíšova Zákona a chtěli, aby jim byli vázáni také pohanokřesťané. Tím v prvokřesťanské obci vzniklo velké napětí ohledně nutnosti obřizky. Petrovi, prvnímu z Dvanácti, se dostalo vysvětlujícího zjevení – v kterém pochopil oč Pánu jde. Pán nepřipravuje národy na přijetí Zákona a obřizky, ale na milost křtu a daru Ducha Svatého. Významnou roli ve zjevení Boží vůle mají také andělé.

Skutky apoštolské 10:1-23: V Cesareji žil nějaký muž jménem Kornélius, důstojník pluku zvaného Italský. Byl to člověk zbožný, s celou svou rodinou věřil v jediného Boha, byl velmi štedrý vůči židovskému lidu a pravidelně se modlil k Bohu. Ten měl kolem třetí hodiny odpoledne vidění, v němž jasně spatřil Božího anděla, jak k němu vchází a volá na něj: "Kornélie!" Pohlédl na něj a pln bázně řekl: "Co si přeješ, Pane?" Anděl odpověděl: "Bůh přijal tvé modlitby a almužny a pamatuje na tebe. Vyprav hned posly do Joppe, ať sem přivedou Šimona, zvaného Petr. Bydlí u Šimona koželuha, který má dům u moře." Když odešel ten anděl, zavolal si Kornélius ze svých lidí dva sluhy a jednoho zbožného vojáka ze své stráže, všechno jim vypravoval a pak je vyslal do Joppe. Druhého dne, právě když se blížili k městu, vyšel Petr za poledne na rovnou střechu domu, aby se modlil. Pak dostal hlad a chtěl se najíst. Zatímco mu připravovali jídlo, upadl do vytržení myslí: Vidí, jak se z otevřeného nebe cosi snáší; podobalo se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy k zemi. Byly v ní všechny druhy živočichů: čtvernožci, plazi i ptáci. Tu k němu zazněl hlas: "Vstaň, Petře, zabíjej a jez!" Petr odpověděl: "To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvňuje a znečišťuje." Ale hlas se ozval znovu: "Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté." To se opakovalo třikrát a zase to všechno bylo vyneseno vzhůru do nebe. Zatímco Petr úporně přemýšlel, co to jeho vidění může znamenat, podařilo se Kornéliovým poslům nalézt Šimonův dům. Zastavili se před vraty, zavolali a ptali se, zda tu bydlí Šimon, kterému říkají Petr. A Petr stále ještě přemýšlel o svém vidění, když mu Duch řekl: "Jsou tu tři muži a hledají tě; sejdí hned dolů a bez rozpaků s nimi jdi, neboť já jsem je poslal." Petr tedy sešel dolů k těm mužům a řekl: "Já jsem ten, kterého hledáte. Proč jste za mnou přišli?" Oni odpověděli: "Posílá nás setník Kornélius, muž spravedlivý, který věří v jediného Boha a má dobrou pověst u všeho židovského lidu. Zjevil se mu anděl a rozkázal mu, aby tě pozval do svého domu a vyslechl, co mu máš říci." Petr je zavedl dovnitř a nechal je u sebe přes noc. Hned druhého dne se s nimi Petr vydal na cestu a ještě několik bratří z Joppe ho doprovázelo.

Křest římského setníka Kornélia a jeho přátel.

Zásadní význam pro způsob šíření evangelia do světa, měl křest římského setníka Kornélia a jeho přátel.

Sk 10:24-33: Nazítrí přišli do Cesareje. Kornélius je očekával a spolu s ním jeho příbuzní a nejbližší přátelé. Když chtěl Petr vejít, vyšel mu Kornélius vstříc, padl na kolena a poklonil se mu. Ale Petr jej přinutil vstát a řekl: "Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk." Za rozhovoru vešli dovnitř a Petr shledal, že je tam shromážděno mnoho lidí. Promluvil k nim: "Dobře víte, že židům není dovoleno stýkat se s pohany a navštěvovat je. Mně však Bůh ukázal, abych si o žádném člověku nemyslel, že styk s ním poskvňuje nebo znečišťuje. Proto jsem také bez váhání přišel, když jste pro mne poslali, a nyní se ptám, jaký jste k tomu měli důvod." Kornélius odpověděl: "Jsou to právě tři dny, co jsem se v tuto chvíli modlil ve svém domě odpolední modlitbu, a náhle stál přede mnou muž v zářícím rouchu a řekl: 'Kornélie, Bůh vyslyšel tvou modlitbu a ví o tvých dobrých skutcích. Vyprav posly do Joppe a povolej odtud Šimona, kterému říkají Petr. Bydlí v domě koželuha Šimona u moře.' Hned jsem tedy pro tebe poslal a ty jsi ochotně přišel. Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co ti Pán uložil."

Po zjevení a křtu Kornélia a jeho přátel podal „První z apoštolů“ vysvětlení ostatním. Jeho nové poznání Pánovi vůle je malým „Petrovým credem“.

Sk 10:34-39: A Petr se ujal slova: "Nyní skutečně vidím, že **Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.** To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal

Jan. **Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem Svatým a mocí**, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě...“

Sk 10:44-48: „Ještě když Petr mluvil, sestoupil Duch Svatý na všechny, kteří tu řeč slyšeli. **Bratři židovského původu, kteří přišli s Petrem, žasli, že i pohanům byl dán dar Duchu Svatého.** Vždyť je slyšeli mluvit ve vytržení mysli a velebit Boha. Tu Petr prohlásil: **"Kdo může zabránit, aby byli vodou pokřtěni ti, kteří přijali Duchu Svatého jako my?"** A dal pokyn, aby byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista.

Křtem Kornélia a jeho přátel byla prolomena zeď, která dělila pohany od Židů. (Vzpomeňme na slova apoštola národů: Gal 3:28 „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.“)

*Pro nás je podstatné poznání Boží vůle: **Otec posílá slíbeného Duchu Svatého, aby sjednotil lidstvo, rozdělené hříchem. Opět můžeme s jistotou hovořit o proměňování tváře prvotní Církve Duchem Svatým. On to je, kdo postupně uvádí židokřesťany do poznání a upravuje jejich zakořeněné představy. On to je, kdo v lidech působí Kristovo přání jednoty Církve, kterou vyjádřil ve velekněžské modlitbě:***

*Jan 17:20 „ Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; **aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno - já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamíloval sis je tak jako mne.**“*

Jaké měli židokřesťané představy o způsobu spásy světa se dozvídáme z další kapitoly Skutků apoštolských.** Podle nich by židokřesťané museli dodržovat Mojžíšův Zákon, museli by přijmout obřízku a s pohany – s těmi by se nesměli stýkat vůbec. Z dalších veršů Písma je patrné působení Duchu Svatého na smýšlení „pravověrných“. ☺ **Jaký byl jejich údiv nad tím, že Bůh má rád i ostatní lidi a chce je také přijmout a zachránit jako své děti...

Sk 11:1-18: „O tom, že i pohané přijali slovo Boží, dověděli se apoštolové a bratři v Judsku. Když přišel Petr do Jeruzaléma, začali mu bratři židovského původu vyčítat: "Navštívil jsi neobřezané lidi a jedl s nimi!"

A tak jim to Petr začal po pořádku vysvětlovat: "Byl jsem v městě Joppe a právě jsem se modlil, když jsem ve vytržení mysli měl vidění: Cosi se snáší dolů a podobá se to veliké plachtě, kterou spouští za čtyři cípy z nebe; zastavila se právě u mne. Když jsem se do ní pozorně podíval, uviděl jsem tam nejrůznější zvířata i divokou zvěř, plazy a ptáky. Uslyšel jsem hlas, který mi řekl: 'Vstaň, Petře, zabíjej a jez!' Odpověděl jsem: 'Ani za nic, Pane! Ještě nikdy nevěšlo do mých úst nic, co poskvňuje a znečišťuje.' Ale hlas z nebe promluvil znovu: 'Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.' To se opakovalo třikrát a vše bylo opět vyzdviženo do nebe. A právě v tu chvíli se zastavili před domem, kde jsme bydleli, tři muži, poslaní ke mně z Cesareje. Duch mi řekl, abych bez rozpaků šel s nimi. Se mnou se vydalo na cestu i těchto šest bratrů a všichni jsme vstoupili do Korneliova domu. On nám vypravoval, jak se mu v jeho domě zjevil anděl a řekl mu: 'Pošli někoho do Joppe a pozvi k sobě Šimona, kterému říkají Petr. Co on ti poví, přinese spásu tobě i tvé rodině.' Když jsem k nim začal mluvit, sestoupil na ně Duch Svatý, jako už na počátku sestoupil na nás. Tu jsem si vzpomněl na to, co řekl Pán: 'Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem Svatým.' **Jestliže tedy jim Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, jak jsem já v tom mohl Bohu bránit?"**

Po těch slovech bratři už nic nenamítali, ale velebili Boha: "Tak i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života!"

ŘÍMANŮM

Zákon těla a zákon Ducha

Osmá kapitola Římanům pojednává o šanci na nový způsob života v Kristu, na skutečný duchovní život a naději na slávu v nebi. Tato zaslíbení platí pro ty, kteří jsou křtem spojeni s Kristem; milosti a změny v jejich nitru působí Duch Svatý. Těžká provinění však toto spojení přeruší, hříšník pozbude důvěrnou blízkost Božího Ducha a připraví se o četné milosti. „Kdo nemá Ducha Kristova – ten není jeho. Ale kdo má Ducha Kristova, ten je jeho, stává se spoludědicem s Kristem, Božím dítětem, které může bez obav volat: 'Abba, Otče!'“

Řím 5:5: „A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.“

Řím 8:2-17: „Vždyť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Bůh učinil to, co bylo Zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná Zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, ale vůlí Ducha. Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.“

A tak, bratři, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“

1.+ 2. LIST KORINTĀNŮM

Hranice lidského poznání

Už dávní proroci zvěstovali pravdy o neviditelných věcech, které nejsou lidskými smysly postřehnutelné. Hlavně zjevovali skutečnosti týkající se posmrtného života, a co Bůh Stvořitel připravil těm, kteří ho milují. Člověk má schopnost svým rozumem poznat existenci Boha z řádu věcí – ale co se týká nadpřirozeného života, na to mu smyslové poznání nestačí, k tomu je zapotřebí Boží milosti, Ducha Svatého.

1 Kor 2:9-15: „Ale jak je psáno: **‘Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.’** Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; **Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.** Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží. My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha.“

Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všechno, ale sám nemůže být nikým správně posouzen.“

Křesťanská obec je Boží chrám, protože všichni věřící přijali Ducha Svatého. A jako se přísně trestalo poškození hmotného chrámu, tím více bude trestáno – věčnou záhubou – boření chrámu duchovního, když někdo Církev rozvrací zevnitř.

1 Kor 3:16-17: „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.“

Mimořádné dary a ctnosti od Ducha Svatého

Dvanáctá kapitola pojednává o mimořádných darech Ducha Svatého a o ctnostech. Posvěcující milost znovuzrozuje duši a posvěcuje ji. Mimořádné dary jsou určeny ke službě druhým; Duch Svatý jimi obdarovává věřící, někdy i bez ohledu na jejich vnitřní svatost. V Korintě si ale lidé tyto dary přivlastňovali a chlubili se jimi. Pavel je proto poučuje: 1) všechny tyto dary pocházejí od Ducha Svatého; 2) jsou dány pro dobro Církve; 3) hodnotí se podle toho, jak jsou užitečné pro druhé; 4) láska je víc než všechny dary dohromady, je svorníkem darů. Kdo je pod vlivem Ducha Svatého, ten nemůže o Kristu špatně mluvit – naopak vyznává, že Kristus je pravý Bůh. Máme zde také výslovnou zmínku o Boží Trojici: Duch Svatý; Pán (tj. Kristus); Bůh (Otec). Z posledních veršů tohoto úryvku je nám jasné, že právě Duch Svatý „všechny dovedl ke křtu“, lidi kdysi rozdělené hříchem sjednocuje v jedno, a je to právě On, který „vhodně přiděluje každému své dary.“ Duchu Svatému tedy máme být za co vděční.

1 Kor 12:1-13: „Pokud jde o duchovní dary, bratři, nechtěl bych vás nechat v nevědomosti. Pamatujte se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám. Proto vám zdůrazňuji, že **žádný, kdo mluví z Ducha Božího, neřekne: "Ježíš buď proklet", a že nikdo nemůže říci: "Ježíš je Pán", jen v Duchu Svatém.**

Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorockví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. **Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.**“

Starý zákon („litera“) nebyl schopen, aby naplnil duši posvěcující milostí. Starý zákon byl přípravou, vychovatelem pro Nový zákon. Stará smlouva skončila, Nová smlouva začala – skrze krev Beránkovu. Na Nové smlouvě mají pokřtění účast skrze Ducha Svatého. Starý zákon byl literou bez života, v Novém zákoně je Duch a Život. Kdo žije podle Nového zákona, dosahuje pravé svobody

2 Kor 3:3;6: „Je to očividné, že jste Kristův list, který jsme my vyhotovili. Není však napsán inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na deskách kamenných, ale na jiných deskách: srdcích z masa... On (Bůh) nás taky učinil způsobilými, abychom byli služebníky

nové úmluvy. Je to smlouva, která má základ ne v liteře, ale v Duchu. **Neboť litera zabíjí, ale Duch oživuje.**“

2 Kor 3:17: „Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda.“

2 Kor 3:18: „ Jsme proměňováni k jeho obrazu mocí Ducha Páně.“

LISTY GALAŤANŮM A EFEZANŮM

Z úryvků Galat'anům a Efezanům, je patrné, že křesťanství lidí o nic neožebračuje – právě naopak: na křesťany přechází i dědictví zaslíbené Abrahámovi. Tohoto dědictví docházíme prostřednictvím Ducha Svatého, který sjednocuje lidstvo v jeden Boží lid.

Gal 3:14: „To proto, aby požehnání dané Abrahámovi dostaly v Ježíši Kristu i pohané národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru.“

Ef 2:18-22: „A tak v něm (v Kristu) smíme obojí, židé i pohané, v jednotě Ducha stanout před Otcem. Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; Protože jste spojeni s Kristem, tvoříte i vy působením Ducha část onoho příbytku.“

Ef 3:5-6: „V dřívějších dobách lidé (o tajemství o Kristu) nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí z osvětlení Ducha, že totiž také pohané mají stejná dědičná práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení; dostává se jim toho skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia;“

Ef 3:14-19: „Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, **aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil `vnitřní člověk` a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratry pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.**“

Sjednocení lidstva v Duchu Svatém

Původní lidská jednota a soudržnost byla rozdělena hříchem. Plody hříchu jsou nejednota, rozkol, bludy, hereze, protiklady, nesváry a stranictví. Duch Svatý nejen lidi přivádí k jednomu křtu, ale také je uvádí v jednotu mysli i ducha.

Křesťanství sjednocuje všechny jednotlivé lidi i národy v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev. To není církev nikoho jiného, než církev samotného Božího Syna. On se o ní vyjádřil nejen jako o „své“, že Mu patří, že je Jeho – ale také jako o své Nevěště, za kterou položil svůj život. Tak si Mesiáš cení své Vyvolené. Proto pohrdání Kristovou církví je současně pohrdání jejím Zakladatelem.

Máme chyby a četné hříchy, ale to není vina Božího Syna... Duch Svatý nám zjevuje, jak má vypadat tvář pravé Církve, Choti Beránkovi.

Ef 4:4-6: „**Jen ono je jedno tělo, jen jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.**“

Rozpor mezi naším tělem a naším duchem

Další úryvek z listu Galaťanům, nás poučuje o rozporu mezi tělem (zasazeným dědičným i osobním hříchem) – a mezi naším duchem (který byl milostí posvěcen). Právě porušená lidská přirozenost nás zavádí k jednání proti Božímu Duchu, tím vznikají nejednoty, rozkoly a jiné hříchy. V tomto úryvku je také zachycena lidská svoboda, kterou se člověk rozhoduje, jestli bude jednat podle těla, nebo podle požadavků Ducha.

Gal 5:16-25: „Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost. Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem.“

Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit.“

1. LIST TIMOTEOVI

„V posledních dobách...“

V dalším úryvku je nám Duchem Svatým oznámeno, jak to bude ve světě vypadat s vírou. Přestože Bůh si přeje jednotu víry i lidí, **ve světě se rozšíří mnoho bludů, falešných a dokonce d'ábelských nauk.** Tím spíše je nutné se modlit k Duchu Pravdy.

1 Tim 4:1-5: „Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. Zakazují lidem ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhouvat nic, co se přijímá s díkyvzdáním. Vždyť je to posvěceno Božím slovem a modlitbou.“

1. LIST PETRŮV

Přestože věřící přijali Ducha pravdy, nejsou tím zbaveni všech problémů. Mluvili jsme o tom, že někteří lidé žijí podle „skutků těla“, a jiní podle „Ducha Božího“. Mezi lidmi je napětí nevyhnutelné. **Apoštol Petr připravuje učedníky na realitu ve světě: Kristovi učedníci musí počítat s urážkami i pronásledováním. Vždyť stejně tak byl pronásledovaný samotný Pán – a on byl přece tím „stromem zeleným, plodným.“ Přihlásit se veřejně ke Kristu, sebou nese důsledky. Ale nikdo z pronásledovaných pro pravdu o svou odměnu nepřijde; garantem této skutečnosti je Duch Svatý.**

1.Petr 4:14: „Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť Duch slávy, to je Duch Boží, na vás spočívá.“

Starozákonní proroci zkoumali, kdy přijde Mesiášova doba, kdy se lidem dostane tak velkého dobrodiní. V hledání byli vedeni Duchem Svatým. Je velice pozoruhodné, že přestože

proroci žili každý v jiném městě, a dokonce od sebe vzdálení několik staletí – o Mesiášovi, o jeho příchodu mezi lidi i o Mesiášovu působení mluvili vždy shodně. **Petr ve svých slovech poukazuje, že proroci byli vedeni právě Kristovým Duchem.**

1 Petr 1:10-13 Toto spasení hledali a po něm se ptali proroci, kteří prorokovali o milosti, která je vám připravena. **Zkoumali, na který čas a na jaké okolnosti ukazuje Kristův Duch v nich přítomný, když předem svědčí o utrpeních, které má Kristus vytrpět, i o veliké slávě, která potom přijde.** Bylo jim zjeveno, že tím neslouží sami sobě, nýbrž vám. Ti, kdo vám přinesli evangelium v moci Ducha Svatého, seslaného z nebes, zvěstovali vám nyní toto spasení, které i andělé touží spatřit. Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte strážliví a celou svou nadějí upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.

1. LIST JANŮV

Základní pravidle pro rozlišování duchů

Svatý Jan, miláček Páně, evangelista, ve svém listě věřícím předkládá základní pravidla pro rozlišování duchů. Je to návod jak rozlišit lež od pravdy, jak rozpoznat působení d'ábla od působení Božího Ducha. Vždyť d'ábel se často vydává za anděla světla, aby svedl mnohé z pravé cesty. Základním pravidlem rozlišování duchů je život podle Božích přikázání; kdo hřeší, Boha nikdy nepoznal.

1Jan 2:18: „Děti, poslední hodina je tu! Bylo vám řečeno, že Antikrist přichází, a teď se skutečně objevilo mnoho antikristů.“

1Jan 2:22-23: „**Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Mesiáš? To je antikrist, kdo popírá Otce i Syna. Kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce.**“

1Jan 2:27: „**Duch Svatý, kterého jste od něho přijali, zůstává ve vás, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. Vás o všem poučuje jeho Duch, a co on říká, je čistá pravda.**“

1Jan 2:8-10: „Kdo se dopouští hříchu, je z d'ábla, protože d'ábel je ve hříchu od začátku. Boží Syn přišel proto, aby d'áblově činnosti udělal konec. **Žádný, kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože v něm zůstává Boží životní síla; nemůže páchat hříchy, protože je z Boha narozen. Podle toho se rozeznají děti Boží a děti d'áblovy: kdo nežije spravedlivě, není z Boha; stejně, kdo nemiluje svého bratra.**“

1Jan 3:24: „Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

1 Jan 4:1-6: „**Milování, nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. Ducha Božího poznáte takto: Každý duch, který vyznává Ježíše Krista jako Mesiáše, který přišel v těle, je z Boha; ale žádný duch, který nevede k vyznání Ježíše, z Boha není. Naopak, je to duch antikristův, o němž jste slyšeli, že přijde, a který již nyní je na světě.**“

Vy však jste z Boha, děti, a zvítězili jste nad falešnými proroky, protože ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě. Oni jsou ze světa; proto z nich mluví svět a svět je slyší.

My jsme z Boha; kdo zná Boha, slyší nás, kdo není z Boha, neslyší nás. **Podle toho rozeznáváme ducha pravdy a ducha bludu.**

Následující verše pojednávají o tom, že Kristus přišel „skrže vodu a krev.“ Voda znamená Kristův křest v Jordáně; krev je Kristova oběť na kříži. Jan dává na srozuměnou, že jde o začátek a vrchol Ježíšovy mesiášské činnosti mezi lidmi. Z těchto dvou událostí Jan dokazuje, že Ježíš je skutečný člověk a skutečný Boží Syn. Boží Syn nejen přijal křest v Jordáně, ale také zemřel na kříži za spásu světa. „Voda a krev“ jsou zároveň znamením dvou velkých křesťanských svátostí: křtu (voda) a Eucharistie (krev).

1Jan 5:6 To je ten, který přišel skrže vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrže vodu křtu, ale i skrže krev kříže; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda. Tři jsou, kteří vydávají svědectví - Duch, voda a krev - a ti tři jsou zajedno.

JANOVO ZJEVENÍ - APOKALYPSA

Duch Svatý odhaluje Církvi tajemnou budoucnost světa

*Jan ve Zjevení popisuje tajemným způsobem budoucnost věřících. V jeho listě jsou i hrůzné obrazy, ale ten, kdo miluje Boha, se nemusí bát. „Kdo má ucho...“ se opakuje vždy na konci listu jednotlivým církevním obcím. Co bylo vyjádřeno církevním obcím, tedy biskupům, se také vztahuje na ostatní věřící. **Je to řeč o konečném vítězství Božího lidu nad zlem.** „Strom života“ je obraz vzatý z popisu ráje, a vyjadřuje věčnou blaženost, kterou Bůh připravil od pradávna svým věrným. „Druhá smrt“ je vyjádřením definitivního odsouzení zavržených svou vlastní vinou, kteří budou vhozeni do ohnivého močálu, a už nikdy nikomu nebudou moci škodit. „Mana“ je předobraz hostiny v nebeském království. „Bílý kamínek“ je obrat narážející na užívání kamínku v důležitých situacích (např. při soudu se bílým kamínkem osvobozovalo, černým odsuzovalo); bělost je znamením radosti, osvobození a vítězství.*

Zj 2:7 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze stromu života v Božím ráji.

Zj 2:11 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.

Zj 2:17 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; dám mu bílý kamínek, a na tom kamínku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je dostává."

Duch Svatý lidem zjevuje, že po smrti je věčný život – a tak lidi zbavuje strachu ze smrti. Vzpomeňme na slova apoštola Pavla, kterého v 1. listě Soluňanům inspiroval Duch Svatý, když mu zjevoval budoucí události: 1Sol 4:13-17 „Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“

Nejen že Duch Svatý z lidí snímá hrůzu ze smrti, ale také oznamuje Boží spravedlivou odměnu za dobré skutky. Lidé se nemusejí obávat, že by přišli o odměnu za dobrodíní, byť se na zemi odměny nedočkali – nebo dokonce za pravdu byli odsouzeni. (U Božího posledního soudu nebude rozhodně platit to, co někdy platí na zemi. Jak se v humoru říká: „Každý dobrý skutek musí být náležitě potrestán.“)

Zj 14:13 A slyšel jsem hlas z nebe: "Piš: Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi."

Následující zvolání je odpovědí na Ježíšův slíbený příchod. Nevěsta (Církev) toužebně volá na svého nebeského ženicha (Krista). Sní a v ní to samé volá také Duch Svatý. (Tento eschatologický ráz putující Církve zdůraznil II. Vatikánský sněm kapitolou konstituce Světlo národů.)

Zj 22:17 A Duch i nevěsta praví: "Přijď!" A kdokoli to slyší, ať řekne: "Přijď!" Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.

Ten, kdo to všechno zaručuje, říká:

„Ano, přijdu brzo!“

Ach ano, přijď, Pane Ježíši! ...

Zj 22:20-21